

UN DIALOG PAȘNIC ÎNTRE SUNNAH ȘI SHIA

Abd Ar-Rahman Demishqia

Această carte prezintă shiismul, cu toate erorile pe care acesta le conține. Intenția este una simplă: de a menține o poziție obiectivă, departe de intoleranță și de urmarea oarbă a tradițiilor. Singurul motiv pentru a scrie această lucrare este de a câștiga Mulțumirea lui Allah și de a clarifica adevărul tuturor celor interesați să îl

audă. Trebuie să ne eliberăm cu toții de prejudecăți și de ideile răzlețe și să evităm să facem insulte care alimentează emoțiile, blochează calea către adevăr și măresc distanța dintre noi. Aceste lucruri nu fac altceva decât să distrugă spiritul păcii și al armoniei.

<https://islamhouse.com/734578>

- [UN DIALOG PAȘNIC ÎNTRE SUNNAH ȘI SHIA](#)
  - [Introducere](#)
  - [Capitolul 1](#)

- [Doctrinile Sunnah și Shia comparate](#)
- [Capitolul 2](#)
- [Surse ale Sunnei](#)
- [Capitolul 3](#)
- [Pelerinajul la morminte și la moaștele imamilor](#)
- [Capitolul 4](#)
- [Despre infailibilitate](#)
- [Capitolul 5](#)
- [Companionii Profetului \(Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!\)](#)
- [Capitolul șase](#)
- [Imamatul conform shiților](#)
- [Capitolul șapte](#)
- [Iubirea reciprocă dintre Ali și companioni](#)

- [Capitolul opt](#)
- [Cine l-a omorât pe Al-Huseyn?](#)
- [Capitolul 9](#)
- [Căsătoria temporară](#)
- [Capitolul 10](#)
- [Taqiyyah \(Disimularea\)](#)
- [Capitolul 11](#)
- [Cel de-al doisprezecelea imam: Al-Mahdi](#)
- [Capitolul 12](#)
- [Doctrina științei evidente și a inovațiilor](#)
- [Capitolul 13](#)
- [Shia în Istorie](#)
- [Capitolul 14](#)
- [Shia de astăzi](#)
- [Bibliografie](#)

o -

UN DIALOG PAȘNIC ÎNTRE SUNNAH ȘI SHIA

Prefață

În numele lui Allah Ar-Rahman (Cel
Milostiv),

Ar-Rahiim (Cel Îndurător)

Ne face o deosebită plăcere să vă
prezentăm o nouă publicație scrisă de
către sheikh dr. Abd Ar-Rahman Ad-
Dimashqiah. Această publicație se
numește „Un dialog pașnic între
Sunnah și Shia.” Sperăm ca aceasta să
fie benefică pentru Ummah

(comunitatea musulmană) și că îi va ajuta pe musulmani să își clarifice anumite chestiuni. Trăim într-o perioadă cu multe probleme și confuzie. Sperăm ca aceasta să o ajute pe Ahl as-Sunnah (cei care urmează sunnah) din întreaga lume și să deschidă ochii celor care caută adevărul.

~ Fie ca pacea și binecuvântarea lui Allah să fie asupra ultimului său Mesager și asupra celor care îl urmează până în Ziua Judecății! Amin!

~

Introducere

Toată lauda I se cuvine lui Allah,
Stăpânul lumilor, și toate
binecuvântările lui Allah fie asupra
Profetului Său, Mohammed, asupra
familiei sale, a companionilor săi și
asupra tuturor celor care urmează
Calea

Sa cea Dreaptă; fie ca Allah Cel
Atotputernic să aibă

milă de ei în Ziua Judecății!

Dedic această carte fiecărui shiit care
este dispus să asculte o critică
constructivă, cu o inimă deschisă și o
minte luminată. Această cercetare este
de fapt o trecere în revistă a literaturii
de specialitate despre creșterea și

răspândirea Shiismului și a principiilor sale fundamentale. Majoritatea informațiilor ce urmează sunt luate din surse shiite. Detaliile despre toate sursele pe care le-am folosit se află în notele de subsol, unde cititorii interesați pot găsi paginile și volumele lucrărilor citate. Astfel, oricine dorește poate verifica lucrările shiite originale și poate verifica ceea ce am spus.

Doresc să accentuez faptul că nu intenționez să spun că fiecare shiit crede în tot ceea ce voi menționa despre credința și doctrinele lor.

Intenția mea este simplă: să clarific pentru fiecare shiit ce conțin cărțile liderilor lor religioși. Acestea sunt aspecte pe care mulți nu le realizează.

Intenția mea este de a menține o poziție obiectivă, departe de intoleranță și de urmarea oarbă a tradițiilor. Singurul meu motiv pentru a scrie această lucrare este de a câștiga Mulțumirea lui Allah și de a clarifica adevărul tuturor celor interesați să îl audă. Trebuie să ne eliberăm cu toții de prejudecăți și de ideile răzlețe și să evităm să facem insulte care alimentează emoțiile, blochează calea către adevăr și măresc distanța dintre noi. Aceste lucruri nu fac altceva decât să distrugă spiritul păcii și al armoniei.

Sunt absolut convins că trebuie să începem cu un angajament sincer pentru adevăr și să credem că lupta dintre adevăr și falsitate va continua

până în Ziua Învierii. De asemenea, sunt convins că adevărul trebuie prezentat fără a recurge la insulte sau injurii. Allah ne-a poruncit să adoptăm cele mai înalte standarde de demnitate și respect de sine atunci când discutăm cu „Oamenii Cărții” [1]. Așadar, trebuie să le arătăm mult respect oamenilor Cărții atunci când nu suntem de acord cu ei sau dezbatem în contradictoriu cu aceștia.

Aștept ziua în care Allah va uni cele două comunități cu Cartea Sa și cu Sunnah Mesagerului Său (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!). Fie ca Allah să grăbească ziua când ne va uni inimile împreună din nou, după ce această lungă și dureroasă

despărțire a adus beneficii doar dușmanilor musulmanilor și le-a oferit un avantaj de la începutul înstrăinării noastre și până în ziua de astăzi.

Abd Ar-Rahman Dimashqiah

Capitolul 1

Doctrinile Sunnah și Shia comparate

Sunniții sunt moderați în credințele lor. Nu sunt fanatici și nu inovează în privința religiei. Doctrina Sunnah provine direct din Coran, iar acesta este susținut cu tărie de dovezi din Sunnah Profetului (Pacea și

binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!). Coranul este de la Allah; El l-a făcut o lumină, un ghid și o dovadă pentru adevăr pentru cei care Îl adoră. Pe El Acesta nu conține nicio greșeală și nu-i lipsește nimic. Coranul pe care îl avem astăzi este același Coran pe care Mesagerul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) ne-a învățat. Nimeni nu a adăugat nimic în el și nimeni nu a scos nimic din el. Chiar dacă dușmanii lui Allah încearcă să îl distorsioneze și să facă oamenii să se îndoiască de el, aceștia vor eșua întotdeauna deoarece Allah a promis să îl păzească, așa cum ne spune [\[2\]](#) în versetul: „Într-adevăr, Noi am pogorât Coranul și Noi îi vom

fi păzitori!” [Traducerea Sensurilor Coranului cel Sfânt, 15:9].

Credințele Shia cu privire la Coran

Învățații shiiți afirmă acest lucru care contrazice acest lucru garantat de Allah de a proteja Coranul. Pentru a demonstra aceasta, Hashim al-Bahrani, un exeget shiit, în introducerea cărții sale, Al-Burhan fi Tafsir Al-Quran, învățatul în hadith Mulla Baqir Al-Majlisi, în cartea sa Miratul-Uqul (**Oglinda minților**), sheikh An-Nuri At-Tubrasi[3], Nimatul-Lah Al-Jazairi în cartea sa Al-Anwar An-Nu maniyyah, și alți învățați shiiți afirmă că companiile Profetului (**Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!**)

au făcut adăugiri textului Coranului, au scos părți din el și au schimbat altele. An-Nuri At-Tubrasi a citat din Nimatul-Lah Al-Jazairi, **spunând că:**

„Învățații shiiți sunt complet de acord cu privire la autenticitatea relatărilor care indică schimbările din Coran.” [\[4\]](#)

Al-Kulayni [\[5\]](#), în cartea sa Al-Kafi (Cel Suficient) face aceeași acuzație, spunând că întregul Coran conține 17.000 versete, deși este cunoscut faptul că numărul versetelor din Coranul pe care toți îl folosim este de aproximativ 6.000 [\[6\]](#). În final, Al-Kulayni afirmă că întregul Coran a fost compilat doar de imamii lor [\[7\]](#).

Conform lui, imam Ja'far As-Sidiq a spus

„Noi avem Coranul Fatimei și, pe Allah, Coranul vostru nu conține niciun cuvânt din el.” [8]

Al-Kashani spune că Nobilul Coran pe care îl avem nu este Coranul complet pe care Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) l-a adus [9]. Conform lui, Coranul contrazice Mesajul revelat de Allah. El a adăugat că unele părți din el nu au fost schimbate, în timp ce alte părți au fost șterse de către ipocriți (se referă la companiile Profetului), așa cum este ștergerea numelui lui Ali din Coran. Al-Kashani mai spune, de asemenea:

„...și ei au mai șters și cuvintele: familia lui Mohammed, împreună cu unii din ipocriți[10].

A mai spus: „Cât despre credința învățaților noștri (shiiite) în această privință, este clar că Al-Kulayni a crezut că Coranul a fost schimbat; au fost modificate părți din el, iar alte părți au fost scoase.”[11]

An-Nuri At-Tubrasi este printre cei mai respectați învățați shiiți, deși el, în cartea sa Fasl Al-Khitab (Judecata decisivă), enumeră mai mult de 12.000 de relatări ale schimbărilor din Coran, pe care le-a adunat dintr-o varietate foarte mare de cărți shiite, dintre care Al-Kafi a lui Al-Kulayni. Drept

răsplată pentru aceasta, shiiții l-au îngropat în cel mai sacru cimitir, Al-Hujrah AL-Murtadawiyyah (**Camera lui Al-Murtada**) în An-Najaf, Irak.

În final, Kamalud-Din Maytham Al-Bahrani ne spune în comentariul lui asupra Nahjul-Balaghah (**Metoda elocvenței**) că Uthman ibn Affan „a colectat Coranul conform modului de recitare a lui Zayd ibn Thabit, apoi el a ars toate copiile, aruncând ce reprezenta, fără îndoială, o parte a Coranului.”[\[12\]](#)

Exemple de versete „schimbate”

Al-Kulayni și Ali ibn Ibrahim Al-Qummi[\[13\]](#) afirmă că nobilii

companioni ai Profetului (**Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!**) au schimbat multe versete din Coran. Ei ne oferă exemple ale câtorva dintre acestea (**cuvintele despre care se spune că au fost scoase sunt scrise cu italic și subliniate**):

„... Acela care este cu supunere față de Allah și față de Trimisul Său în imamatul lui Ali și al imamilor care l-au urmat, cu siguranță va dobândi mare izbândă.[\[14\]](#)”

„Cineva care se roagă a cerut să cadă o osândă neîndoielnică ~ Peste cei necredincioși în imamatul lui Ali, pe care nimeni nu o poate opri.[\[15\]](#)”
[Coran, [70:1-2](#)]

„Iar dacă vă îndoiiți de cele pe care le-am pogorât (**Coranul**) Robului Nostru referitor la imamatul lui Ali...[\[16\]](#)”

„... Și vor ști cei care au fost nedrepti față de familia lui Mohammed către ce sfârșit se întorc.”

„Sunteți cea mai bună comunitate (**cel mai bun exemplu**) care s-a ivit pentru oameni...” Comentând asupra acestui verset, Al-Qummi relatează că Abu Abd Allah a spus „Cei care l-au omorât pe Al-Hasan și Al-Husayn sunt cea mai bună comunitate (**cel mai bun exemplu**) pentru oameni.” Cineva l-a întrebat, „Atunci ce a spus cu adevărat Coranul?” El a răspuns „Tu ești cel

mai bun imam (cel mai bun exemplu) care s-a ivit pentru oameni.”[\[17\]](#)

„... Dar dacă ei le-ar fi făcut pe cele la care au fost îndemnați în ceea ce îl privește pe Ali...”

„O, Trimisule! Vesteste ceea ce și-a fost trimis de la Domnul tău Mesager în ceea ce îl privește Ali! Dacă nu o faci, înseamnă că nu ai transmis Mesajul Lui...” Comentând asupra acestui verset, Al-Qummi a spus, „Atunci când Allah a revelat acest verset, Profetul i-a spus lui Ali ibn Abu Talib, „Dacă nu aș fi transmis ceea ce mi-a fost dat să transmit despre succesiunea ta (imamat), faptele mele ar fi fost în zadar.”[\[18\]](#)

Acestea sunt câteva dintre versetele pentru care shiitii i-au acuzat pe companionii că le-au schimbat. Aceștia nu par să realizeze că aceste acuzații cresc confuziile cu privire la Coran, **din moment ce Allah spune:**

„Într-adevăr, Noi am pogorât Coranul și Noi îi vom fi păzitori!” [Traducerea Sensurilor Coranului cel Sfânt, **15:9**]

Aceasta înseamnă că Allah va păstra Coranul, îl va proteja și va opri pe oricine vrea să îl schimbe.

Shah Mohammed, **[19]** un conducător Qajar al Iranului, l-a rugat o dată pe Sheikh Ali Asghar Barjardi să scrie o carte și să explice credințele shiite. În

cartea sa, intitulată Doctrinile Shia[20], Bajardi afirmă că:

„Trebuie să credem că este imposibil să schimbăm Coranul original, dar ipocriții (el se referă la **companioni**) au făcut ambele: au adăugat lucruri în Coranul pe care îl avem și au scos lucruri din el. Coranul original este cu imamul Erei[21], fie ca Allah să îi grăbească venirea lui[22].”

Există câțiva shiiți sinceri care resping această doctrină, dar dat fiind faptul că resping această parte din credința shiită, de ce urmează orebește și restul acesteia? De ce nu condamnă acești învățați eretici și nu abandonează Shiismul? Nu este suficient doar a

condamna ideilor lor, și a nu părăsi secta. A rămâne într-o sectă fondată pe erori înseamnă a rămâne în eroare. Mulți creștini denunță doctrina Trinității și resping cultul sfinților. Mulți dintre ei nu cred în divinitatea ființelor umane, dar continuă să se asocieze cu o religie care nu reușește să îi convingă. Cu siguranță, aceștia doar urmează tradițiile strămoșilor lor.

Fiindcă majoritatea shiiților obișnuiți au respins credința distorsionării Coranului, învățații lor au fost obligați să nege această idee rușinoasă. Dar dacă ar fi fost sinceri în această privință, ar recunoaște că această idee se regăsește în cărțile lor, pe care le tipăresc frecvent și care ajung în

mâinile musulmanilor. În asemenea cărți, se regăsesc multe relatări care susțin ideea schimbării Coranului. Această idee este susținută în mare măsură de învățații shiiți, și de figuri de marcă așa cum se regăsește în multe referințe de-ale lor, precum Al-Kafi.

Atitudinea lui Al-Khu'i cu privire la schimbarea Coranului

Există un grup de shiiți care se distanțează de credința conform căreia companionii au schimbat Coranul. Aceștia îl urmează pe imamul Al-Khu'i, un învățat proeminent, directorul de la Al-Hawzah Al-Ilmiyyah, aflat în An-Najaf. El a dat o regulă care interzice această credință.

Deși spun că îl urmează doar pe el, **ei uită două puncte:**

1. Al-Khu'i nu este o personalitate proeminentă în comparație cu învățați precum Al-Kulayni, Al-Qummi, Al-Majlisi și alți învățați shiiți[23].

Principala sursă shiită continuă să fie cărțile marilor învățați shiiți, toate conținând referințe pentru această credință și sunt principalele surse pentru studenți și învățați. Așadar, lăsați-l pe Al-Khu'i să vorbească în numele lor și să recunoască că toate cărțile acestor proeminenți învățați shiiți spun că Nobilul Coran a fost schimbat, altfel, el ar ascunde mărturia lor.

2. după ce a luat în considerare toate părerile despre autenticitatea Coranului, Al-Khu'i spune:

„Cu siguranță, povestea despre cum companionii au schimbat Coranul nu este decât un basm, doar cei cu deficiență mintală ar putea crede acest fapt.” [\[24\]](#)

Cu toate acestea, Al-Khu'i însuși continuă să aibă o părere, care într-un fel sau altul se aseamănă cu un fel de „basm”. Chiar în cartea în care respinge ideea schimbării Coranului, el spune că,:

„Este un Coran al lui Ali; ordinea capitolelor al acelui Coran este diferită

față de cel prezent astăzi, iar nimeni nu trebuie să se îndoiască de aceasta. Învățații shiiți sunt cu toții de acord asupra existenței Coranului lui Ali; iar acest acord ne-a fost suficient pentru a face efortul de a demonstra faptul că există adăugiri care nu există în Coranul prezent - chiar dacă opinia este corectă - nu este o dovadă suficientă pentru a demonstra că aceste adăugiri au făcut parte din Coran și au fost scoase prin distorsionare. Opinia dominantă este că adăugirile din Coranul lui Ali au doar menirea de a explica și interpreta textul. Se poate să fie incluse sub interpretările revelate de Allah pentru a explica versetele Coranului.”

Al-Khu'i confirmă aici două lucruri:

◆ Primul: există un alt Coran – „Coranul lui Ali”, care este diferit de Coranul pe care musulmanii îl au astăzi, în privința conținutului și al capitolelor.

◆ Al doilea: Allah a revelat Coranul și a explicat conținutul.

Poate cineva să creadă că Allah a revelat Coranul cu explicarea înțeleșurilor? Din partea unui învățat, Al-Khu'i, care este cunoscut ca fiind rezonabil, astfel de afirmații sunt uimitoare. De ce să nu ne unim într-o credință comună, clară și onestă? De ce să nu recunoaștem cu toții că Nobilul

Coran pe care îl avem în moschei și acasă este același Coran pe care Allah l-a revelat Profetului Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), care este departe de adăugiri și omisiuni? Când vom termina cu aceste discuții despre un Coran ascuns de imamul invizibil, despre Coranul Fatimei și Coranul lui Ali? Dacă nu putem să ne punem de acord cu aceasta, atunci cum vor putea cele două comunități ale noastre să găsească un subiect comun? Și cum vom putea să ne punem de acord cu privire la orice altceva?

Capitolul 2

Surse ale Sunnei

Conform musulmanilor sunniți, Sunnah Profetului (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) este a doua sursă de Legislației islamice, după Coran. Aceasta face referire la cuvintele și faptele Profetului (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), relatate sub forma hadith-urilor[25] profetice și includ și explicații ale Coranului. Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„... țineți-vă strâns de Sunnah mea și de Sunnah califilor bine-călăuziți care

vor veni după mine...” (Abu Dawud și Tirmidhi).

Astfel, este o onoare pentru musulmanii sunniți să fie atribuiți Sunnei Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), fiind numiți Ahl As-Sunnah[26].

Musulmanii sunniți folosesc anumite colecții de ahadith ale unor învățați de încredere. Procesul de autentificare al hadith-urilor este unul deosebit de elaborat, învățații musulmani cercetează isnad-ul (lanțul de relatatori) al hadith-ului, care trebuie să fie unul de încredere, ajungând până la Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra

sa!). În funcție de acesta, hadith-urile se împart în:

- hadith sahih (autentic);
  - hadith hasan (bun);
  - hadith daif (slab).

Textul hadith-ului în sine nu trebuie să intre în conflict cu un alt hadith acceptat sau cu textul Coranului.

Sursele Sunnei conform Shia

Shiiții nu se bazează pe referințele de hadith-uri utilizate de sunniți. Ei au propriile colecții, pe care le consideră a fi mai autentice decât cele folosite de sunniți, fiindcă relatările ce le conțin sunt atribuite imamilor „familiei

Profetului”. Pentru ei, înainte de a fi acceptată, orice relatare trebuie să îndeplinească mai multe condiții. Mai jos, vom menționa câteva dintre acestea:

1) relatatorii trebuie să aparțină imamatumului (imamatul duodecimal sau al celor 12 imami). Ei trebuie să aibă și un caracter bun și să fie de încredere.

2) lanțul de transmisie trebuie să fie legat de unul dintre imami „infailibili”.

Shia Zaydit (*Az-Zaydiyyah*) nu sunt de acord cu cei 12 imami Shia în această privință și acceptă hadith-uri de la orice sursă de încredere, chiar dacă nu

este relatat de unul dintre cei 12 imami Shia.

Totuși, sursele Shia conțin multe contradicții în privința veridicității relatatorilor. De exemplu 'Abd Al-Husayn Al-Musawi, o cunoscută sursă pentru imam Ja'far As-Sadiq, apărându-l pe [Zurarah ibn Ayan a spus](#): „Nu găsim niciun motiv pentru a-l critica. Doar oamenii răi ar putea găsi o greșeală la el.” [\[27\]](#) Dar altă carte de-a lor afirmă că imam Ja'far însuși a spus „Zurarah mi-a atribuit minciuni,” și a adăugat, „Fie ca Allah să îl blesteme pe Zurarah, Fie ca Allah să îl blesteme pe Zurarah, Fie ca Allah să îl blesteme pe Zurarah.” De asemenea, [este relatat că imam Ja'far a spus](#):

„Dacă Zurarah se îmbolnăvește, nu îl vizitați, iar atunci când moare, nu mergeți la înmormântarea lui. Zurarah este mai rău decât un evreu sau un creștin, ” și „cu siguranță, Allah i-a întors inima lui Zurarah invers.” [28]

’Abud Al-Husayn Al-Mûsawî a spus de asemenea despre Hishâm ibn Al-Hakam: „Cei care au vrut să stingă lumina lui Allah l-au acuzat de credința în antropomorfism (doctrina ce îl asemuiește pe Allah cu ființele umane), datorită geloziei și invidiei pentru familia Profetului [29] și dușmănie față de ei. Cunoaștem prea bine învățăturile lui.” [30] Cu toate asta, Al-Kulaynî, As-Sadûq și At-Tubrasî cu toții relatează de la el ce

afirmă credința lui în antropomorfism[31]. Asta reprezintă o contradicție majoră în sensul că ei afirmă veridicitatea relatărilor de hadith[32].

Shiiții preferă să se descrie pe ei înșiși folosind termenul de shia, care indică o mentalitate exclusivistă și sectantă, în comparație cu cuvântul „sunnah”, care indică urmarea unei metode constante printre toți musulmanii și înseamnă a acționa conform Tradiției Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!). De asemenea, sursele Shia accentuează importanța urmării Sunnei Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!). Al-Kulayni spune în cartea sa, Al-Kafi, că oricine

respinge ceva din Cartea lui Allah sau din Sunnah Profetului Său (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) și-a declarat necredința în Islam[33].

Este relatat că Ali (Allah să fie mulțumit de el!) a spus:

„Ni se cere să ne comportăm conform Cărții lui Allah și a exemplului Profetului și să ne ținem strâns de Sunnah lui[34].

At-Tubrasi relatează în cartea sa Al-Ihtijaj că Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus: „Oricând un hadith vă este relatat, examinați-l cu Cartea lui Allah și Sunnah mea.”[35]

De ce să nu ne identificăm cu toții cu calea Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) și Sunnah sa? Cu siguranță, aceasta este onorabil pentru noi toți și mai respectabil decât cuvântul „Shia”, care dă sentimentul de sectarism și fracționism, așa cum zice Allah:

„Întoarceți-vă la El căindu-vă! Fiți cu frică de El și împliniți rugăciunea (As-Salah) și nu fiți dintre politeiști,
~ Dintre cei care au divizat religia lor și au devenit secte, fiecare ceată bucurându-se pentru ceea ce are ea!”
[Traducerea Sensurilor Coranului cel Sfânt, 30: 31-32]

Și Allah mai spune:

„Tu nu ești răspunzător cu nimic pentru aceia care și-au fărâmițat religia lor în secte. Soarta lor depinde numai de Allah. Și apoi El le va vesti ceea ce au făcut.” [Traducerea Sensurilor Coranului cel Sfânt, 6: 159]

Înțelesul termenului de «Shia»

Termenul «Shia» a fost folosit pentru prima dată ca o descriere pentru cele două grupuri care s-au înființat din cauza disputei dintre Ali și Mu'awiyah. Aceștia erau cunoscuți drept „Shia” sau grupul lui Ali și „Shia” lui Muawiyah, în sensul de adepți. Termenul ar fi trebuit să nu mai fie folosit odată ce conflictul dintre ei a fost rezolvat.

Cuvântul «Shia» se aplică astăzi unui grup care este independent de Sunnah în ceea ce privește doctrina, jurisprudența, principiile jurisprudenței islamice și modul de înțelegere al islamului. Grupul original „shia” al lui Ali era de fapt grup Sunnah în termeni de doctrină și religie. Nu există niciun musulman sunnit rațional care să știe despre aceste evenimente și să nu creadă că adevărul a fost de partea lui Ali și că Mu’awiyah și partizanii lui au greșit în fața lui Ali. Sunniții cred că cei care au murit apărându-i drepturile lui Ali au fost, prin Voia lui Allah, martiri. Oricine nu este de acord cu această opinie nu este de acord cu ceea

ce Profetul (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) ne-a învățat.

Shia contemporani își au originea în Shia lui Kufa[36] care nu l-au ascultat pe Conducătorul celor Credincioși, Ali, așa cum Al-Murtada relatează în Nahjul-Balaghah:

„Ați fost chemați la jihad (lupta pentru Cauza lui Allah), dar nu v-ați dus.”

Ali ibn Abu Talib a spus:

„Ați fost chemați la ascultare, dar nu ați ascultat. Să nu vă fi văzut și să nu vă fi cunoscut, fie ca Allah să vă lovească. Mi-ați umplut inima cu furie. Fie ca Allah să vă despartă de mine și

să îmi dea companioni mai buni decât voi! O, Allah, m-am săturat de ei și ei de mine. I-am mâhnit pe ei și ei m-au mâhnit pe mine. Dă-mi companioni mai buni decât ei și dă-le lor (un conducător) mai puțin bun decât mine.”[\[37\]](#)

Înțelesul termenului de «Sunnah»

Termenul de «Sunnah» a însemnat întotdeauna un angajament în a urma Sunnah Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) și nu loialitatea tradițională față de un anumit grup în mod particular. Nu pot fi numiți „sunniți” decât cei care urmează modelul Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!)

În orice aspect. Unii oameni pot fi numiți „sunniți” și să nu se roage, să nu țină post și să nu urmeze nimic din Sunnah. Acești oameni nu urmează Sunnah și nu pot fi numiți sunniți, chiar dacă cuvintele de „musulmani sunniți” sunt scrise în certificatele lor.

Colectarea și scrierea Sunnei

Cine a colectat toată informația pe care o avem astăzi despre Sunnah? Unii shiiți susțin că au fost cei 12 imami Shia care au făcut acest lucru, dar aceasta este departe de adevăr. Atunci când Allah a revelat versetul

„... În ziua aceasta, am desăvârșit religia voastră și am împlinit Harul

Meu asupra voastră și am încuviințat Islamul ca religie pentru voi!...”

[Traducerea Sensurilor Coranului cel Sfânt, 5:3]

atât Al-Hasan, cât și Al-Husayn erau încă copii mici. În ceea ce îi privește pe ceilalți nouă imami, aceștia nu erau nici măcar născuți. Bineînțeles că cei care au relatat și păstrat tot ceea ce știm despre Sunnah au fost companionii Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!). Cu siguranță , acest grup le include și pe soțiile sale[38], pe Ali ibn Abu Talib, Al-'Abbâs, Abû Bakr, Omar, și `Uthmân (Allah să fie mulțumit de ei!).

Capitolul 3

Pelerinajul la morminte și la moaștele imamilor

Musulmanii sunniți urmează instrucțiunile Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!). Aishah (Allah să fie mulțumit de ea!) a relatat că Mesagerul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus atunci când se afla pe patul de moarte:

„«Allah i-a blestemat pe evrei și pe creștini fiindcă au făcut din mormintele profeților lor locuri de adorare.» Și dacă nu ar fi fost așa,

atunci mormântul Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) ar fi fost făcut măreț pentru oameni. Așadar (Profetului) i-a fost teamă că oamenii ar putea lua mormântul lui drept loc de adorare.” (Bukhari)

Din cauza fricii că ar putea cădea în necredință, aceștia au avut grijă să nu fie asemenea creștinilor și evreilor. În alte chestiuni însă, ei au fost foarte grijulii în a urma ordinele Profetului (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!). Ibn ‘Abbas (Allah să fie mulțumit de el) a relatat că Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„... Atunci când ceri (ceva), atunci cere de la Allah, iar dacă cauți ajutor, caută ajutor doar la Allah.” (Tirmidhi)

Așadar, ei își îndreaptă rugăciunile și suplicațiile doar către Allah. Nu vizitează mormintele morților pentru a le cere ajutorul în loc de a se ruga Domnului care este Etern și nu moare.

În ceea ce îi privește pe Shia, este normal pentru ei să viziteze mormintele imamilor lor și este normal să le dea bani custozilor acestora. Cu toții sunt de acord în această privință. Unul dintre învățații lor, Sheikh Al-Mufid, ne spune în cartea sa Al-Irshad (Călăuzirea) că: „...doar o singură vizită la mormântul lui Al-Husayn este

precum îndeplini Hajj (pelerinajul) de 100 de ori și pelerinajul mic (Umrah) de 100 de ori și oricine vizitează mormântul lui Al-Husayn are Paradisul asigurat.”[\[39\]](#) Acesta mai spune, **de asemenea:** „Oricine vizitează mormintele membrilor familiei Profetului este protejat de Allah de Focul Iadului și va fi cu siguranță primit în Paradis.”[\[40\]](#)

Shia, așadar, au inventat hadith-uri ce descriu meritele vizitării acestor morminte și de a plânge la ele, precum și spunerea unor suplicații speciale ce au fost inventate pentru aceste vizite. Cu siguranță astfel de lucruri nu ar fi fost acceptate de niciun membru al familiei Profetului (Pacea și

binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) și nici nu le-ar fi plăcut ce a spus Ibn Babawayh Al-Qummi și anume că oricine vizitează mormintele imamului Ja'far As-Sadiq sau al imamului Al-Husayn, are răsplata a 70 de pelerinaje sau că petrecerea unei nopți la mormântul lui Al-Husayn este precum vizitarea Tronului lui Allah.[\[41\]](#) Mai mult decât atât, ne spune că Allah Însuși vizitează mormântul lui Ali, la fel cum fac și profeții și credincioșii.[\[42\]](#)

Este posibil ca oamenii să își mai dorească să viziteze moscheea Al-Haram (moscheea cea sacră) din Mecca dacă vizitarea mormintele imamilor este mai importantă și aduce

o răsplată mai mare? Din acest motiv aceștia se încurajează unii pe alții să își umple moscheile cu morminte pentru a face noi altare. Ei cred că un altar sau un mormânt este un loc mai bun de adorare decât o simplă moschee.

Atenția shiiților de astăzi este concentrată tot mai mult înspre cimitire și mausolee. Ei sărută pereții mormintelor, pun bani pe ele și își îndreaptă rugăciunile către morți. Noile cimitire încorporează marginile vechilor mausolee, deoarece aceștia cred că oricine este înmormântat lângă mormântul unui imam va fi protejat de pedeapsa din mormânt, iar în Ziua Judecării o ușă va fi deschisă pentru el în Paradis. Așadar, aceasta este o

asemănare clară între această credință și practicile evreilor și ale creștinilor. Acestea sunt aceleași practici pentru care Allah i-a blestemat pe „oamenii Cărții”.

Deși Shia se opun folosirii de Qiyas (deducția logică)[43], aceasta nu îi oprește de la a face o analogie între a săruta mormintele imamilor și a săruta Piatra Neagra din Mecca. Dar, în timp ce sărutarea Pietrei Negre la Mecca este Sunnah, aceasta nu se aplică și mormintelor. Companionii Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) nu au făcut astfel de lucruri. Ali (Allah să fie mulțumit de el!) nu a sărutat mormântul Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie

asupra sa!) sau ale membrilor familiei sale și nici nu s-a urcat pe zidurile și ușile mausoleelor, la fel cum fac astăzi cei care susțin că îl urmează.

Orice persoană rațională va vedea că ceea ce fac Shia și Sufi la mormintele imamilor și a persoanelor credincioase este exact ce fac creștinii cu mormintele și mănăstirile lor, unde cer ajutor și binecuvântare de la statuetele lui Isus (Pacea fie asupra sa) și a Mariei (Pacea fie asupra sa!). De asemenea, budiștii și hindușii fac același lucru la templele lor, care nu neglijează să sărute ușile și plâng în timp ce își prezintă ofrandele cu mâncare și bani și cer ajutorul de la

morți în loc să îl ceară de la Allah, Cel Etern, Care nu pierе niciodată.

În ceea ce îi privește pe sunniți, aceștia au păstrat o poziție moderată între cei care blestemă familia Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) și cei care exagerează cu dragostea pentru ei, prin căutarea ajutorului lor, vizitarea mormintelor lor și credința că vizitarea mormintelor are o răsplată mai mare decât vizitarea moscheilor sacre.

Sunniții neagă faptul că morții pot interveni între un credincios și Domnul lui. O moschee și un mormânt sunt două locuri ce nu pot fi confundate în mintea unui musulman adevărat, care

își dedică actele de adorare lui Allah.
Allah spune:

„Moscheile sunt ale lui Allah și nu chemați pe nimeni împreună cu Allah!” [, 72:18]

Nu doar că aceasta este culmea idiotețeniei, dar este și un act de necredință să te duci la moschee și să spui: „O, Allah!” și apoi a se merge la un mormânt și a spune „O, Ali, o, Al-Husayn!”

Dacă vizitarea mormântului unuia dintre imami este echivalentă cu efectuarea pelerinajului (Hajj) de o sută de ori, atunci vizitarea mormântului Profetului (Pacea și

binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) nu ar însemna la fel sau mai mult ca răsplată? De ce insistă ei atât de mult asupra familiei Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), dar îl neglijează pe Profet însuși (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!)? Este dragostea pentru familia lui mai mare decât pentru el însuși?!

Căutarea ajutorului imamilor în momentele dificile

Sunniții cred că dragostea pentru Al-Hasan și Al-Husayn este ceva ce aduce Mulțumirea lui Allah și este obligatorie pentru fiecare musulman. Imam Ash-Shâfi`î atrage atenția că

totuși, obiceiul shiiților de a-i chema pe Al-Husayn și pe alții spunând cuvinte precum: „O, Ali, o, Al-Husayn, o, Mahdi, o, Stăpânul Epocii!” este greșit. Numirea copiilor cu nume precum Abd Al-Husayn (servitorul lui Al-Husayn) și Abd Al-Hasan (servitorul lui Al-Hasan) este, de asemenea, contrar Shar'iei. Musulmanii sunniți consideră acest lucru în același mod cum îi văd pe Creștinii care își numesc copii cu numele Abdul-Masih. [\[44\]](#) Isus și Al-Husayn erau amândoi servitorii lui Allah. Cele mai bune nume sunt cele care exprimă supunere față de Allah, precum Abd Allah (servitorul lui Allah) și Abd Ar-Rahman (servitorul

Celui Mai Milostiv). Aceste nume includ Calitățile și Atributele Divine ale lui Allah și ne amintesc că adorarea și devoțiunea sunt doar pentru Allah. Oricine înlocuiește unul dintre Numele Divine ale lui Allah cu numele altuia, a direcționat un act de adorare altcuiva decât lui Allah.

Sunniții, pe de altă parte, își îndreaptă rugăciunile doar către Allah. În momentele dificile. doar Lui îi cer Ajutorul. Ei iubesc familia Profetului **(Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!)**, dar nu o transformă în sfinți și mici zeități. **(Adevărații)** musulmani adoptă calea de mijloc, aflată undeva între credința evreilor, care îl neagă complet pe Isus **(Pacea fie**

asupra sa!) și a creștinilor, care îl adoră. La fel, adevărații musulmani adoptă o poziție de mijloc între cei care blestemă familia Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) și cei care o adoră și o ridică deasupra Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!).

Astfel, sunniții cer ajutorul doar de la Allah, pentru că El este mai aproape de ei decât vena lor jugulară. Oricând aceștia cer ajutor de la El, El aude chemarea tuturor celor care Îl adoră. El îi aude oriunde s-ar afla. El este Cel mai Milostiv, răspunde repede și cunoaște prea bine nevoile

credincioșilor Săi, chiar și atunci când ei nu Îi cer Ajutorul. **Allah spune:**

„Spune: «Voiți să invocăm noi în locul lui Allah ceva care nici nu ne folosește, nici nu ne strică? Și să ne întoarcem pe călcâiele noastre, după ce Allah ne-a călăuzit.»...” [Traducerea Sensurilor Coranului cel Sfânt, 6:71]

Facerea de jurăminte pe altcineva în afară de Allah

Sunniții cred că facerea de jurăminte pe familia Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) sau pe altcineva în afară de Allah este un act de politeism. Profetul (Pacea și

binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!)
ne-a avertizat despre aceasta, **spunând:**

„... Oricine jură pe altcineva în afară de Allah, a comis un act de necredință sau shirk.” (Tirmidhi).

În alt hadith, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„...Dacă cineva trebuie să facă un jurământ, ar trebui să jure pe Allah sau să rămână tăcut.” (Bukhari)

Creștinii fac același lucru, la rândul lor, jurând mai degrabă pe Isus (Pacea fie asupra sa!) decât pe Allah.

Capitolul 4

Despre infailibilitate

Sunniții recunosc meritele familiei Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) și corectitudinea ei în privința religiei, dar nu o consideră infailibilă, deoarece fiecare ființă umană este predispusă la greșeli. Nimeni nu este scutit de la a face greșeli, aceasta fiind în natura omului. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) ne-a atras atenția asupra acestui fapt atunci când a spus:

„Omul este predispus la greșeli, și cei mai buni dintre cei care greșesc sunt

cei care se întorc la Allah cu credință.”
(Tirmidhi, Ibn Majah și Ad-Darimi)

În timp ce infailibilitatea Profetului (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) se întinde asupra Revelației, infailibilitatea lor nu se extinde dincolo de aceasta. Câți profeți nu au fost certați de Allah și câteodată corecți? Allah l-a muștră ușor pe Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) într-un capitol foarte cunoscut din Coran, spunând:

„El (Mohammed) s-a încruntat și s-a întors, ~ Când orbul a venit la el (ca să-l întrebe). ~ Și de unde să știi? Poate că el a voit să se curățească ~ Sau a venit să fie îndemnat și i-ar fi fost spre

folos îndemnarea! ~ În ce-l privește pe cel care nu are nevoie, ~ Tu te-ai îndreptat spre acela, ~ Fără să-ți pese că el nu se curățește, ~ Iar în ce-l privește pe cel care vine la tine cu râvnă ~ Și este cu frică, ~ De acela nu-ți pasă. ~Dar nu! El este o îndemnare”
[Traducerea Sensurilor Coranului cel Sfânt, 80:1-11]

Cu altă ocazie, Allah îi spune Profetului Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!):

„Allah te-a iertat! De ce le-ai dat tu voie, înainte de a-i descoperi pe cei aflați într-o adevăr și de a-i cunoaște pe

cei mincinoși?” [Traducerea Sensurilor Coranului cel Sfânt, 9:43]

Allah mai spune, adresându-se Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!):

„... Tu ai ținut ascuns în sufletul tău ceea ce Allah a voit să descopere. Tu te-ai temut de oameni, măcar că Allah este mai vrednic să te temi de El...”

[Traducerea Sensurilor Coranului Cel Sfânt, 33:37]

Mai sunt și alte exemple în Coran care confirmă faptul că infailibilitatea profeților (Pacea fie asupra lor!) nu se extinde mai departe de Revelație. Un

exemplu despre în acest sens este versetul următor:

„Atunci a zis (Noe): «Doamne, eu caut iertare la Tine că Te întreb despre ceea ce nu s-ar cuveni să Te întreb, iar de nu mă vei ierta și nu vei fi Îndurător cu mine, voi fi printre cei pierduți.»”
[Traducerea Sensurilor Coranului cel Sfânt 11:47]

Iar într-un alt verset, Profetul Ibrahim (Avraam – Pacea fie asupra sa!) spune :

„Care nădăjduiesc că-mi va ierta păcatele în Ziua Judecării” [Traducerea Sensurilor Coranului cel Sfânt, 26:82]

Allah ne mai spune și despre profetul Yunus (Iona – Pacea fie asupra sa!):

„Și (adu-ți aminte) de Dhu-n-Nun, când el a plecat furios și și-a închipuit că Noi nu vom mai avea putere asupra lui. Atunci el a strigat în întunecimi: «Nu există altă Divinitate în afară de Tine! Slavă Ție! Eu am fost dintre cei nelegiuți!»” [Traducerea Sensurilor Coranului cel Sfânt, 21:87]

Doctrina infailibilității imamilor

Shia cred că imamii lor sunt infailibili în orice aspect. Ei nu văd decât o distincție superficială între statul de imam și cel de profet. În cartea sa, Bihar Al-Anwar (în capitolul intitulat

„Imamii au mai multă știință decât profeții”), Al-Majlisi spune: „Nu acceptăm nicio diferență dintre conceptul de profeție și cel de imamat.” [45] Sheikh Mohammed Rida Al-Mudhaffar spune: „Credem că imamii, precum profeții, trebuie să fie liberi de orice formă de corupție și vicii, de ceea ce este aparent la ei și ce este ascuns, fie că este făcut în mod deliberat sau neintenționat, din timpul copilăriei și până la moarte. La fel, un imam nu trebuie să fie departe de uitare, de greșeli și trebuie să fie concentrat.” [46]

Datorită infailibilității imamilor lor, învățații Shia, printre care și imamul Khomeini, cred că învățăturile

imamilor lor au același statut precum Coranul. Ei cred aceasta deoarece imamii lor sunt „mai presus de uitare”[\[47\]](#). Este suficient să facem o trecere prin conținutul cărții Al-Kafi a lui Al-Kulayni pentru a da peste această idee. Al-Kulayni spune în cuprins:

- ◆ Imamii au toată știința ce le-a fost dată profeților și îngerilor.
- ◆ Imamii știu când vor muri și nu mor decât atunci când doresc aceștia.
- ◆ Imamii știu tot ce a fost și ce este și tot ce ar fi putut să fie, dar nu a fost, nimic nu le este ascuns lor[\[48\]](#).

- ◆ Imami cunosc toate cărțile revelate în limbile în care au fost revelate.
- ◆ Atunci când imami vor avea putere, ei vor judeca așa cum profetul Dawud (David) făcea, ei nu trebuie întrebați despre evidențele judecății lor.
- ◆ Nimeni nu a adunat tot Coranul în afara imamilor.
- ◆ Singurul adevăr știut de oameni este doar cel învățat de imami, orice altceva ce nu vine de la ei este fals.
- ◆ Pământul întreg se află în mâinile imamilor.

Un alt exemplu de exagerare

În cartea lui, Hayatul-Qulub (**Viețile inimilor**), Al-Majlisi scrie că Profetul (**Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!**) stătea odată, în timp ce Al-Husayn stătea pe piciorul său drept, iar fiul său, Ibrahim, pe cel stâng. Îl săruta întâi pe unul și apoi pe celălalt. Îngerul Jibril (**Gabriel**) a fost trimis și a spus: „Cu adevărat, Domnul tău m-a trimis să-ți zic că ei nu pot trăi în același timp; alege-l pe unul dintre ei și sacrifică-l pe unul pentru celălalt.” Profetul (**Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!**) s-a uitat la fiul său Ibrahim și a plâns. Apoi i-a spus lui **Jibril**: „L-am sacrificat pe Ibrahim pentru Al-Husayn și sunt mulțumit cu

moartea lui Ibrahim, pentru ca Al-Husayn să poată trăi și prospera.” [49]

Asemănarea cu creștinii: ispășire și pedeapsă

Exagerările shiiților cu privire la imamii lor i-au făcut să creadă că loialitatea pentru imamii lor este mai importantă decât rugăciunea, postul, oferirea zakat-ului (**dania anuală obligatorie**) și pelerinajul la Mecca. Al-Kulayni relatează că Abu Ja'far a spus „Islamul este construit pe cinci lucruri: rugăciunea, zakat-ul, hajj-ul, postul și loialitatea pentru familia Profetului.” [50] Cineva l-a întrebat: „Care dintre aceste lucruri este mai

important?” El a răspuns: „Loialitatea pentru familia Profetului.” [\[51\]](#)

Învățați Shiiți spun că oricine își declară loialitatea față de familia Profetului va fi dintre oamenii Paradisului. Nu contează ce a făcut în această viață. Mai mult, aceștia susțin că imamul Ja'far As-Sadiq a spus: „Allah a scris o carte cu 2000 de ani înainte de a crea toate lucrurile și aceasta rămâne la El sub Tronul lui. (Spune) «O, Shia ai familiei lui Mohammed, v-am iertat chiar înainte să nu Mă ascultați. Oricine vine fără să fi negat imamatul familiei lui Mohammed, îl voi accepta în Paradis, drept Milă din partea Mea.” [\[52\]](#) Shiiții au fabricat acest hadith-uri, indicând

superioritatea lor deasupra altor oameni. Aceștia susțin că Allah i-a creat dintr-un pământ special, diferit de pământul din care au fost făcuți alți oameni. Au mers și mai departe și au spus că Allah nu va ierta pe nimeni în afară de ei și că ei vor fi oamenii care vor izbândi în Ziua Judecății[53].

Conform lor, imam Ja'far As-Sadiq a spus: „Allah ne-a creat din cel mai înalt grad din Paradis și, de asemenea, a creat sufletele shiiților noștri din cel mai înalt grad din Paradis.”[54] Fathullah Al-Kashani spune în cartea sa Manhaj As-Sadiqin (Calea Adevărului) că „dragostea pentru Ali este o faptă virtuoasă[55] care nu poate fi ștearsă de alt rău... Dragostea noastră pentru

familia Profetului face ca păcatele să cadă precum frunzele dintr-un copac.”[56] Al-Kulayni spune în Al-Kafi „Calemul s-a oprit (adică nicio faptă bună sau rea nu este înregistrată)[57] de la shiiții noștri, chiar dacă aceștia vin cu atât de multe păcate ca și cum ar fi picături de ploaie sau pietre.”[58] În introducerea cărții Tafsir Al-Burhan, ni se spune că Allah a spus: „Ali Ibn Abu Talib este Dovada Creației Mele. Oricine recunoaște acest lucru nu va intra în Iad, chiar dacă nu mă ascultă și oricine care neagă acest lucru nu va intra în Paradis, chiar dacă el M-a ascultat.”[59]

În final, este relatat că atunci când un om i-a spus unuia dintre imami „Îi iubesc pe cei care țin post, dar eu nu țin post și îi iubesc pe cei care se roagă, dar eu nu mă rog.” **Imamul a spus:** „Vei fi cu cei pe care îi iubești.” [\[60\]](#)

Un răspuns la aceste declarații

Dacă este adevărat că simpla dragoste pentru imami este un act de evlavie ce nu poate fi șters de niciun păcat, atunci de ce mai trebuie să respectăm ceva din Shari'ah? Este mai importantă dragostea pentru Ali și pentru imami decât ascultarea față de Allah?

Dacă dragostea pentru Allah și pentru Mesagerul Său (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) nu este suficientă pentru a îl proteja pe credincios de la pedeapsă, atunci cum ar putea doar dragostea pentru Ali, fără alte fapte bune, nu doar să îl salveze de la pedeapsă, ci chiar și să îi șteargă orice faptă rea? Această credință îi îndepărtează pe oameni de la scopul principal pentru care Allah i-a creat și face ca dragostea pentru Ali și nu adorarea lui Allah să fie scopul creației. Allah ne-a creat să facem fapte bune; El spune:

„Acela care a făcut moartea și viața, ca să vă încerce pe voi, ([pentru a vedea) care dintre voi este mai bun

întru faptă. Și El este Al-‘Aziz
(Invincibilul, Cel Atotputernic) și A-
lGhafūr (Atoateiertătorul).”

[Traducerea Sensurilor Coranului cel
Sfânt, 67:2]

Ali ibn Abu Talib: eroul Islamului
și mândria tuturor musulmanilor

Conform sunniților, Ali Ibn Abu Talib,
soțul Fatimei, tatăl lui Al-Hasan și Al-
Husayn (Allah să fie mulțumit de ei!),
a fost eroul musulmanilor și sursa
mândriei lor. A fost unul dintre cei mai
mari fii ai islamului și un apărător al
Profetului (Pacea și binecuvântarea lui
Allah fie asupra sa!) chiar de la o
vârstă tânără. A-l iubi pe el și pe
familia sa este un aspect important al

credinței, a-i vorbi de rău este un act de ipocrizie.

Cu toate acestea, ei (**sunniții**) nu sunt de acord cu shiiții atunci când aceștia spun că simpla dragoste pentru Ali șterge păcatele, în timp ce niciun număr de fapte bune nu poate compensa pentru ura față de el. Sunniții, de asemenea, nu cred că simplul fapt de a se uita în fața lui Ali (**Allah să fie mulțumit de el!**) este un act de adorare. Dragostea care șterge toate păcatele este o noțiune de iertare creștină. Aceștia spun că dragostea lor pentru Isus (**Pacea fie asupra lui!**) le va asigura iertarea în Ziua Judecării, chiar fără fapte bune.

Sunniții resping divinitatea falsă pe care Shia i-au atribuit-o lui Ali (Allah să fie mulțumit de el!). În Tafsir Al-Burhan, citim că Allah spune: „Ali ibn Abu Talib este Dovada mea înainte de creație și Lumina Mea...el este îngrijitorul Științei mele.” În aceeași carte, citim că Allah a creat Cerurile și Pământul din lumina Profetului, în timp ce Tronul (Arsh) și Kursi[61] sunt create din lumina lui Ali ibn Abu Talib[62]. În același mod, este obișnuit pentru Shia să își lovească genunchii după terminarea rugăciunii și să spună „Tah Al-Amin (Îngerul de Încredere a luat-o pe o cale greșită).” Aceasta se întâmplă pentru a-i face reproșuri Îngerului Jibril , care i-a dus

Revelația Profetului Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), când trebuia să o ducă lui Ali ibn Abu Talib (Allah să fie mulțumit de el!), cel puțin conform shiiților. Ceea ce fac ei este ceva răspândit și dacă nu am i-am fi văzut, nu am fi menționat acest lucru.

Sunniții, de asemenea, mai resping ceea ce unii învățați Shia, precum Al-Kishshi, îi atribuie lui Ali (Allah să fie mulțumit de el!). Aceștia scriu că Ali (Allah să fie mulțumit de el!) a spus: „Eu sunt expresia lui Allah, mâna dreaptă a lui Allah, Eu sunt primul și ultimul, Eu sunt stăpânul și confidentul. [\[63\]](#), Eu voi moșteni Pământul, Eu sunt calea lui Allah.” [\[64\]](#)

Învățații Shia au exagerat statul lui Ali până la punctul că Al-Mufid a spus că Allah obișnuia să vorbească în mod confidențial cu Ali. [\[65\]](#)

Ca atare, trebuie să învățăm o lecție, ținând cont că creștinii au început a modifica adevărul doar puțin, dar, în timp, au continuat să schimbe adevărul până ce au ajuns să îl adore pe Isus și nu pe Allah.

Un astfel de fanatism le-a determinat pe unele grupuri de Shia, precum Nusayriyyah și Druze, să îl adore pe Ali (**Allah să fie mulțumit de el!**), despre care spun că este Domnul Cerurilor și a Pământului. În timp ce cei 12 imami Shia spun că, teoretic,

aceste grupuri sunt necredincioase, în realitate, ei sunt în concordanță cu viziunea lor.

Creștinii arată dragoste excesivă față de Isus (**Pacea fie asupra sa!**), dar nu merg mai departe de atât și nu urmează ceea ce i-a învățat. Cel mai important lucru pentru ei este să îl glorifice; ei nu cred că făcând asta greșesc. În acest mod, aceștia au combinat dragostea pentru el cu dorințele lor proprii.

Scopul religiei nu este de a face o persoană să simtă o dragoste imensă care să-i întunece mințile și judecata. Dragostea ei nu va interveni în fața Domnului său. Dragostea pentru Allah înseamnă ascultare față de El,

urmarea Poruncilor Salew. Aceasta este evidența pentru dragostea adevărată. O astfel de dragoste trebuie să fie reciprocă. Pentru a demonstra acest lucru, în timp ce creștinii îl iubesc pe Mesia, el nu-i iubește, deoarece aceștia au abandonat atât dragostea, cât și legitimitatea prin exagerarea statului său. În același mod au procedat evreii cu Moise (Pacea fie asupra sa!), fără a urma și Legea pe care acesta a adus-o.

Ce spune familia Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) despre extremismul Shia

Membrii familiei Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra

sa!) au vorbit despre oamenii care vor face presupuneri exagerate despre ei. Alî Ibn Al-Husayn Zayn Al-`Âbidîn, al patrulea imam, a spus:

„Evreii l-au iubit pe Ezra atât de mult încât au ajuns să spună că este fiul lui Allah. Dar Ezra nu este unul dintre ei și ei nu au nicio legătură cu Ezra. Creștinii îl iubesc pe Isus atât de mult încât au ajuns să spună că este fiul lui Allah. Dar Isus nu este unul dintre ei și ei ei nu au nicio legătură cu Isus. Vor veni dintre oamenii noștri unii care ne vor iubi așa de mult, încât vor ajunge să spună despre noi ceea ce evreii spun despre Ezra și creștinii despre Isus. Noi nu avem nicio legătură cu ei și ei nu au nicio legătură cu noi.” [\[66\]](#)

Ali (Allah să fie mulțumit de el!) a mai relatat că: „Două grupuri se vor distruge din cauza mea: unul dintre ele va exagera cu dragostea lor pentru mine până la punctul în care vor ajunge departe de adevăr, iar celălalt va exagera cu ura lui față de mine până la un grad așa de mare, încât îi va duce departe de adevăr. Cei mai buni dintre cei care mă urmează sunt cei moderați.” [67]

Al-Kashhi, o autoritate Shia în hadith, relatează că Ja'far As-Sadiq a spus: „Cu siguranță nu suntem departe de cei care vor atribui relatări false despre noi...Nu avem un dușman mai mare decât cei care profită de numele nostru.” [68]

Doar ipocriților nu le place familia Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!)

Sunniții îl ascultă pe Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), care a spus: „Vă implor în Numele lui Allah să aveți grijă de familia mea.” Ei cred că a vorbi urât despre ei este o dovadă a ipocriziei. De asemenea, ei mai cred că Aishah (Allah să fie mulțumit de ea!) este un membru a familiei sale [\[69\]](#) și orice o rănește, îl rănește pe Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!). A o apăra pe Aishah (Allah să fie mulțumit de ea!) este precum a-l apăra pe Profet (Pacea și

binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), deoarece Allah spune:

„(Femeile) cele rele sunt pentru (bărbații) cei răi, iar cei răi sunt pentru cele rele, după cum (femeile) cele bune sunt pentru (bărbații) cei buni, iar cei buni sunt pentru cele bune. Aceia vor fi nevinovați cu privire la ceea ce spun alții despre ei. Ei au iertare și câștig ales!” [Traducerea Sensurilor Coranului cel Sfânt, 24:26]

Este posibil ca Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) să fi luat o femeie rea în casa sa, iar Allah să îl fi lăsat așa?

Cărțile shiiților conțin foarte multe acuzații la adresa Aishei și a Hafsei (Allah să fie mulțumit de ele!). De exemplu, aceștia spun că Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a arătat către casa Aishei și a spus „Necredința vine din acel loc”[\[70\]](#) Ei mai spun că Aisha și Hafsa (Allah să fie mulțumit de ele!) au complotat în a-l otrăvi pe Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!).[\[71\]](#)

Cum este posibil ca ei să îl onoreze pe Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) și pe familia lui în timp ce le blestemă pe soțiile lui, pe care Allah le-a numit „mamele credincioșilor”? Allah spune:

„Profetul este mai milostiv față de dreptcredincioși decât își sunt ei înșiși, iar soțiile sale sunt mamele lor...”

[Traducerea Sensurilor Coranului cel Sfânt, 33:6]

Cum poate cineva să pretindă că este dreptcredincios și să respingă faptul că Aishah (Allah să fie mulțumit de ea!) este mama lui în credință când acest lucru este scris clar în Coran? Ce să credem atunci când ei citează Coranul spunând:

„Allah le-a dat drept pildă pentru aceia care nu cred pe soția lui Noe și pe soția lui Lot...” [Traducerea Sensurilor Coranului cel Sfânt, 66:10]

și folosesc aceasta pentru a demonstra că Aishah și Hafsa (Allah să fie mulțumit de ele!) au trecut la apostazie? Nu este aceasta precum ipocrizia lui Abd Allah ibn Saba', care le-a acuzat pe soțiile Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) de perversiune și corupție?

Doctrinile shiite despre familia Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) sunt greu de înțeles, deoarece în timp ce exagerează statul unora dintre membrii familiei până la punctul de a-i considera divinități, pe alții îi denigrează și îi blesteamă. Pe unii dintre membrii familiei nici nu îi acceptă ca făcând parte din familia Profetului (Pacea și

binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!).

Capitolul 5

Companionii Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!)

Inima sunniților nu este îngreunată în niciun fel de companionii Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!). Aceștia cred că onoarea companionilor Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) îi plasează pe acești mult mai sus decât pe ceilalți oameni. Ei urmează sfatul Profetului (Pacea și binecuvântarea lui

Allah fie asupra sa!), care a spus: „Nu vorbiți rău despre companionii mei.”
(Bukhari și Muslim)

Allah spune în Coran:

„Allah a primit căința Profetului, (căința acelora) care au purces în peregrinare (muhajirun)[72], și a ansarilor[73]...” [Traducerea Sensurilor Coranului cel Sfânt, 9:117]

După acesta, nimeni nu a mai vorbit rău despre ei. Insultele și blestemele nu sunt caracteristici ale dreptcredincioșilor. Aceste lucruri nu pot fi spuse decât de ipocriți, care, în timpul Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra

sa!), obișnuiau să-i ridiculizeze pe credincioși. Allah spune despre acești ipocriți:

„Pe aceia care îi ponegresc pe dreptcredincioșii, care de bunăvoie fac milostenii, dar nu află (pentru a oferi) decât (rodul) trudei lor și îi iau în derâdere pe ei, pe aceia îi va lua și Allah în derâdere și ei vor avea parte de pedeapsă dureroasă.” [Traducerea Sensurilor Coranului cel Sfânt, 9:79]

Poziția Shia cu privire la companiile Profetului (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!)

Shia insistă asupra opoziției lor față de companiile Profetului (Pacea și

binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) până acolo încât au ajuns să spună că toți, cu excepția a trei dintre ei, au abandonat islamul după moartea Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!). Cei trei pe care îi respectă sunt Abu Dharr, Salman Al-Farisi și Al-Miqdad. Conform lor, oricine se îndoiește că companionii Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) au abandonat islamul este necredincios. [74] Cartea Al-Kafi ne spune că „Abu Bakr și Omar au murit amândoi fără să se fi căit sau fără a regreta că l-au nedreptățit pe Ali.” Din acest motiv, conform lui Al-Kulayni, Allah i-a blestemat și la fel și îngerii și întreaga

umanitate. [\[75\]](#) Al-Kulayni explică că acest verset:

„O, voi cei care credeți! Fiți cu credință neclintită în Allah și în Trimisul Său, în Cartea pe care a pogorât-o asupra Trimisului Său și în Cartea pe care a pogorât-o mai înainte! Cel care nu crede în Allah, în îngerii Săi, în Cărțile Sale, în trimișii Săi și în Ziua de Apoi, acela pribegește în cea mai îndepărtată rătăcire.” [Traducerea Sensurilor Coranului cel Sfânt, [4:136](#)]

a fost revelat despre „acești doi companioni” [\[76\]](#), care au crezut în Mesager, dar apoi au devenit necredincios atunci când nu i-au jurat credință lui Ali. Necredința lor a

crescut atunci când au acceptat ca alții să le jure lor loialitate și nu lui Ali. Astfel de oameni nu pot pretinde că au chiar și cel mai mic grăunte de credință.” [77]

Învățații Shia susțin că Omar (Allah să fie mulțumit de el!) a fost fiul ilegitim al unei femei pe nume Sihak și al lui Abd Al Muttalib [78]. Cât despre Abu Bakr (Allah să fie mulțumit de el!), aceștia spun că el era companionul Diavolului și că el și prietenul său, Omar, erau amândoi ipocriți, nedreți și mincinoși; oricine a acceptat că aceștia au fost succesorii legitimi ai Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) se vor îndepărta de Calea cea Dreaptă și vor muri așa

cum au murit cei din perioada preislamică a Ignoranței[79]. Despre Uthman (Allah să fie mulțumit de el!), shiiții spun că a fost o persoană deviată și blestemată[80].

Pentru Shia, acești trei companioni sunt cei mai disprețuiți dintre companionii Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) și nu fac niciun efort în a-i insulta. Al-Mahlisi a dedicat un capitol întreg în cartea sa, intitulată „Apostazia celor trei, ipocrizia lor și nerușinarea comportamentului lor.”[81] A mai spus că oricine a crezut că Uthman a fost omorât pe nedrept, a comis un păcat mai mare decât cei care au adorat vițelul.”[82] Este o tendință naturală

pentru cei care cred orice doresc să exagereze lucrurile pe care le plac și pe cele pe care nu le plac. Ce este ciudat însă este faptul că, în timp ce Shia îl acuză pe nedrept pe Muawiyah de ordonarea blestemării lui Ali (**Allah să fie mulțumit de el!**) de către predicatori în amvoane, aceștia susțin că aceasta este un exemplu de răutate, ei însuși îl blestemă pe Abu Bakr și Omar (**Allah să fie mulțumit de ei!**) în fiecare zi și nu văd nimic rău în aceasta.

O tradiție ce continuă

Revoluția iraniană a adus speranțe de schimbare, iar oamenii s-au așteptat ca cărțile care s-au publicat mai recent în Iran să nu fie așa de ofensive cum erau

cele mai vechi; cărțile pe care învățații Shia evitau să le discute. Însă, se pare că situația nu s-a schimbat, iar cărțile pe care Shia le publică astăzi urmează aceeași tradiție ca și predecesorii lor. Astfel de cărți sunt cele precum „Le-au atribuit minciuni shiților” [83] de Mohammed Ar-Radiyy Ar-Radawi, „Și atunci am fost ghidat” [84], „Întreabă-i pe oamenii științei” [85] și „Cu cei care dețin adevărul” [86] de Mohammed At-Tîjânî As-Samâwî, precum și cartea lui Al-Ansari în care îi descrie pe companionii Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) drept mincinoși și fiind inamicii lui Allah și ai Mesagerului său

(Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!).

Centrele Shia din întreaga lume au tradus cartea „Și atunci am fost ghidat”, iar astăzi este tipărită în mai multe limbi și distribuită pe întreg mapamondul. Autorul acestei cărți descrie convertirea sa de la sufism, pe care îl descrie ca fiind departe de Sunnah Profetului Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!). Drumul său s-a terminat cu găsirea shiismului. O privire fugară în cartea lui ne face să înțelegem cum „l-a ghidat” Allah să îi insulte pe companionii și pe soțiile Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!). El spune spre exemplu:

„Companionii l-au mâniat pe Profet, cu manierele lor rele și i-au transmis și lui comportamentul lor și pentru că nu i-au arătat respectul cuvenit....Aceștia erau încăpățânați și s-au certat cu el....și au pus sub semnul întrebării poruncile Domnului lor. S-au plasat deasupra Profetului. [87]

Ei (**companionii**) nu merită niciun respect....Ei au profitat de avantajul oamenilor neștiutori pentru a răspândi hadith-uri inventate și relatări despre propriul lor caracter lăudabil.” [88]

El continuă spunând : „Omar nu se abține de la comiterea de păcate și nici nu se teme de Allah”, „Companionii au făcut apostazie și nu merită nici

răsplata și nici iertarea lui Allah,” „Ei (companionii) au fost delăsători în jihad și au avut inclinații către plăcerea lumească,” „Au făcut apostazie și au inovat fără rușine în religie, spunând «Auzim și ascultăm.»” [89]

El mai susține că toți companionii, inclusiv Aishah (Allah să fie mulțumit de ea), au schimbat Sunnah Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) și au recunoscut că au făcut acest lucru.

Celelalte cărți al lui At-Tijani, „Cu cei care dețin adevărul” și „Întreabă-i pe oamenii științei” sunt scrise în același mod și aceasta datorită faptului că esența shiismului este bazată pe

insultarea companionilor Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!). Fără aceasta, doctrina lor nu va avea valoare sau scop.

Acest insolent și-a pierdut calea și a înlocuit călăuzirea cu ura. Insuficiența lui cu privire la cei care au purtat islamul pe umerii lor și insultele lui la adresa soțiilor Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) fac mărturie pentru lipsa lui de înțelegere. O astfel de ură nu are nicio legătură cu călăuzirea. El doar a schimbat falsitatea sufismului cu falsitatea shiismului. Fiind sufist, el era deja aproape de shiism, pentru că shiismul este mama sufismului. Cu adevărat, sufismul este o manifestare a

shiismului, așa precum Ibn Khaldun a spus în Al-Muqaddimah (Introducerea). Amândouă sunt construite pe falsitate și pe credințe distorsionate. Aceste idei i-au făcut să-și îngroape morții în moschei, să construiască morminte spectaculoase și mausolee și să-i sanctifice pe imamii și pe liderii lor spirituali. Pentru ei, imamii sunt infailibil și au un control absolut asupra Universului. Shia și sufi cred că morții îi pot ajuta pe cei în viață. Ar fi fost mai bine pentru el să facă referire la miile de cărți ale sunniților care resping ceea ce sufiștii au compilat și deviațiile lor, dar, în schimb, Mohammed At-Tijani și-a

păstrat nasul în praf și și-a urmat propria dorință.

Atât shia, cât și sufi, **au sfidat Cuvintele lui Allah:**

„Moscheile sunt ale lui Allah și nu chemați pe nimeni împreună cu Allah!” [Traducerea Sensurilor Coranului cel Sfânt, **72:18**]

„Dacă îi chemați, ei nu aud chemarea voastră și chiar dacă ar auzi-o, tot nu v-ar răspunde vouă. Iar în Ziua Învierii, ei vor tăgădui că i-ați făcut asociați (**lui Allah**) și nimeni nu te poate învăța așa cum o face un Bineștiutor.” [Traducerea Sensurilor Coranului cel Sfânt. **35:14**]

„Iar de-i chemați la drumul cel drept, ei nu vă urmează. Tot una este pentru voi de-i chemați ori de păstrați tăcere!”
[Traducerea Sensurilor Coranului cel Sfânt, 7:193]

Cartea lui Mohammed At-Tijani este doar un alt exemplu al imposibilității reconcilierii dintre sunniții și shiiți, atâta timp cât shiiții insistă asupra insultării companionilor Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) și a mamelor credincioșilor (soțiile Profetului). Mai mult, aceștia îi blesteamă și îi acuză de pervertirea religiei, distorsionarea Coranului și conspirație împotriva Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!).

Scopul unității este să lege inimile împreună în afecțiune reciprocă. Dar pot două inimi, prima care este plină de dragoste pentru companioni, iar a doua care este plină de ură pentru ei să se reconcilieze? Această carte a lui At-Tijani este o altă dovadă că în această privință Shia de astăzi nu sunt diferiți de predecesorii lor și că aceștia încă continuă să-i insulte pe companioni. Să devină musulmanii sinceri conștienți de aceasta? [\[90\]](#)

Istoria este martoră pentru companionii Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), care s-au lupta cu proprietatea lor, viața și copiii lor. Ei au eliberat țările opresate și au răspândit islamul foarte departe. Cine

altcineva în afara lor a mai făcut astfel de lucruri?

Shia rezonabili, care folosesc rațiunea, recunosc realizările companionilor Profetului (**Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!**). De exemplu, Sheikh Mohammed Hasan Âl Kâshif Al-Ghitâ' relatează că „Atunci când Ali a văzut că Abu Bakr și Omar făceau un efort foarte mare pentru a răspândi Cuvântul lui Allah; el a văzut ca aceștia pregăteau armate și le trimiteau pe Calea lui Allah. Aceștia nu erau aroganți și nici despotici. Așadar, Ali le-a jurat loialitate [\[91\]](#) și s-a supus autorității lor.” [\[92\]](#)

Diferențele dintre companionii

Allah ne-a salvat mâinile de la conflictul ce s-a iscat între companioni, așadar, de ce să nu ne salvăm și limbile de la el? Allah nu ne va întreba despre ce s-a întâmplat între ei. **Scrie în Coran:**

„Acest neam a trecut. El are ceea ce și-a agonisit, iar voi veți avea ceea ce v-ați agonisit. Voi nu veți fi întrebați pentru ceea ce au făcut ei.”

[Traducerea Sensurilor Coranului cel Sfânt, 2:134]

Motivul conflictului dintre Shia și Sunni este abuzul shiitilor în ceea ce îi privește pe companioni. Acesta i-a făcut să le insulte pe soțiile Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie

asupra sa!) până la punctul în care au spus că Nobilul Coran este distorsionat și susțin ideea Întoarcerii. [\[93\]](#) Odată ce au ajuns la acest punct, ei pot refuza orice hadith relatat de la companioni (spunând că aceștia au făcut apostazie după Profet, pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!). Atunci când au spus că succesorul legitim al lui Ali și descendenții săi la califat este dovedit în Coran, le-a fost cerut să aducă această dovadă. Aceștia nu au putut să facă acest lucru și i-au acuzat pe companioni de scoaterea acestui verset din Coran.

Atâta timp cât acest obstacol înspre unitate rămâne, nu va putea exista nicio reconciliere între aceste două

grupuri. Orice încercare de a-i aduce mai aproape eșuează: nu contează câte conferințe au loc sau câte cuvinte frumoase sunt spuse. Ura shiiților față de companioni și insistența lor în a-i insulta demonstrează falsitatea doctrinei lor.

Cine a început să-i insulte pe companioni?

Conform lui An-Nubakhti, unul dintre cei mai respectați învățați shiiți, prima persoană care i-a insultat pe companioni a fost un fost evreu, pe nume Abd Allah ibn Saba. An-Nubakhti a spus că Abd Allah ibn Saba a început a-i insulta pe companionii Profetului (Pacea și binecuvântarea lui

Allah fie asupra sa!), în special pe Abu Bakr, Omar și Uthman (Allah să fie mulțumit de ei!). Spunând că este musulman, a început să conspire împotriva lor. An-Nubakhti adaugă că: „Abd Allah ibn Saba a fost unul dintre cei care i-au insultat în mod deschis pe Abu Bakr, Omar și Uthman și pe alți companioni (Allah să fie mulțumit de ei!). El s-a distanțat de ei și a susținut că Ali i-a ordonat să spună aceste lucruri. Atunci când Ali a auzit aceasta, l-a chemat pe Ibn Saba, iar Saba a admis că a spus asta. În consecință, Ali a ordonat să fie omorât, dar oamenii au obiectat și au spus «Ai omorî un om pentru că îi cheamă pe oameni să te iubească?»”

Conform lui An-Nubakhti : „Ibn Saba, pe când era încă evreu, obișnuia să spună că Yushai ibn Nun (Iosua) a fost succesorul de drept al lui Musa (Moise). Atunci când s-a convertit la islam, a început să spună că Ali a fost succesorul de drept al Profetului Mohammed. El a fost primul care a spus că este o obligație religioasă să sprijine imamatul lui Ali. Este vina lui Ibn Saba faptul că opoziții shiiților spun că shiismul provine de la iudaism.” [\[94\]](#)

Mai este un motiv pentru care Shia sunt numiți Rafidah (cei care resping). Mirza Taqi relatează că „Zayd ibn Ali, un membru al familiei Profetului nu a fost de acord cu insultarea shiiților

asupra lui Abu Bakr și Omar. Ei l-au întrebat „Care este părerea ta despre ei?” El a spus: „Nu cred decât lucruri bune despre ei.” „Atunci nu ești unul dintre noi,” i-au spus lui Zayd și l-au respins Zayd a spus: „Astăzi ne-au respins,” și, de atunci, ei au fost numiți „rafidah” (cei care resping)

De atunci, imam Zayd i-a numit pe toți shiiții ca fiind fanatici, care i-au insultat pe companionii rafidah [\[95\]](#)

Odată, Abd Allah ibn Saba a venit la Ali, instigându-l împotriva lui Abu Bakr și Omar, dar Ali l-a certat spunând : „Vă dedați voi înșivă unor astfel de fapte?”

Urmează Shia exemplul lui Ali care a vrut să îl omoare pe Abd Allah ibn Saba pentru insultarea companionilor? De partea cui sunt Shia de astăzi? De partea lui Ali, care era dispus să omoare un om pentru că i-a urât pe Abu Bakr, Omar și pe Uthamn (Allah să fie mulțumit de ei!) sau de partea lui Ibn Saba, care a fost un exemplu pentru cei care îi insultau pe companionii Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), pe familia sa prin căsătorie și pe soțiile sale (Allah sa fie mulțumit de ei)?

Capitolul șase

Imamatul conform shiitilor

Sheikh Mohammed Hasan Âl-Kâshif Al-Ghitâ' explică faptul că „imamatul este o autoritate divină precum Profetia. După cum Allah alege pe oricine dorește pentru Profetie, El alege pe oricine dorește pentru imamat și Îi ordonă Profetului său să aleagă pe cineva drept succesorul său.” [96] Shia cred că Allah i-a desemnat pe Ali și pe fiii lui drept succesori la imamat și spun că Abu Bakr (Allah să fie mulțumit de el!) a luat pe nedrept califatul după moartea Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!). Abu Bakr a fost urmat de Omar, iar apoi de Uthman (Allah să fie mulțumit de ei!). Shia spun că acești

trei oameni i-au negat drepturile lui Ali și ale descendenților săi și au uzurpat califatul din cauza lui. Conform unora dintre ei, oricine crede că aceștia trei au condus musulmanii în mod legitim este necredincios. De exemplu, Al-Majlisi spune că „Cei doisprezece imami Shia sunt de acord că oricine neagă imamatul oricărui dintre cei doisprezece imami și refuză să se supună față de ceea ce Allah a stabilit (în privința imamului lor) este un necredincios și va sălășlui pe vecie în Focul Iadului.” Al-Kulayni crede că neascultarea față de Ali este (un act de) necredință, iar a accepta conducerea altcuiva decât a lui Ali este (un act de) politeism. [\[97\]](#)

Dovada coranică cu privire la imamat a fost „deformată”

Unii shiiți susțin că a existat o dovadă cu privire la imamatul lui Ali în Coran. Aceștia susțin că companionii au scos aceasta din textul Coranului pentru că era menționat numele lui Ali, care fusese desemnat drept succesor al Profetului (**Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!**). Unul dintre aceste versete, **este versetul:**

„O, Trimisule! Vesteste ceea ce ți-a fost trimis de la Domnul tău! Dacă nu o faci, înseamnă că nu ai transmis Mesajul Lui...” [Traducerea Sensurilor Coranului cel Sfânt, **5:67**]

Shiiții spun că atunci când a fost revelat acest verset, Mesagerul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) i-ar fi spus lui Ali (Allah să fie mulțumit de el!): „Dacă nu aș fi transmis ceea ce mi s-a ordonat să transmit despre succesiunea ta (imamat), faptele mele ar fi fost în zadar.”[\[98\]](#)

Se pare că Khomeini a crezut de asemenea că aceste cuvinte au fost scoase din Coran, [deoarece a spus](#): „Credem că Profetul a numit succesorul său și deja l-a numit. Dacă nu ar fi făcut aceasta, el nu ar fi transmis Mesajul Său.”[\[99\]](#) A crezut, de asemenea, că Allah a transmis în Coran să te supui imamilor. [El citează](#)

Coranul: „O, voi care credeți! Fiți cu supunere față de Allah și fiți cu supunere față de Mesagerul Său și față de cârmuitorii voștri!...”[\[100\]](#) Dar, cum am putea asculta pe cineva care se ascunde într-o peșteră în Samara? Ar putea o persoană rezonabilă să cumpere pește care se află încă în apă?

Revizuirea aserțiunii desemnării
imamilor

Părerea că desemnarea lui Ali[\[101\]](#) și a descendenților săi drept succesori ai Profetului (**Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!**) este menționată în Coran aduce alte probleme:

1. Allah le-a poruncit musulmanilor să se consulte unul cu celălalt așa cum spune atunci când îi descrie pe credincioși:

„Pentru aceia care răspund Domnului lor și împlinesc rugăciunea (**As-Salah**), iar pentru treburile lor (**țin**) sfat laolaltă și dau dania (**Az-Zakah**) din cele cu care îi înzestrăm.” [Traducerea Sensurilor Coranului cel Sfânt, **42:38**]

Califatul este, fără îndoială, o chestiune a musulmanilor și nici Coranul și nici Sunnah nu prescriu niciun text care să spună cine îl va urma pe Profet (**Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!**). Ash-Sharif Al-Murtada confirmă

acest lucru în cartea Nahjul-Balâghah. El scrie că Ali i-a spus lui Muawiyah: „Consultarea este dreptul muhajirinilor și al ansarilor dacă aceștia se adună pentru a numi un om pentru a fi imam, atunci aceasta este ceva ce Îi aduce Mulțumire lui Allah.” [102] Aceasta indică faptul că orice le face plăcere muhajirinilor și ansarilor, Îi va aduce Mulțumire și lui Allah. Ali i-a cerut apoi lui Muawiyah să îi jure loialitate lui și i-a spus: „Oamenii care i-au jurat loialitate lui Abu Bakr, Omar și Uthman sunt cei care mi-au jurat loialitate și mie.” [103] Aceasta demonstrează că Ali i-a recunoscut pe Abu Bakr și Omar drept califii legali,

deoarece aceștia au fost aleși de majoritatea.

2. Ali ibn Abu Talib (Allah să fie mulțumit de el!) le-a jurat loialitate celor trei califi care l-au precedat. Toți sunt de acord cu acest lucru, chiar dacă Shia, inițial, s-au opus. Jurământul lui Ali de loialitate față de Abu Bakr, Omar și Uthman (Allah să fie mulțumit de ei!) este o dovadă împotriva celor care susțin această supoziție.

Așa cum am spus anterior, sheikh Al Kashif Al-Ghita spune: „Atunci când Ali a văzut că Abu Bakr și Omar făceau eforturi mari pentru a răspândi Cuvântul lui Allah, a văzut că pregăteau armate și le trimiteau în

serviciul lui Allah. Ei nu erau aroganți și nici despotici. Așadar Ali le-a jurat loialitate și s-a supus autorității lor.”

Chiar și adnotatorul cărții Nahjul-Balaghah a spus că Ali a recunoscut că Abu Bakr a fost o alegere mai bună pentru calif, pentru că, atunci când a făcut jurământul de loialitate față de Abu Bakr, **a spus:** „În viziunea noastră, Abu Bakr este persoana care merită cel mai mult acest lucru. El a fost companionul Profetului în Peșteră[104], îi cunoaștem statutul, iar Mesagerul lui Allah l-a numit pe el să-i conducă pe oameni în rugăciune atunci când Profetul era încă în viață.”[105]

Al-Majlisi și Al-Kulayni spun că oricine crede că Abu Bakr și Omar au fost succesori legitimi ai Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) este un necredincios.

Așadar, ce spun despre Ali (Allah să fie mulțumit de ei!) care a ridicat mâna și a jurat să le accepte conducerea? Nu îl consideră pe Ali (Allah să fie mulțumit de ei!) a fi infailibil?

Jurământul lui Ali către Abu Bakr și Omar este o dovadă irefutabilă

Învățații shiiți au încercat foarte tare să explice calea lor, aflată dincolo de jurământul lui Ali către Abu Bakr și Omar (Allah să fie mulțumit de ei!).

Cele mai importante dintre scuzele lor sunt:

Prima scuză: Ali (Allah să fie mulțumit de el!) a făcut aceste jurăminte de teamă că, dacă nu le face, islamul s-ar fi pierdut. Răspunsul la aceasta este faptul că în perioada lui Abu Bakr și Omar (Allah să fie mulțumit de ei!), islamul se afla în perioada de aur și se răspândise până la Bukhara [\[106\]](#), în Est, și de-a lungul coastei Nord Africane în Vest.

A doua scuză: Ali (Allah să fie mulțumit de el!) a făcut aceste jurăminte doar pentru a-și arăta acordul în timp ce își arăta neplăcerea cu conducerea lor în inima lui. Această

afirmație este și mai neplăcută decât prima, deoarece îl prezintă pe Ali drept un ipocrit și un laș, care spune ceea ce nu crede. Aceasta nu poate convinge pe cineva care cunoaște curajul lui Ali și devotamentul lui față de adevăr. Al-Murtada a relatat multe întâmplări în Nahjul-Balaghah, care confirmă acest lucru. Ali (Allah să fie mulțumit de el!) a spus: „Sunt dintr-un popor care nu se teme de acuzarea acuzatorilor atâta timp cât este de dragul lui Allah.”[\[107\]](#)

Dacă jurământul lui ar fi fost doar niște cuvinte goale, de ce a fost slujitorul celor trei califi în timpul celor 25 de ani de califat? Este greu de crezut că și-a menținut această viclenie pentru o

perioadă așa de lungă. Faptul că și-a dat fata în căsătorie lui Omar (Allah să fie mulțumit de el!) face, de asemenea, parte din această decepție? Faptul că și-a numit 3 dintre băieții Abu Bakr, Omar și Uthman (Allah să fie mulțumit de ei!) face, de asemenea, parte din aceasta?

Ali (Allah să fie mulțumit de el!) a fost unul dintre cei mai curajoși oameni din istorie. Sunniții cred că a spune că el a acționat împotriva conștiinței lui din frică este o insultă gravă. Cum îl pot iubi shiiții pe Ali (Allah să fie mulțumit de el!) și să îl acuze de un astfel de lucru?

Mai mult, Ali ibn Abu Talib (Allah să fie mulțumit de el!) a refuzat califatul atunci când i-a fost oferit, spunând: „Treceți peste mine și alegeți pe altcineva, pentru că este mai bine ca eu să fiu un slujitor pentru voi, decât un prinț pentru voi.”[\[108\]](#) Mai mult, atunci când ei i-au făcut jurământul după omorul lui Uthman, Ali a spus „Pe Allah, eu nu am avut nicio dorință pentru califat, și nicio ambiție pentru putere, dar voi m-ați chemat și l-ați forțat asupra mea.”[\[109\]](#)

Judecând aceste relatări, se pare că Ali (Allah să fie mulțumit de el!) nu s-a considerat că a fost desemnat la imamat după textul Coranului. Dacă aceasta ar fi fost adevărat, atunci de ce

ar fi spus el „Treceți peste mine și alegeți pe altcineva” și „Pe Allah, eu nu am avut nicio dorință la Califat?” Cum ar fi putut să-i jure loialitate lui Abu Bakr, Omar și Uthman? Aceasta ar fi fost contrar textului divin, dacă ar fi existat și ar fi fost o contradicție împotriva hadith-ului lui Ghadir Khumm[110], dacă este autentic.

Toți recunosc că Al-Hasan a renunțat la imamat în favoarea lui Muawiyah. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a prezis aceasta:

„... Cu adevărat, acest fiu al meu este un lider (sayyid), iar Allah va face pace prin el între două grupuri de

musulmani importante.” [\[111\]](#)
(Tirmidhi)

Întrebarea care rămâne este, de ce a renunțat Al-Hasan la califat în favoarea lui Muawiyah? Povestea este spusă în mod mediocru în cărțile Shia. Acestea mai menționează că Sulayman Ibn Surad, un susținător important al lui Ali, obișnuia să îl insulte pe Al-Hasan pentru aceasta și i-a spus „Pace ție, umilitor al credincioșilor (**mudhil al-mumin**) în loc de comandant al dreptcredincioșilor (**amir al-muminin**).

Criticarea lui Al-Hasan pentru abdicare în favoarea lui Muawiyah contrazice doctrina Shia a infailibilității imamilor. Shia consideră că cuvintele și faptele

imamilor sunt obligatoriu de urmat pentru oameni. Controversa cu privire la succesiune părea să se fi încheiat cu jurământul de loialitate al lui Ali către cei trei califi și cu abdicarea lui Al-Hasan în favoarea lui Muawiyah.

Așa numita desemnare al imamului ar fi trebuit hotărâtă de consimțirea lui Ali și a lui Al-Hasan față de recunoașterea și conducerea altcuiva. Atunci de ce insistă Shia asupra unei chestiuni asupra căruia imamii au renunțat?

O națiune ce a murit

Care este folosul discuției și a certurilor asupra califatului? Care este

folosul reîntoarcerii la o discuție cu privire la un subiect ce a fost demult încheiat? Există vreun motiv întemeiat pentru a continua să trăim în umbra evenimentelor de astăzi, de a ne întoarce în trecut în căutarea a ceva ce nu ne aduce beneficii astăzi? Este rezonabil pentru noi să ne petrecem timpul certându-ne asupra cui a meritat cel mai mult califatul, în timp ce toți sunt morți? Se poate să dăm timpul înapoi și să le dăm puterea acelor Shia care și-ar fi dorit să conducă? Faptul că insistă asupra acestor lucruri nu este cu adevărat o provocare a Diavolului? Satana nu vrea decât să zdrobească unitatea musulmanilor, să rupă

comunitatea islamică și să incite la și mai multe neînțelegeri.

Dacă Shia își doresc cu adevărat unitatea musulmanilor și reîntoarcerea gloriei pierdute, ei ar trebui să renunțe la aceste pretenții, care nu sunt decât amintiri. Vor renunța ei vreodată la manifestările anuale de Ashura (**ziua de 10 Muharram**), care agită inimile membrilor națiunii noastre an după an? Aceștia reînvie uri vechi și se întorc la vechile pricini!

Adevărul a fost cu Ali, iar oponenții lui au fost incorecți

Cât despre conflictul dintre Ali și Muawiyah, sunniții sunt de acord că

Ali ibn Abu Talib (Allah să fie mulțumit de el!) a fost îndreptățit să lupte pentru dreptul său. Muawiyah, partizanii lui și cei care au luptat de partea lui, au greșit când l-au provocat pe Ali.

Îi provocăm pe Shia să aducă o singură carte sunnită care să spună că Ali (Allah să fie mulțumit de el!) a greșit și că califatul ar fi trebuit să îi aparțină lui Muawiyah. Suntem pregătiți să aducem liste cu sute de cărți scrise de învățați sunniți care să declare că Muawiyah a greșit atunci când s-a revoltat împotriva comandantului celor credincioși, Ali ibn Abu Talib. Shia nu sunt dreți atunci când îi numesc pe sunniți conspiratori ([nawasib](#))[\[112\]](#).

Epitaful este bazat pe credința că sunniții l-au sprijinit pe Muawiyah împotriva lui Ali. Ei îi mai numesc pe sunniți și „Umayyads”. Vor fi întrebați despre aceste nedreptăți în Ziua Judecării.

Primul conflict a fost unul politic

Conflictul dintre Ali și Muawiyah a fost pur și simplu unul politic, dar mai târziu a început să ia forma unor deviații doctrinale. Shia au format o sectă independentă și s-au diferențiat de corpul principal al musulmanilor. Și-au dezvoltat propriile abordări pentru a studia principiile Shari'ei, Fiqh, credință și reguli cu privire la moștenire.

Totuși, conflictul dintre Ali și Muawiyah a fost despre aceste lucruri? Sau ambele grupări împărtășeau aceeași credință pe care au luat-o de la Profet (**Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!**)? Muawiyah, de fapt, a insistat asupra investigării criminalilor lui Uthman, dar Ali a crezut că era necesară grija pentru a difuza o potențială situație explozivă. Opinia lui Ali era cu siguranță cea mai corectă abordare, iar cei care nu au fost de acord cu el au greșit. În această situație, relatată de surse Shia, **Ali explică:**

„Atunci când ne-am întâlnit prima dată cu sirienii[113] era clar că islamul era credința noastră comună. Nu i-am

întrecut pe ei deloc, nici în credința în Allah, nici în credința în Mesagerul Lui și nici ei nu ne-au întrecut pe noi. Ne diferențiam doar cu privire la sângele lui Uthman.”[\[114\]](#)

Capitolul șapte

Iubirea reciprocă dintre Ali și companioni

După cum am văzut în capitolul anterior, nu există nicio dovadă pentru afirmațiile shiiților despre ura ce s-a iscat între Ali și companionii Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!). Ali obișnuia să îi

laude în moarte și să plângă pentru pierderea lor spunând:

„Unde sunt cei care au fost chemați la islam și au răspuns chemării, cei care au recitat Coranul și au trăit după recitare, care și-au scos săbiile și au fost până în colțurile îndepărtate ale Pământului? Unde sunt aceia ai căror ochi s-au înroșit de la plâns, ale căror stomacuri erau goale de la post, ale căror voci erau răgușite de la suplicațiile către Domnul lor? Unde sunt cei care au fost slabii de la lipsa de somn, ale căror fețe erau trase de frica lui Allah? Aceștia erau frații și companiile mele care au murit. Cu adevărat, este dreptul meu să plâng

după ei și să-mi mușc buzele din cauza pierderii lor.”[\[115\]](#)

Ce demonstrează cel mai bine relațiile bune dintre Ali și companiile Profetului (Allah sa fie mulțumit de ei!) este căsătoria fiicei sale, Umm Kulthum[\[116\]](#) cu Omar ibn Al-Khattab (Allah sa fie mulțumit de ei!), așa cum este confirmat în cărțile Shia. Mai mult, atunci când Omar i-a cerut sfatul lui Ali dacă să meargă el singur în campania împotriva bizantinilor, Ali i-a răspuns „Tu ești citadela arabilor, referința lor, refugiul lor și sprijinul musulmanilor. Dacă nearabii te-ar vedea mâine, ar spune «Aceasta este forța arabilor. Dacă scăpăm de el, ne vom scăpa de această

amenințare.»”” [117] Atunci, Omar nu i-a acompaniat în campanie.

Relatările Shia mai spun că Ali a spus: „I-am văzut pe companionii Profetului. Nu mai cunosc pe nimeni ca ei. Ei obișnuiau să întâmpine fețele prăfuite și răvășite după ce și-au petrecut noaptea în prosternare, acum se îndreaptă spre pământ, acum fețele sunt ridicate. Erau ca și cum ar fi stat pe cărbuni încinși atunci când și-au amintit de apropierea Zilei Judecății și erau cu ochii tulburați de la prosternare. Atunci când era menționat Allah, ochii lor se umpleau de lacrimi, iar obrajii erau umede. De teama Pedepsei lui Allah și cu speranța

Răsplății Lui, aceștia erau precum un copac într-o furtună.”[\[118\]](#)

Ali obișnuiau să zică despre Uthman: „Unii oameni l-au insultat[\[119\]](#), dar eu am fost unul dintre muhajirunii care au căutat să-i facă cel mai mult pe plac.”[\[120\]](#)

Poziția fiilor lui Ali cu privire la companioni

At-Tubrasi relatează că imamul Mohammed Al-Baqir a spus: „Eu nu neg meritele lui Omar, dar Abu Bakr a fost cel mai remarcabil.”[\[121\]](#)

O femeie a venit la Ja’far As-Sadiq, al șaselea imam, și l-a întrebat despre Abu Bakr și Omar, dacă să le fie

loială. „Da” a spus el. „Și atunci când îmi voi întâlni Domnul, să îi spun că tu mi-au spus să îi urmez?” l-a întrebat.

Din nou el a spus: „Da”[\[122\]](#)

Mai mult, mai demult un om a fost uimit să îl audă pe Mohammed ibn Ali (un bărbat din familia Profetului – pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) să îl numească pe Abu Bakr „As-Siddiq” (Cel Sincer). „Îl numești – sincer?” l-a întrebat. „Da, - sincer. Fie ca Allah să nu accepte sinceritatea celui care neagă acest lucru, nici în viața aceasta, nici în viața cealaltă,”[\[123\]](#) a spus Mohammed ibn Ali.

În continuare, conform unei relatări al lui Al-Mas'udi, atunci când Uthman a fost omorât, el stătea și citea din Coran. **Soția lui a sărit și a început să țipe:** „L-au omorât pe Emirul credincioșilor!” Al-Hasan și Al-Husayn au venit fugind, dar l-au găsit pe Uthman deja mort și au început să plângă. [\[124\]](#)

Ali, Talhah, Az-Zubayr, Sa'd și alți musulmani dintre muhajiruni și ansari au fost înștiințați despre aceasta, iar când Ali a ajuns la casa lui Uthman, a fost cuprins de durere. Le-a spus lui Al-Hasan și Al-Husayn: „Cum se face că emirul credincioșilor a fost omorât în timp ce voi păzeți ușa?” Atunci l-a palmuit pe Al-Hasan, l-a lovit pe Al-

Husayn în piept și l-a certat aspru pe Mohammed ibn Talhah și pe `Abdu Alâh ibn Az-Zubayr. [\[125\]](#)

Legătura dintre Familia Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) și companioni

Ali și-a arătat iubirea imensă pentru cei trei califi care l-au precedat numindu-i pe 3 dintre fiii săi după ei. Cărțile Shia menționează Abu Bakr ibn Ali ibn Abu Talib, Omar ibn Ali ibn Abu Talib și Uthman ibn Ali ibn Abu Talib. [\[126\]](#)

Mai mult, Ali și-a căsătorit fiica, Umm Kulthum cu Omar Ibnul-Khattab. Mai mult, Al-Husayn și-a numit fiii, Abu Bakr și Omar, iar fiii lui au făcut la fel. Aceasta este cu siguranță o

demonstrație de iubire și afecțiune pentru companiile Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!). Acest lucru este menționat în cărțile Shia. [\[127\]](#) În ceea ce îl privește pe imam Mûsâ Ibn Ja`far, al șaptelea imam, unul dintre fiii săi se numea Abu Bakr [\[128\]](#), și și-a numit una dintre fiicele sale Aishah [\[129\]](#), așa cum bunicul său, Ali ibn Al-Husayn ibn Ali ibn Abu Talib a făcut înaintea lui [\[130\]](#). La fel, cel de-al zecelea imam, Ali ibn Mohammed Al-Hâdî și-a numit fiica Aishah, iar un fiu, Al-Hasan. [\[131\]](#) În același fel, Abd Allâh ibn Ja`far ibn Abu Talib a avut un fiu numit Abu Bakr, [\[132\]](#) iar Al-Hasan ibn Ali și-a numit unul dintre fii

Omar.[\[133\]](#) Ja`far As-Sâdiq, cel de-al șaselea imam, obișnuia să spună „Abu Bakr a dat naștere de două ori.”[\[134\]](#) și aceasta pentru că numele Abu Bakr a apărut în numele ambelor mame ale sale, Fâtimah Bint Qâsim ibn Abû Bakr și bunica sa maternă, Asmâ' bint `Abd Ar-Rahmân ibn Abû Bakr[\[135\]](#).

Aceasta confirmă că Shia nu sunt de acord cu familia Profetului (**Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!**) în ceea ce îi privește pe companioni. Există Shia care sunt mândri să-și numească copiii după Abu Bakr sau Aishah așa cum a făcut familia Profetului (**Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!**) înainte? Sau aceasta este doar încă o altă greșeală

făcută de imamii „infailibili”? Este o greșeală precum jurământul de loialitate către Abu Bakr și Omar sau precum abdicarea lui Al-Hasan în favoarea lui Muawiyah?

În această situație, putem supune iubirea shiiților pentru familia Profetului la un test. **Întrebarea este:** urmează Shia exemplul familiei Profetului în ceea ce privește numirea copiilor săi, Abu Bakr, Omar, Uthman și Aishah? Dacă nu, atunci ce putem spune despre afirmațiile lor cum că ar trebui să îi urmăm?

Martirii necunoscuți de la Karbala, incluzându-l pe Al-Husayn

Mulți Shia pot fi șocați să audă veștile, care în mod normal sunt ascunse de ei, că Al-Husayn a avut un frate și un fiu, amândoi numiți Abu Bakr, și a avut un al doilea frate numit Omar și că toți trei au fost martirizați cu el la Karbala. Multe surse Shia importante menționează aceasta. [\[136\]](#) Conform lui Al-Majlisi, de exemplu „Omar Ibn Al-Hasan ibn Ali ibn Abu Talib a fost martirizat la Karbala alături de Al-Husayn.” Al-Asfahani îl contrazice, totuși spunând că Omar Ibn Al-Hasan nu a fost omorât, dar a fost luat prizonier. [\[137\]](#) Deci, conform învățaților Shia, fratele lui Al-Husayn, Abu Bakr și fiul său, la fel numit Abu Bakr, și fiul lui Al-Hasan, Omar au

fost cu toții martirizați cu Al-Husayn la Karbala. Toți trei purtau numele unor bărbați despre care Shia insistă că au greșit față de familia Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) și le-au luat drepturile.

Este ciudat că numele acestor bărbați nu sunt auzite în manifestările dramatice anuale, ale martiriului lui Al-Husayn din ziua de Ashura (ziua de 10 Muharram). Aceștia trei poartă numele a doi bărbați pe care shiiții îi blestemă zilnic. Învățații Shia încearcă să țină aceste lucruri ascunse, de teamă că iubirea familiei Profetului pentru companioni va fi expusă. Le este teamă în mod special de respectul

familiei Profetului pentru Abu Bakr și Omar.

Răspunsul imamului Malik cu privire la ura companionilor

Un bărbat a venit o data la imam Malik și i-a spus: „Îl urăsc pe cutare și cutare” și ia menționat pe unii dintre companionii profetului (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!).

Imam Malik a citat drept răspuns următorul verset:

„(Și din acestea se cuvine) și muhajirinilor săraci, care au fost alungați din căminele lor și de la averile lor, căutând îndurare și

mulțumire de la Allah și făcând să triumfe Cauza lui Allah și a Trimisului Său. Aceștia sunt cei iubitori de Adevăr.” [Traducerea Sensurilor Coranului cel Sfânt, 59:8]

adăugând: „Ești cumva unul dintre oamenii menționați în acest verset?” „Nu” a replicat omul.

Atunci imam Malik a recitat următorul verset:

„Cât despre aceia care, înainte de ei, s-au statornicit în Casă și în credință și i-au iubit pe aceia care s-au dus în pribegie la ei, nu au avut în piepturile lor nicio supărare pentru ceea ce li s-a dat lor, ci i-au preferat pe ei lor înșiși,

chiar dacă ei erau în nevoie. Iar aceia care se feresc de zgârcenia propriilor suflete, aceia sunt cei care izbâdesc.”
[Traducerea Sensurilor Coranului cel Sfânt, 59:9]

Imamul a întrebat: „Ești unul dintre acești oameni?” „Nu” a răspuns bărbatul.

Atunci imam Malik a recitat versetul:

„Și acelora care au venit după ei și au zis: «Doamne, iartă-ne nouă și fraților noștri care ne-au luat-o înainte întru credință și nu ne lăsa în sufletele noastre nici un fel de pizmă față de aceia care au crezut! Doamne, Tu ești Ra'ūf (Cel Plin de

Compasiune), Rahiim (Cel Îndurător)!»” [Traducerea Sensurilor Coranului cel Sfânt, 59:10]

„Ești unul dintre aceștia?” a întrebat imam Malik. „Sper că da” a răspuns bărbatul. „Nu ești, dacă îl blestemi pe unul dintre cei anteriori,” a răspuns imam Malik.

O dezbatere similară îi este atribuită lui Ali Ibn Al-Husayn ibn Ali ibn Abu Talib, relatată de Al-Arbilî în cartea sa, Kashful-Ghummah [\[138\]](#).

Cei care îi blesteamă pe Abu Bakr și Omar (Allah să fie mulțumit de ei!) uită că aceștia nu au fost doar companionii Profetului (Pacea și

binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), dar și rudele lui prin căsătorie. Fiicele Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), Ruqaiyyah și Umm Kukthum (Allah să fie mulțumit de ele!), au fost căsătorite cu Uthman (Allah să fie mulțumit de el!), iar soția Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), Aishah (Allah să fie mulțumit de ea!), era fiica lui Abu Bakr. O altă soție a lui era fiica lui Omar (Allah să fie mulțumit de el!). Poate cineva să susțină că Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a luat oameni răi drept prieteni, oameni răi drept companioni și oameni răi drept soții, în timp ce le-a

ordonat musulmanilor să nu-și ia oameni răi drept companioni sau prieteni sau soții?

Capitolul opt

Cine l-a omorât pe Al-Huseyn?

Trebuie să adresăm o întrebare importantă: cine l-a omorât cu adevărat pe Al-Huseyn? Au fost sunniții? A fost Muawiyah responsabil sau a fost fiul său, Yazid?

Adevărul uimitor este că multe surse Shia confirmă că Shia sau partizanii lui Al-Huseyn l-au omorât. As-Sayyid Muhsin Al-Amîn a spus:

„20.000 de mii de oameni în Irak i-au jurat loialitate lui Al-Huseyn, dar l-au trădat și s-au întors împotriva lui. Și-au întors spatele la jurământul lui și l-au omorât.” [\[139\]](#)

Al-Huseyn și-a înfruntat criminalii la **Karbala spunând:** „Nu mi-ați scris și mi-ați spus că a venit timpul, și că îmi prezentați noii recruți? O plagă pentru voi! Ați fost conduși către distracție și m-ați chemat în ajutor. Ați ascuțit o sabie pentru noi ce era deja în mâinile noastre și ați ațâțat un foc ce era deja pregătit să consume dușmanii voștri și ai noștri. Apoi v-ați întors împotriva prietenilor și v-ați aliat cu dușmanii voștri. V-ați grăbit să-mi faceți un jurământ, dezamăgindu-mă. Apoi v-ați

uitat jurămintele. Departe cu tiranii acestei națiuni!”

Al-Hurr ibn Yazîd, unul dintre companionii lui Al-Huseyn, i-a **întrebat** : „Nu l-ai numit pe acesta un servitor credincios al lui Allah? – Totuși, atunci când a venit, nu te-ai supus lui. – Nu te-ai răscolit împotriva lui și ai încercat să îl faci prizonierul lui? Fie ca Allah să nu vă potolească setea imensă în Ziua Judecării!” [\[140\]](#)

„O, Allah, dacă îi vei cruța pentru un timp, atunci împrăștie-i și nu-i mai lăsa să se ridice din nou. Fie ca imamii (**cei cu autoritate**) să nu fie niciodată mulțumiți de ei. M-au chemat și mi-au spus că mă vor sprijini până la victorie.

Apoi s-au întors împotriva mea și s-au luptat cu mine.” [\[141\]](#)

Istoricul Shia, Al-Ya’qûbî[\[142\]](#), menționează că atunci când Ali Ibn Al-Husayn a intrat în Kufa, le-a văzut pe femeile din oraș cum plâneau și urlau și a spus: „Acești oameni plâng pentru noi, dar cine au fost cei care s-au luptat cu noi?”[\[143\]](#) El se referă la faptul că au fost ei cei care i-au omorât pe membrii familiei Profetului.

Atunci când Al-Hasan a renunțat la califat, el a abdicat pentru Muawiyah și s-a împăcat cu el, s-a adresat oamenilor din Kufa, care s-a luptat cu Al-Husayn și l-au trădat, [spunând:](#)

„O Oameni din Kufa! Mi-ați blestemat inima de trei ori. Mi-ați omorât tatăl, mi-ați luat bunurile și m-ați atacat. Mi-am jurat loialitatea lui Muawiyah, așadar urmați-l și ascultați-l.”

Auzind aceste lucruri, un bărbat din tribul lui Banu Asad l-a înjunghiat atât de tare în picior, încât s-a văzut osul.[\[144\]](#)

Acestea sunt cele scrise în cărțile Shia, pagină după pagină. Cu siguranță, cei care afirmă că îl sprijină pe Al-Husayn sunt aceiași care l-au omorât. Ei continuă să plângă pentru el și să facă un spectacol din durerea lor. Chiar și astăzi, ei continuă să facă procesiuni funerare. Dacă durerea lor arată cu

adevărat iubirea lor pentru familia Profetului, atunci de ce nu-l plâng și pe unchiul Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), Hamzah? El a fost omorât în circumstanțe groaznice, care nu au fost mai ușoare decât cele ale lui Al-Husayn la Karbala; burta lui Hamzah a fost tăiată, deschisă și i-au scos ficatul afară. Atunci de ce nu fac comemorări anuale și ale morții sale, lovindu-se peste față, rupându-și hainele și lovindu-se cu săbii și cuțite? Nu este și Hamzah un membru al familiei Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!)? De ce nu plâng pentru moartea Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra

sa!)? Cu siguranță, moartea Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a fost cea mai grea.

Ashura este o ocazie de bucurie, nu de tristețe

Ashura este o ocazie de fericire și de oferire de mulțumire lui Allah. Prima dată când a intrat Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) în Medina, el i-a găsit pe evrei ținând post. **El a întrebat:**

„«**Ce este aceasta?**» Au spus ei: «**(Este)** o zi aleasă în care Allah i-a salvat pe Moise și pe neamul lui Israel de dușmanul lor, și a postit-o Moise [\[145\]](#).» Atunci, Profetul (Pacea

și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus: «Cu adevărat, noi suntem mai îndreptățiți în ceea ce îl privește pe Moise decât voi.» și a postit această zi și i-a îndemnat și pe oameni să o postească.” (Bukhari, Muslim, Abu Dawud și Ahmad)

Cum s-au schimbat faptele Sunnah ale Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) de a ține post de mulțumire la lovirea propriei persoane și la plângerea de durere?

Poziția lui Ali și ai fiilor săi cu respect pentru „shiiții” lor

Multe cărți Shia, precum Nahjul-Balaghah, vorbesc despre mânia lui Ali

(Allah să fie mulțumit de el!) și ai fiilor săi cu privire la „shia” ai lor. De exemplu, atunci când Ali se pregătea să meargă să lupte cu Muawiyah, el li s-a adresat lor și le-a spus:

„Nu v-am spus să vă luptați cu acești oameni atât ziua, cât și noaptea, în mod deschis și în secret? Nu v-am spus să îi loviți înainte ca ei să vă lovească? Voi visați la victorie, dar nu vreți să munciți pentru ea. Ați devenit leneși și erați mulțumiți de starea voastră până când ați fost atacați. Atunci când v-am chemat la jihad, voi nu ați luptat. V-am chemat în mod deschis și în secret, dar nu ați răspuns. Vă consolidez dimineața, dar voi vă întoarceți la prânz la fel de răi precum un șarpe. Ce

bine ar fi fost să nu vă fi văzut niciodată și să nu vă fi cunoscut niciodată. Fie ca Allah să vă lovească! Mi-ați umplut inima de furie și mi-ați pus o greutate mare pe pieptul meu. Mi-ați distrus reputația cu neascultarea voastră până la punctul în care cei din Quraish au spus că Ali ibn Abu Talib este un bărbat curajos, dar nu știe nimic despre război[146]....Fie ca Allah să mă separe de voi și să îmi dea companioni mai buni ca voi! ,O Allah, m-am săturat de ei și ei de mine! I-am ofensat pe ei și ei pe mine. Dăruiește-mi o companie mai bună decât ei și dă-le lor un lider mai puțin bun decât mine.”[147]

„O voi care sunteți prezenți cu corpurile, dar ale căror inimi sunt absente, voi care aveți așa multe dorințe și ai căror lideri sunt nefericiți să vă aibă, liderul vostru îl ascultă pe Allah, dar voi nu Îl ascultați, în timp ce conducătorul Siriei nu Îl ascultă pe Allah, dar oamenii lui Îl ascultă. Pe Allah, mi-aș dori ca Muqwiyah să facă schimb cu mine ca eu să schimb zece din voi cu unul din oamenii lui.”

„Laudă lui Allah pentru ce a predestinat și pentru că m-a încercat cu voi. Voi, cei care atunci când sunteți ordonați să faceți ceva, nu ascultați și când sunteți chemați nu răspundeți. Pe Allah, atunci când va veni timpul de a muri, cu siguranță Allah mă va separa

de voi fiindcă sunt împotriva voastră. Nu este ciudat că atunci când Muqwiyah îi cheamă pe ticăloși și pe bătăranii, aceștia îi jură loialitate fără a cere nimic în schimb? Când eu vă cer ajutorul, voi vă separați de mine și mă contraziceți!” [\[148\]](#)

„O, oameni din Kufa! Am fost afectat cu trei lucruri,: moartea celor care aud, mușenia celor care vorbesc și orbirea celor care văd. Niciun om liber nu își ține cuvântul și niciun frate nu este constant în timpurile dificile. Voi sunteți precum cămilele fără păstor. Oricând sunteți adunați dintr-o direcție, vă rătăciți în alta.” [\[149\]](#)

„Pe Allah, am știut că oamenii lui Muawiyah vă vor înfrânge complet. Unitatea lor în falsitate este mai puternică decât neînțelegerea voastră asupra adevărului. Imamul vostru este cel drept, dar voi îl negați. Ei îl urmează pe un uzurpator, dar îl ascultă. Ei sunt sinceri cu liderul lor, în timp ce voi îl trădați pe al vostru. Ei se poartă bine în țara lor și vă ruinează pe voi în țara voastră. Pe Allah, am ajuns să mă îndoiesc de tot ce îmi spuneți și nu am nevoie de sprijinul vostru. Nu pot confrunta niciun dușman cu voi. Ce se întâmplă cu voi? Ce trebuie să fac cu voi? Caut ajutor la voi pentru a depăși greutățile, dar voi sunteți cei care de fapt îmi cauzează greutate.”

„Ajunge! Sunt sătul să vă cert. Căutați mai mult această viață decât Viața Cealaltă? Atunci când v-am chemat să vă luptați cu dușmanii voștri, v-ați mișcat ochii ca și cum ați muri de greutate. Nu înțelegeți nimic. Pe Allah, sunt sigur că dacă ar fi să auziți zgomotele bătăliei și să mirosiți moartea, v-ați pierde capetele și ați fugi de Ali ibn Abu Talib.” [\[150\]](#)

„Atunci când vă chem în zilele de vară, voi spuneți „lăsați-ne până ce trece căldura.” Și când vă chem în zilele de iarnă, voi spuneți „lăsați-ne până ce trece frigul.” Toată asta doar pentru a fugi de căldură și de frig.” [\[151\]](#)

„Sunt afectat de oameni care nu mă ascultă atunci când le ordon ceva, care nu răspund atunci când sunt chemați. De ce vă întoarceți spatele de la fiecare victorie de la Domnul vostru? Nu aveți nicio credință care să vă lege, nicio dorință care să vă arunce în luptă? Vă chem să mă ajutați, dar voi nu auziți niciun cuvânt și nu ascultați niciun ordin. Jur pe Allah că oricine cere victorie prin voi, este lăpădat.” [\[152\]](#)

Poziția familiei Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) asupra shiitilor lor

Al-Hasan ibn Ali ibn Abu Talib a spus:
„Pe Allah, Muawiyah este mai bun pentru mine decât acei oameni din

Kufa care susțin că îmi sunt Shia (susținători). Ei au sperat să mă omoare, iar apoi m-au furat. Pe Allah, un acord cu Muawiyah prin care îmi salvez sângele și îmi salvez familia, ar fi mai bine pentru mine decât a fi omorât (de mâinile lor). Pe Allah, dacă m-aș fi luptat cu Muawiyah, cu siguranță m-ar fi prins și m-ar fi dat lui. Să mă predau de bună voie și onorabil este mai bine pentru mine decât să-i fiu omorât ca un prizonier.”

Conform lui At-Tubrasi, Al-Husayn a spus că el „îi cunoștea pe oamenii din Kufa și trădarea lor. Loialitatea lor nu este pentru nimeni și sunt trădători în munca lor și faptele lor. Le plac certurile și spun că inimile lor sunt cu

ei, dar își ridică săbiile împotriva noastră.” [153] Mai mult, **Ali ibn Abu Talib este citat a spune:** „Basra este locul unde Iblis (**Satana**) a căzut pe Pământ, este locul fiecărui chin și necaz.” [154] Mai departe, Al-Kulayni relatează că imam Musa Al-**Kazim a spus:** „Dacă ar fi să-mi descriu Shia, aş spune că nu sunt decât niște eretici.” [155]

Capitolul 9

Căsătoria temporară

Sunniții și shiiții sunt de acord că căsătoria temporară era permisă în stadiile de început ale islamului. Acest

fapt este confirmat și de imamii Al-Bukhari și Muslim și alți relatatori de ahadith. Totuși, suniții consideră că căsătoria temporară a fost interzisă mai târziu și îi contrazic pe shiiți, care continuă să o practice. Shiiții se bazează pe hadith-uri și relatări de la începuturi, care confirmă căsătoria temporară, în timp ce neglijează hadith-urile sahih (autentice) de mai târziu, care o interzic. Shari'ah a tolerat căsătoria temporară într-un timp, dar a fost interzisă mai târziu pentru totdeauna. Vinul (alcoolul) a fost de asemenea acceptat la începuturile islamului, dar a fost apoi interzis. În același fel, companionii obișnuiau să mănânce carnea de la

măgarii domestici înainte ca aceasta să le fie interzisă. Pe scurt, căsătoria temporară, alcoolul și carnea măgarilor domestici au fost toate interzise după ce au fost permise.

Învățații Shia acceptă faptul că unele hadith-uri au fost abrogate de altele mai târziu. De asemenea, cărțile lor sprijină abrogarea versetelor din Coran de hadith-uri. [\[156\]](#) Cu privire la căsătoria temporară, învățații Shia consideră că ea a fost interzisă de Omar ibn Al-Khattab (Allah să fie mulțumit de el!), în timp ce Ali ibn Abu Talib a confirmat interzicerea ei în timpul califatului său, iar companiile nu au obiectat. Ali nu ar fi confirmat ceva ce era incorect, și

nici nu ar fi ascuns o parte din știința religioasă ce a venit la el. Allah a făcut un legământ cu oamenii care au știință de a explica adevărul și nu de a ascunde nimic din ceea ce știu. Profetul (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„Celui care este întrebat despre ceva ce cunoaște și ascunde acest lucru, îi va fi pus un căpăstru de foc în Ziua Învierii.” (Abu Dawud)

Mai mult, căsătoria temporară practică și de shiți este complet diferită de cea care era permisă în prima perioadă a islamului și apoi interzisă pentru totdeauna. **Luați în considerare următoarele puncte:**

Shia au făcut din căsătoria temporară un stâlp esențial al religiei și au declarat că oricine susține ca este interzisă în religie, a lăsat religia. Conform lui Ibn Bâbawayh Al-Qummî [As-Sadûq] și Al-Kâshânî, imam Ja`far As-Sâdiq a spus „Căsătoria temporară este (parte) a religiei mele și a religiei predecesorilor mei. Oricine o practică, practică religia noastră. Oricine o neagă, neagă religia noastră, crede în altceva decât religia noastră.” [\[157\]](#)

Shia consideră că căsătoria temporară este un act merituos, care alungă Mânia lui Allah. Conform lor, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus: „Oricine

face o căsătorie temporară este salvat de Mânia lui Allah”[\[158\]](#)

Shia leagă căsătoria temporară de Iertarea lui Allah și susțin că Jibril (Gabriel) i-a spus Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) în timpul ascensiunii sale în Paradis: „O, Mohammed, Allah a spus: «Femeile comunității tale care au făcut o căsătorie temporară vor câștiga Iertarea Mea».”[\[159\]](#)

Conform lui Ibn Bâbawayh Al-Qummî, un bărbat a venit la imam Ja`far As-Sâdiq și a întrebat dacă persoana care face o căsătorie temporară va fi răsplătit? „Dacă o face de dragul lui Allah” a spus imamul,

„Allah îi va înregistra o faptă bună pentru fiecare cuvânt ce îi va spune ei. El va câștiga Iertarea lui Allah pentru că a avut relații cu ea. (După) ce se va îmbăia, el va fi iertat pentru fiecare picătură de apă ce îl va atinge.”[\[160\]](#)

Shia au făcut din căsătoria temporară o faptă ce va fi răsplătită cu Paradisul. Ei susțin că Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus că: „Oricine face o căsătorie temporară este salvat de Mânia lui Allah. Oricine o face de două ori, va fi dintre cei dreptcredincioși. Și oricine o va face de trei ori, va fi mai aproape de nivelul meu în Paradis.”[\[161\]](#)

Învățații Shia îi avertizează pe oameni că dacă nu vor face un contract de căsătorie temporară, răsplata lor va fi redusă în Ziua Judecării. **Ei spun:** „Oricine moare fără a face un contract de căsătorie temporară va fi înviat în Ziua Judecării mutilat.”

Nu există nicio limită cu privire la numărul de soții temporare pe care un bărbat le poate avea în același timp. Un bărbat se poate căsători cu câte dorește, chiar și cu o mie sau mai multe

Învățații Shia permit căsătoria temporară cu o virgină, fără permisiunea tutorelui ei și fără martori. Aceasta contrazice instrucțiunile Profetului (**Pacea și binecuvântarea lui**

Allah fie asupra sa!), care a spus: „Oricare femeie care se căsătorește fără consimțământul tutorelui ei, căsătoria ei este anulată...” (Ahmad și Tirmidhi)

Învățații Shia, de asemenea, permit căsătoria temporară cu fete minore. Conform lui Al-Kâfi, Ja`far As-Sâdiq a fost întrebat dacă o fată tânără poate fi luată ca soție temporară. El a spus „Da, atâta timp cât nu este prea (tânără) pentru a interpreta greșit.” Când cineva l-a întrebat la ce se referă, el a spus „Zece ani”.

Învățații Shia permit sexul anal cu soțiile și susțin că imam Ali Ar-Ridâ a afirmat că acesta a fost permis de un

verset din Coran „deoarece Lot (Lut) i-a spus poporului său: {\"...O, neam al meu! Acestea sunt fiicele mele, ele sunt mai pure pentru voi...\"}[162] Conform lor, Lot a spus aceasta deși știa că poporul său nu dorea să aibă relații prin vagin.

Conform învățaților Shia, nu este necesar ca o femeie să fie întrebată înainte de a intra într-o căsătorie temporară dacă este deja căsătorită sau este o prostituată, deoarece singura condiție pentru o căsătorie temporară este să-i plătești femeii o sumă de bani convenită (mahr)[163]. Conform unei situații relatate de Al-Kulayni, un bărbat a venit odată la Ja'far As-Sâdiq și a spus: „Călătoresc frecvent și se

întâmplă să văd câte o femeie atractivă, dar nu pot fi sigur dacă este sau nu căsătorită.” Ja’far i-a spus „Nu este responsabilitatea ta să descoperi aceasta. Tu trebuie doar să-i plătești dota.” Cine știe, poate că căsătoria temporară le va ajuta pe femeile care practică prostituția să lase această meserie, așa cum Khomeini menționează în cartea sa Tahrîr Al-Wasîlah. [\[164\]](#)

Învățații Shia susțin că limita de timp minimă pentru o căsătorie temporară poate fi o lună, o zi sau poate fi o oră sau mai puțin. Timpul minim este simplu timpul necesar unui bărbat să aibă o relație intimă cu o

femeie. [\[165\]](#) Ei numesc aceasta „împrumutul părților intime”.

Dar dacă un bărbat face un contract de căsătorie temporară cu o prostituată și îi plătește dota de căsătorie în schimbul unor relații intime, este aceasta în continuare prostituție? Mai mult, dacă acceptăm că timpul minim pentru o căsătorie temporară este o lună, așa cum susțin unii învățați Shia, atunci o femeie s-ar putea „căsători” cu 12 bărbați în decursul unui an. Ce bărbat musulman onorabil și respectabil ar permite ca fiica lui sau sora sau mama lui să căsătorească cu 12 bărbați în fiecare an? Mai mult, cu cât de mulți bărbați se poate căsători o femeie dacă perioada este mai mică de o luna? Ar

putea o femeie să sară din pat în pat și să spună că aceasta este în numele Shari'ei? Unde este decența și modestia pe care islamul a oferit-o femeilor? Nu contrazice aceasta cu hadith-ul în care Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„Am fost trimis pentru a desăvârși manierele drepte și onorabile.”

(Hakim)

Cei care apără căsătoria temporară cu mult zel continuă să le refuze surorilor lor, fiicelor și mamelor să o practice, considerând că ce este bun pentru alții nu este bun pentru ei.

Dezbaterea cu privire la căsătoria temporară

Să privim asupra unei dezbateri dintre doi oameni, unul sunnit și celălalt shiit, despre căsătoria temporară.

„Care este părerea ta despre căsătoria temporară?” a întrebat sunnitul

„Este permis și este un lucru bun”, a răspuns shiitul

„Sunt un străin aici”, a spus sunnitul
„și nu am nicio soție în această țară, mi-o poți da pe sora sau fiica ta drept soție temporară până când mă întorc în țara mea?”

Shiitul și-a pierdut cumpătul și a început să îl insulte.

Căsătoria temporară este o insultă la adresa onoarei femeii și un lucru josnic, ce le transformă într-un bun ieftin în mâinile celor care doresc să schimbe doctrina (de la sunnism la shiism). Shia folosesc căsătoria temporară pentru a ispiti sufletele slabe și pentru a o prezenta drept un avantaj al shiismului, ceva ce alți musulmani nu au. Dorința în numele religiei poate atrage mulți tineri. Cei care sunt mai slabi pot fi atrași de indulgența nerestricționată a dorințelor sexuale. Căsătoria temporară neagă onoarea femeii în numele iubirii pentru familia

Profetului și coboară statul onorabil al femeii garantat de islam.

Capitolul 10

Taqiyyah (Disimularea)

Conform sunniților, legea originală cu privire la minciună (cu privire la credința religioasă a unei persoane) este că aceasta este interzisă, un act păcătos și un semn de ipocrizie, cu excepția unor circumstanțe excepționale, când, de exemplu, este permis în situații de constrângere, atunci când viața unui musulman este pusă în pericol. De exemplu, atunci când un musulman este forțat de

necredincioși să își nege religia, îi este permis să spună că nu crede pentru a-și salva viața. **Allah Cel Atotputernic** spune:

„... afară de acela care este silit (**să nu creadă**), dar inima lui este netulburată întru credință – asupra aceluia care și-au deschis inima necredinței va veni Mânie de la Allah și ei vor avea parte de chin cumplit!” [Traducerea Sensurilor Coranului cel Sfânt, 16:106]

Chiar și în acest caz, este mai bine a persevera în mod silențios și a refuza a renunța la credință chiar și în fața morții. Allah, în Mila Lui, din bunătate pentru credincioși, le-a permis celor slabi să nege ce cred în inimile lor.

Aceasta nu trebuie folosită în mod neonest, fie împotriva necredincioșilor sau a musulmanilor. Disimularea este permisă ca o dispensă și nu este o strictețe. Mai mult, **este condiționată de două aspecte:**

1. trebuie folosită doar în caz de necesitate urgentă;

2. trebuie folosită doar împotriva necredincioșilor și nu împotriva musulmanilor.

Totuși, este preferabil a nu se recurge deloc la disimulare. Credincioșii se feresc în a se declara necredincioși și încearcă să fie musulmani cunoscuți, chiar dacă aceasta îi costă viețile.

Doctrina Shia: Taqiyyah

Shia consideră disimularea ca fiind permisă, fie în caz de necesitate, fie în caz de conveniență. Mai mult, ei nu fac nicio distincție între musulmani și nemusulmani atunci când fac acest lucru. Au mers mai departe și au făcut din disimulare un punct central al doctrinei lor. Pentru ei, aceasta nu este o dispensă, ci o rigoare. [\[166\]](#) Nu o consideră ceva ce poate fi folosită doar în cazuri de necesitate și nu cred că trebuie folosită doar în situații de viață și de moarte. Pentru Shia, disimularea este un mijloc de a-și proteja sistemul lor de credință [\[167\]](#). Conform lor, orice Shia care neagă aceasta, a negat shiismul și islamul.

Ibn Bâbawayh Al-Qummî a spus:

„Disimularea este o obligație care nu poate fi abrogată înainte de întoarcerea imamului”. [\[168\]](#) Oricine abandonează aceasta înainte de întoarcerea imamului, a abandonat religia lui Allah și religia shiitilor și l-a neascultat pe Allah, pe Mesagerul Său și pe imami.” [\[169\]](#)

Conform învățaților Shia, imam Ja’far As-Sâdiq a spus: „Nouă zecimi din credință este disimulare. Oricine neagă aceasta, nu are credință.” [\[170\]](#) Vedem că imamiilor lor dau reguli incorecte în mod deliberat, bazate pe disimulare. An-Nûbakhtî, de exemplu, spune că Omar ibn Rabâh i-a pus odată imamului Abû Ja’far [Mohammed Al-

Bâqir] o întrebare. Apoi, el l-a întrebat aceeași întrebare, dar el a răspuns diferit. Atunci când Omar ibn Rabâh l-a întrebat pe imam de ce s-a contrazis, **el a răspuns:** „Primul răspuns era bazat pe disimulare.”[\[171\]](#)

Shia consideră că disimularea este un act de adorare, o parte integrantă a doctrinei lor și un mijloc de a se apropia de Allah. Aceasta este ceva ce nicio altă religie nu susține; nici creștinii, nici evreii, și nici măcar păgânii sau politeiștii, care sunt cu toții de acord că minciuna este un act păcătos.

Islamul cere ca dreptcredincioșii săi să fie onești, cinstiți. Interzice lașitatea,

decepția și trădarea. Mai mult, disimularea are un efect psihologic negativ, deoarece încurajează duplicitatea, pentru că se bazează pe o contradicție între ceea ce o persoană spune și ceea ce face cu adevărat și separă aparențele de realitate. Niciuna dintre acestea nu este compatibilă cu comportamentul musulmanilor, care este caracterizat de onestitate, cinste, sinceritate. Musulmanii nu trebuie să fie ipocriți și nu trebuie să se teamă de altcineva atunci când se află în serviciul lui Allah.

Viețile imamilor, care au fost persecutați și abuzați pentru răspândirea Cuvântului Adevărului (islamul) și pentru că au militat pentru

ce este corect, arată clar că ei erau în cea mai mare măsură dintre toți oamenii să mintă. Al-Husayn și familia lui au trecut prin situații de moarte de dragul Adevărului, iar imamul Mûsâ ibn Ja'far a mers la închisoare de multe ori pentru că a insistat asupra adevărului și s-a opus califului Hârûn Ar-Rashîd[\[172\]](#)

În timp ce învățații Shia neagă că folosesc disimularea în mod liber și insistă că este folosită doar în timpuri de persecuție, cărțile lor îi contrazic. În Al-Kafi este o poveste despre un om care l-a întrebat pe imam Ja'far As-Sâdiq despre înțelesul unui vis. S-a întâmplat ca Abu Hanifah stătea cu imam Ja'far, iar imamul Ja'far l-a

rugat pe Abu Hanifah să-i răspundă la întrebarea bărbatului (să-i interpreteze visul). Atunci când Abu Hanifah a terminat, imam Ja'far a spus: „Pe Allah, Abu Hanifah, acesta este răspunsul!” După ce Abu Hanifah a plecat, bărbatul i-a spus imamului Ja'far „Nu mi-a plăcut răspunsul (interpretarea) pe care mi-a dat-o sunnitul.” „A greșit în orice caz” a spus imam Ja'far „Dar ai jurat că el are răspunsul.” „Da, Am spus că el are răspunsul, răspunsul greșit.” a explicat imam Ja'far [\[173\]](#).

Acesta este în mod evident un caz obișnuit de disimulare. Povestea amintită anterior indică faptul că nimic nu l-ar fi putut forța pe imam Ja'far să

recurgă la disimulare. Nu ne este spus că Abu Hanifah l-a amenințat cu ceva sau a cerut ca ei să îi accepte interpretarea visului. Odată, unul dintre imamii Shia a făcut jurămintele că Shia nu mai recurg la disimulare. I s-a spus că poate jurământul lui a fost luat drept un act de disimulare.

Aceasta arată că doctrina disimulării a adus dubii asupra a tot ce zic Shia. Bineînțeles, oamenii nu pot fi învinuiți pentru că se îndoiesc de ei. Vina trebuie să fie a aceluia care au făcut din disimulare un subiect de credință. Ei sunt aceia care au distrus credibilitatea Shia în timp ce își imaginau că adevărul le-ar slăbi încrederea altora în ei. Să vorbească

adevărul și să renunțe la disimulare
dacă vor să fie crezuți!

O ilustrare a disimulării este folosirea shiiților a unei tablete mici făcută din lut din Karbala [\[174\]](#), peste care își pun fruntea atunci când se prosternează în rugăciune. Ei poartă aceste tablete cu ei și le folosesc tot timpul atunci când fac rugăciunile în moscheile lor. Dar atunci când intră într-o moschee sunnită, ei ascund aceste lucruri și îl urmează pe imamul sunnit, iar apoi când ajung acasă, își repetă rugăciunile. [\[175\]](#)

Zakatul-**Khums**: caritatea celor
„cinci”

Acesta este un subiect de importanță crucială pentru supraviețuirea shiismului, pentru că Shia trebuie să dea o cincime din profitul lor către imami. Aceasta înseamnă o sumă mare de bani ce le asigură imamilor Shia o avere considerabilă. Acest fapt ne aduce la un verset din Coran care îi critică pe preoți și pe călugării dintre fiii lui Israel pentru că îi duc pe oameni în rătăcire pentru câștiguri lumești.

Allah spune:

„O, voi cei care credeți! Mulți dintre rabini și călugări mănâncă averile oamenilor pe nedrept și (îi) împiedică de la Calea lui Allah! Iar acelora care strâng aur și argint și nu le cheltuiesc pe Calea lui Allah, vestește-le osândă

dureroasă.” [Traducerea Sensurilor Coranului cel Sfânt, 9:34]

Shia sprijină această practică cu versetul care spune:

„Și să știți că a cincea parte din ceea ce ați luat drept pradă este pentru Allah, Trimisul (Său) și apropiați, orfani, sârmani și trecătorul de pe drum (nevoiaș), dacă voi credeți în Allah și în ceea ce Noi am pogorât asupra Robului Nostru în ziua deosebirii (al-Furqan): ziua în care s-au întâlnit cele două tabere! Și Allah este cu putere peste toate.” [Traducerea Sensurilor Coranului cel Sfânt, 8:41]

Ei susțin că a cincea parte a lui Allah, al Mesagerului Său și a rudelor apropiate este destinată imamului care stă în locul Mesagerului Său. [\[176\]](#) Ei nu acceptă că în acest verset este vorba despre prada de război. Pe de altă parte, nu există nicio dovadă din biografia Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) sau a lui Ali, care să sprijine ideea că unul dintre ei a luat vreodată o parte din banii oamenilor. Și nici nu vom găsi nimic care să sprijine aceasta în cronicile din timpul Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) și a califilor dreptcredincioși. În timp ce aceste cronicile numesc chiar și numele colectorilor de taxe, ele nu

menționează că cineva a ordonat colectarea unei taxe numită khums de la musulmani. Nici sursele Shia nu menționează acest lucru.

Mohammed ibn Al-Hasan At-Tûsî, care a fondat Al-Hawzah Ad-Dîniyyah (Institutul Religios) la An-Najaf la începutul celui de-al cincilea secol (după Hijrah) și a fost unul dintre cei mai mari învățați Shia, nu a menționat nimic despre acest lucru în cunoscutele sale cărți de Fiqh, deși a vorbit despre orice altceva. Acest fapt le-a făcut pe unele autorități Shia, inclusiv Ahmad Al-Ardab – un faqîh, pe care Shia l-a numit Al-Muqaddas, adică sfânt,, cu privire la încasarea lui khums ca fiind interzisă.

Dar mai este un alt motiv în spatele considerării acestei practici interzise; și anume că veniturile generate sunt enorme, care în schimb au răsfățat imamii care explorează generozitatea și ignoranța oamenilor obișnuiți într-un mod abuziv. Atunci când adunăm veniturile de la khums, marile sume de bani ce le donează oamenii către mormintele imamilor și banii ce intră în buzunarele sheikh-ilor Shia, averea lor trebuie să fie uimitoare.

Toate aceste lucruri contribuie la tentarea și plăcerea cultului Shia și îi împiedică de la a lua o poziție corectă față de învățăturile lor, lucrurile pe care le fac permise și doctrina greșită ce îi înconjoară. Toate aceste lucruri i-

au plasat pe învățații Shia printre cei mai bogați. Duc o viață de bunăstare materială, iar apetitul lor sexual este satisfăcut de femeile care își doresc a avea onoarea de a se oferi drept soții temporare către imami și descendenții Profetului (**Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!**). În acest mod, oamenii obișnuiți sunt furăți de proprietatea lor în numele iubirii pentru familia Profetului. Din acest motiv, unii învățați Shia îi atribuie familiei Profetului, exact așa cum fac sufiștii, deoarece aceste fapte sunt un mijloc sigur de a câștiga venituri.

Capitolul 11

Cel de-al doisprezecelea imam: Al-Mahdi

Sunniții cred că Allah va trimite un bărbat, pe nume Al-Mahdi (Mahdi), dintre descendenții Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) care va veni să sprijine islamul. El va avea același nume ca al Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) și al tatălui său. [\[177\]](#)

Sunniții mai cred că Al-Mahdi va veni în ultimele zile ale lumii, în timpul întoarcerii lui Isus. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a menționat aceste lucruri în prezența mai multor companioni, mulți dintre ei ce ne-au transmis relatări despre ce a spus sau a făcut Profetul (Pacea și

binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!). [\[178\]](#)

Spre deosebire de sunniți, shiiții cred că Al-Mahdi a venit demult. Conform lor, el a fost Mohammed ibn Al-Hasan Al-'Askarî, cel de-al doisprezecelea imam, despre care spun că s-a născut în al doilea secol (după hijrah), fiul celui de-al unsprezecelea imam, Al-Hasan Al-'Askarî. Shia cred că la vârsta de 5 ani, Mohammed ibn Al-Hasan a intrat într-o peșteră și a dispărut. Deși au trecut 1200 de ani, ei încă îl așteaptă să revină. Nu negăm posibilitatea ca un om să stea într-o peșteră timp de mii de ani, pentru că Nobilul Coran vorbește despre marea epocă al lui Nuh și despre Cei care

dorm din Efes. Totuși, este suficient să dezmințim această noțiune citând sursele Shia care ne spun că povestea despre acel băiat nu au nicio dovadă. Există o greșeală în acea poveste; aceea că un băiat de cinci ani nu poate conduce imamatul, deoarece una dintre condițiile făcute de Shia pentru imamat este că acesta trebuie să fi ajuns la vârsta pubertății [\[179\]](#). Conform învățărilor Shia, imamul trebuie să fie competent mintal, prudent, just și bun cunoscător al Shari'ei.

Aceste surse spun că imam Al-Hasan Al-'Askari, cel de-al unsprezecelea imam, a murit fără a avea copii și nu a avut niciun copil cu soția sa, și nici cu una dintre fetele lui sclave. Atunci

când a murit, în anul 260 după Hijrah, rudele lui au așteptat fără speranță ca una dintre soțiile sau sclavele sale să fie gravide. Averea lui a fost împărțită cu mama și fratele său, Ja'far. [\[180\]](#)

Atunci când sultanul a trimis un emisar să-i întrebe familia, aceasta a confirmat oficial că el a murit fără copii. [\[181\]](#) Al-Mufid confirmă acest fapt și spune „El nu a avut niciun copil născut în timpul vieții și nici unul după ce a murit.” [\[182\]](#)

În ciuda acestei evidențe, Shia de astăzi insistă că copilul invizibil este în viață astăzi. Acesta a trăit acum și mai mult decât Profetul Nuh (Pacea fie asupra sa!).

Ultimul dintre imami

Moartea lui Al-Hasan Al-'Askarî a făcut ca mitul pe care se bazează doctrina Shia să explodeze: că a fost o linie continuă și neîntreruptă de imami începând cu al unsprezecelea, iar ultimul imam nu a lăsat moștenitori. Moartea lui Al-Hasan Al-'Askarî s-a terminat cu scindarea shiiților, care, rămași fără un imam desemnat, au început să se certe cu privire la conducere. Unii dintre ei s-au dus la fratele lui Al-Hasan, Ja'far ibn Ali, respingând doctrina Shia că imamatul trebuie transmis de la tată la fiu. [\[183\]](#)

După moartea lui Al-Hasan Al-'Askarî, unul dintre susținătorii lui,

Uthman ibn Sa`îd, a început să răspândească relatări despre „Imamul Invizibil”, deocamdată necunoscutul fiu al imamului Al-Hasan, numit Mohammed, care era ascuns într-o peșteră. Mohammed Ibn Al-Hasan Al-`Askarî, a spus că Uthman ibn Sa`id, a fost imamul corect, după tatăl lui, iar el, Uthman, a fost desemnat ca intermediarul lui în această lume și a fost însărcinat cu responsabilitatea colectării banilor de la oameni și cu aducerea lui în peșteră. Shia încă îl așteaptă să iasă din peșteră și trimit acolo un bărbat care să spună în peșteră „Ieși afară, fie ca Allah să-ți grăbească alinarea!” Atunci când acest bărbat moare, el este înlocuit cu altul.

Peștera a devenit astfel o sursă imensă de venit, deoarece Shia se duc acolo și aruncă bani în ea, sperând să fie vindecați de vreo boală, să fie protejați de rău sau să câștige beneficii în această lume.

Când sunt întrebați de ce a dispărut imamul Invizibil în peșteră, Shia spun că acesta se temea pentru viața sa.[\[184\]](#) Dar asta contrazice credința Shia că imami mor doar din dorința lor și știu ce a fost și ce va fi.[\[185\]](#) Dar ei continuă să insiste că „Al-Mahdi” se afla în pericol de moarte din partea califilor Abbasizi, Umayyazii și alții. În ciuda acestui pericol, el a avut și alte oportunități de a ieși afară teafăr. Una dintre aceste ocazii a fost cea în

care Dinastia Buwayhid, dinastie Shia, a venit la conducerea Irakului [\[186\]](#), și apoi când Shah Ismâ`îl As-Safawî a condus Iranul, cauzând un masacru în rândul musulmanilor sunniți. [\[187\]](#) O șansă nouă a apărut recent cu Revoluția Iraniană. Dar de ce nu a ieșit imamul Invizibil până acum?

Datoria lui Al-Mahdi: împărțirea răzbunării

Conform surselor Shia, atunci când va ieși Al-Mahdi, Allah îi va aduce pe companionii Profetului (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) care au uzurpat imamatul de la familia Profetului înapoi la viață. De asemenea, toți imamii Shia vor fi aduși

înapoi în același timp. Primul lucru pe care îl va face Al-Mahdi atunci când va ieși va fi să taie capetele acelor companioni precum Abu Bakr și Omar (Allah să fie mulțumit de ei!). El îi va decapita pe fiecare dintre ei cu o singură lovitură cu sabia lui, începând cu Abu Bakr și mergând de la el la ceilalți califi. Atunci va fi răzbunată familia Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!). Această credință este cunoscută printre Shia drept doctrina Întoarcerii. [\[188\]](#)

Cei care au inventat această doctrină nu o numesc așa pentru că Al-Mahdi s-ar „întoarce” umplând Pământul cu egalitate, justiție și securitate, ci pentru

că s-ar întoarce inamicii Shia, care sunt califii dreptcredincioși. Altfel ce scop ar mai avea întoarcerea și decapitarea, atunci când egalitatea și justiția au fost îndeplinite prin întoarcerea lui Al-Mahdi?

O explicație mai bună pentru această doctrină este că protejează cultul Shia de la dezintegrare și extincție. Pentru a invita oameni care să intre în cultul lor și să-i prevină de a pleca, shiiții promet fiecărei generație de Shia că Al-Mahdi se va întoarce curând și insistă asupra necesității așteptării lui, deoarece el îi va răzbuna. Astfel de promisiuni ajută cultul de la dispariție.

Nimeni nu trebuie să poarte greutatea altcuiva

Conform Tăfsirului As-Sâfî, atunci când se va întoarce Al-Mahdi, el va omorî descendenții celor care l-au omorât pe Al-Husayn drept răzbunare pentru moartea strămoșilor lor. El va decapita de asemenea 500 din Quraish, îi va decapita pe Muawiyah și Yazid și o va biciui pe Aishah. [\[189\]](#)

Aceste idei contrazic în mod evident Coranul, care ne asigură că nimeni nu va plăti pentru greșelile altora.

Doctrina în sine se aseamănă cu credința creștină despre „păcatul original”. Conform acestei învățături creștine, Mânia lui Allah este pentru

toți copiii lui Adam din cauza greșelii tatălui lor.

Doctrina „întoarcerii” stă în calea reconcilierii și a unității

Cum ar putea vreodată Shia să sperere la o unitate între Shia și Sunni în timp ce aceștia cred în doctrina „întoarcerii”? Aceasta umple inimile lor de speranța răzbunării împotriva companionilor Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) despre care spun că au uzurpat dreptul lui Ali și i-au greșit familiei Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) cu afirmațiile lor despre conducerea comunității. O astfel de gândire adâncește ruptura dintre Shia și Sunni

și înlătură orice speranță de reconciliere și înțelegere. O astfel de gândire face ca companionii Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) să fie blestemați de Shia zi și noapte.

Cum ar putea să cheme Shia la unitate și reconciliere când în fiecare an, la festivalul de Ashura, ei deschid răni adânci și îi învinuiesc pe sunniți de uciderea lui Al-Husayn? Până când Shia nu vor uita trecutul, speranțele de unitate și reconciliere vor fi doar un vis. Deoarece cultul se bazează pe aceste evenimente, este puțin probabil ca ei să se îndrepte înspre o împăcare sinceră. Shia nu își ascund ura față de companionii Profetului (Pacea și

binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), care au fost cei mai buni dintre națiuni. Atunci cum vom putea spera ca Shia să ne iubească pe noi care suntem mai puțin importanți ca cei pe care îi urăsc?

Capitolul 12

Doctrina științei evidente și a inovațiilor

Aproape toți Shia spun în mod repetat unele cuvinte legate de doctrina „științei manifestate” în fiecare zi, mai ales atunci când aceștia vizitează mormintele celor doi imami Ali An-Naqiyy ibn Mohammed, al 10-lea

imam și Al-Hasan Al-'Askarî, cel de-al 11-lea imam. Cu aceste ocazii, ei spun cuvintele în limba arabă pentru „Pacea fie asupra voastră, amândoi, celor a căror știință a fost făcută cunoscută la Allah.” [\[190\]](#) În timp ce cărțile Shia descriu aceste vizite ceremoniale și instruiesc oamenii să spună asta, majoritatea shiiților nu știu ce înseamnă „știința evidentă”. [\[191\]](#)

Doctrina „științei evidente” [\[192\]](#) a fost inventată pentru a rezolva o dispută cu privire la succesiunea imamatului. Înainte, doctrina Shia spunea că imamatul trece de la tată la cel mai mare fiu și nicio altă linie de succesiune nu este posibilă. Dar atunci când fiul cel mai mare al imamului

Ja'far As-Sâdiq, Ismail a murit în timpul vieții tatălui său, fiul lui mai tânăr, Musa, a fost desemnat de tatăl lui următorul imam. În acest caz, imamatul (sub forma desemnării) a trecut de la Ismail la fratele lui mai mic, Musa. Așadar trecerea normală de la tată la fiul mai mare a fost ruptă.

Deoarece Shia cred că imamul este prescris divin, această succesiune ar trebui să îi fie atribuită lui Allah, dar cum s-ar putea face acest lucru? Nu a știut Allah că următorul imam desemnat divin va putea urma la imam? Cum s-ar putea ca desemnarea divină să fie îndeplinită? Pentru a rezolva această dilemă, învățații Shia au spus că știința divină

a imamatului I-a fost făcută evidentă lui Allah brusc. Spus altfel, ce nu a știut Allah a fost făcut aparent lui. Mai mult, fosta știință divină și știința divină prezentă erau diferite! În acest mod, schimbarea succesiunii I-a fost în final atribuită lui Allah, și nu intervenției imamului Ja'far As-Sâdiq. Desigur, unii Shia obiectează împotriva acestei soluții, iar o schimă a fost produsă în grup. Aceasta este originea sectei Shia numite Ismaili, care urmează credința că Ismâ'îl ibn Ja'far era ultimul imam credincios.

Trebuie menționat faptul că învățații Shia încearcă cu sfială să devieze această noțiune în timp ce nu au încercat niciodată să elimine o astfel de

afirmație ce Îi atribuie lui Allah ceva ce El este cu mult deasupra. Aceasta fiindcă doctrina „științei evidente” se bazează pe afirmația că Allah este ignorant și contrazice calitățile Sale divine de Atotputernic și știința perfectă a tuturor lucrurilor.

Așadar, forțează unele dintre credințele ciudate ale evreilor cu privire la Atributele lui Allah. Nu este o concluzie paradoxală ciudată că Shia Îi neagă lui Allah Atribute ce le atribuie imamilor lor; adică știința absolută al tuturor evenimente viitoare; știința care precedă chiar și creația Universului? Conform lor, imamii lor „știu ce a fost și ce va fi, știu ce nu va fi și dacă a fost, cum va fi.”

Alte inovații (bid'ah)[193] ale Shiitilor

Inovațiile în religie sunt interzise, aceasta din cauză că islamul i-a fost revelat Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) într-o formă completă. Religia reprezintă ceea ce am fost învățați prin Coran și Sunnah. Nu a fost uitat nimic, așadar nimic nu poate fi adăugat. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) i-a avertizat în mod repetat pe companioni împotriva introducerii unor forme noi de adorare în islam și le-a spus că acestea vor duce oamenii la necredință.

Adăugiri la adhan (chemarea la rugăciune)

Sunniții cred că Ali a fost foarte apropiat de Allah și că I-a fost drag, dar aceasta nu poate justifica nicio schimbare la chemarea la rugăciune care să confirme acest fapt, așa cum au făcut Shia. Shia spun în limba arabă Ashhadu anna 'Aliyyan bil-Haqqi Waliyyul-Lâh, care înseamnă „Mărturisesc că Ali este cu adevărat wali lui Allah (desemnat divin).”

Chemarea la rugăciune Shia conține trei afirmații de credință:

1. Credința în Unicitatea lui Allah
2. Credința în Profetie și Revelare

3. Credința în desemnarea divină a lui Ali (**Al-Wilayah**)

Această adăugare la chemarea de rugăciune nu a fost făcută în timpul vieții lui Ali și cu siguranță nu ar fi fost de acord ca numele lui să fie adăugat. Nu a fost făcută nici în timpul vieții fiilor săi (**Allah să fie mulțumit de ei**). Învățații Shia sunt de acord că aceasta a fost introdusă în secolul 10 după Hijrah, în timpul conducerii lui Shah Ismâ`îl [\[194\]](#). Noua chemare la rugăciune devenise marca cultului lor și le anunța existența în fiecare oraș în care era auzită. Mai avea un scop, de a diferenția moscheile lor de moscheile sunni. Noua chemare la rugăciune a deschis ușa la alte adăugiri.

Dar nu sunt și Al-Hasan și Al-Husayn desemnați în mod divin așa cum susțin ei? Dar imamii Mohammed Al-Bâqir, Ja'far As-Sâdiq, și Mûsâ Al-Kâzim, nu sunt și ei desemnați în mod divin? Atunci de ce nu îi menționăm în chemarea la rugăciune? Fiecare bid'ah vine cu o altă bid'ah. Chemarea la rugăciunea Ismaili a devenit și mai lungă fiindcă ei menționează numele tuturor celor șapte imami în ea, confirmând că fiecare este desemnat divin.

Aceasta nu este singura adăugare pe care au făcut-o chemării la rugăciune, pentru că ei au adăugat și cuvintele în limba arabă „Hayy `ala Khayr Al-`Amal", „grăbiți-vă la cel mai bun

dintre lucrări.” Asta a fost adăugat ani mai târziu. Nici Ali și nici fii lui și nici membrii familiei Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) nu știau nimic despre ea și nici nu au ascultat-o.

Le cerem shiților să abandoneze această practică și să revină la chemarea la rugăciune spusă prima dată de Bilal în Moscheea Profetului, în prezența sa și în prezența companionilor săi, inclusiv Ali.

Prosternarea pe tăblițe de lut [\[195\]](#)

Shia se prosternează pe tăblițe din lut, care trebuie să fie făcute din pământ din Karbala, locul unde a fost făcut Al-

Husayn martir. În acest fel, ei îl leagă pe cel care se prosternează lui Allah cu Al-Husayn. Aproape toate casele Shia au o colecție de pietre de la Karbala. Se prosternează pe ele, le sărută și se binecuvântează cu ele. Întotdeauna poartă aceste lucruri cu ei atunci când călătoresc. Dar aceste tablete de pământ au luat o altă dimensiune pentru că asigură o cale către necredință și îl conduce pe om să fie legat de ceva (altcineva) decât Allah. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) nu a făcut niciodată rugăciunea pe o astfel de tăbliță și nici Ali și nimeni din familia Profetului, fie ca Allah să-i ridice în onoare.

Unul dintre exemplele ce ilustrează glorificarea Shia a pământului lui Al-Husayn este cea ce Mohammed Ibrâhîm Al-Qazwînî a spus: „El, pacea fie asupra lui, a spus „Prosternarea pe pământul de la mormântul lui Al-Husayn luminează cele 7 pământuri. Cel care are un rozariu făcut din pământ din mormântul lui Al-Husayn va fi scris printre cei care îl înalță pe Allah cu laudă, chiar dacă nu Îl laudă.” [\[196\]](#)

Combinarea a două rugăciuni

În mod normal, Shia combină rugăciunea Dhuhur și Asr și fac la fel cu Maghrib și Isha. [Aceasta contrazice Cuvintele lui Allah:](#)

„Dacă ați împlinit rugăciunea (As-Salah), pomeniți Numele lui Allah, stând în picioare, așezați sau întinși pe o parte! Dar când sunteți în pace, atunci împliniți rugăciunea (As-Salah) (în întregime), căci rugăciunea (As-Salah) este orânduită pentru dreptcredincioși la timpuri hotărâte!”
[Traducerea Sensurilor Coranului cel Sfânt, 4:103]

Acest verset spune că fiecare rugăciune are un timp al ei. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a confirmat aceasta deși obișnuia să combine două rugăciuni atunci când călătorea sau dacă ploua sau în caz de accident sau boală.

Mai mult, combinarea a două rugăciuni este contrar surselor Shia, care descriu cum Ali i-a sfătuit o dată pe conducătorii unei țări „să conducă oamenii în rugăciunea Dhuhur atunci când soarele umple un țarc de capre și să îi conducă în rugăciunea Asr atunci când Soarele este încă fierbinte alb și o persoană a mers două leghe. Și să îi conducă în rugăciunea Maghrib atunci când unul rupe postul și când pelerinul pleacă de pe Arafah și să conducă rugăciunea Isha atunci când lumina se duce și până la sfârșitul nopții.” [\[197\]](#)

Amânarea rugăciunii de vineri

Majoritatea învățaților Shia susțin că prezentarea la rugăciunea de vineri

(Jummu'ah) într-o moschee nu mai este obligatorie. Ei îi lasă pe oameni să aleagă dacă să facă rugăciunea Jummu'ah într-o moschee sau să se roage ca rugăciunea Dhuhur acasă. [\[198\]](#) Aceasta contrazice în mod clar versetul din Coran care spune

„O, voi cei care credeți! Când se cheamă la rugăciune (As-Salah), în ziua de vineri, grăbiți-vă la pomenirea lui Allah și lăsați negoțul! Aceasta este mai bine pentru voi, dacă (voiți să) știți.” [Traducerea Sensurilor Coranului cel Sfânt, [62:9](#)]

Motivul pe care îl dau pentru acestea este că imam Al-Mahdi nu a reapărut și atâta timp cât nu este prezent, nu

există nicio obligație de a merge la rugăciunea Jummu'ah.

Acesta este un exemplu de inovație introdusă de învățații Shia în religie. În timp ce aceste practici cresc diviziunea dintre Shia și Sunni, nu sunt mai puțin serioase decât alte lucruri pe care le fac, precum căutarea ajutorului altcuiva decât Allah, ridicarea mâinilor în suplicație către cei morți, atribuirea falsității lui Allah, afirmația că, Coranul a fost distorsionat și insultarea companionilor Profetului și a soțiilor lui, care sunt lucruri ce separă.

Capitolul 13

Shia în Istorie

Istoria lumii islamice este plină de tragedii cauzate de grupuri eretice. Musulmanii au suferit sub statul Fatimid, fondat de liderul Ismaili Ubaydullah Al-Fatimi. Musulmanii au îndurat campanii de crimă și asasinări sub mâinile lui Al-Qarâmitah (sectă shiită Qarmatiană al Ismailiților), asasinii, Al-'Abîdiyyûn (Ibadis), Ismailii, și Buyizii. [199] De exemplu, în 317/930 Al-Qarâmitah a atacat Mecca omorând mulți pelerini și aruncându-le corpurile în fântâna ZamZam. Apoi au scos Piatra Neagră și au uzurpat-o. Au fost o sursă continuă de probleme până la apariția lui Salahud-Din (Saladin), pe care au

încercat să-l omoare de multe ori, dar Allah a distrus comploturile lor cu acest bărbat, care a doborât statul Al-Fatimiyyun (**Fatimizi**) și i-a învins pe cruciați mai târziu.

Cine s-a aflat în spatele căderii Bagdadului?

Prădarea Bagdadului de către tătari și distrugerea lui de către Hulaku (**Hulegu**) Khan a fost cea mai mare tragedie pe care musulmanii au suferit-o; aproape 2 milioane de musulmani au fost omorâți, iar femeile lor au fost luate drept pradă de război. Acestea au fost rezultatele comploturilor trădătoare ale celor două grupări Shia, Mohammed Ibn Al-'Alqamî și

Nasîrud-Dîn At-Tûsî[200] , angajați drept miniștri în guvernul ultimului calif Abbasid, Al-Musta'sim bil-Allâh. Acești doi bărbați au conspirat împotriva califului și l-au dat pe mâna lui Hulaku și apoi au devenit miniștri pentru căpetenia tătară.

Ibn Khatir îi menționează în cartea sa Al-Bidâyah wan-Nihâyah (**Începutul și Sfârșitul**) și spune că Nasîrud-Dîn At-Tûsî a lucrat foarte mult pentru a slăbi armata Califului, pe care a redu-o în final la 10.000 de oameni. Aceștia au fost înfometati și sărăciți de au ajuns la punctul în care cerșeau la ușile moscheilor, iar salariile lor au fost tăiate. Ibn Kathir spune că Mohammed Ibnul-`Alqamî, un Shia fanatic care îi

ura pe Sunniți și și-a dorit să-i aducă pe Shia deasupra Sunniților, era în contact cu Hulaku, încurajându-l să vină și să cucerească Bagdadul și îl ajuta cu serviciile secrete în ceea ce privește politica, aspectele militare și condițiile economice în capitala Abbasidă.

Ibn Khatir mai menționează că atunci când tătarii au ajuns la porțile Bagdadului, Nasîrud-Dîn a fost prima persoană care s-a dus să-i întâlnească, luându-și familia, companionii și servitorii cu el. După ce l-a întâlnit pe Hûlâkû, At-Tûsû s-a întors la califul Al-Musta'sim și i-a sugerat să meargă să îl vadă el însuși pe Hûlâkû. El l-a făcut pe Al-Musta'sim să creadă că

Hûlâkû a vrut să negocieze plata unui tribut. Nasîrud-Dîn și Ibn Al-'Alqamî atunci s-au întors cu Al-Musta'sim să vorbească cu Hûlâkû, care l-a insultat în mod violent pe Calif și i-a ordonat să fie demis. Nasîrud-Dîn l-a sfătuit pe Hûlâkû să îl omoare pe Calif, dar cel din urmă a ezitat. Hûlâkû a insistat dorind ca Hûlâkû făcându-l să creadă că omorul lui Al-Musta'sim este o chestiune ușoară, până când în final, Hûlâkû i-a ordonat să îl omoare. Al-Musta'sim cel mai probabil a fost zdrobit în picioare până a murit, dar unele relatări spun că a fost ștrangulat. Un grup de judecători și învățați a fost omorât cu el.

Apoi tătarii au trecut la populația Bagdadului; au adunat bărbații, femeile și copiii și pe cei în vârstă și i-au omorât pe toți. Orașul Păcii (Bagdad) a fost pustiit. Străzile orașului au fost inundate de sânge, iar un miros puternic de moarte îl învăluia. Mirosul de carne ce putrezea a ajuns până în Siria. Damascul a fost lovit de o plagă și boli atunci când aerul putrezind al Bagdadului s-a dus.[\[201\]](#) Nimeni nu a scăpat de holocaustul tătarilor, cu excepția evreilor și a creștinilor și cu siguranță Shia și cei care au căutat refugiu la casele lui Ibn Al-'Alqamî și Nasîrud-Dîn At-Tûsî[\[202\]](#). Așa cum a fost menționat anterior, cei doi bărbați au

devenit miniștrii pentru Hûlâkû, după ce au fost miniștrii pentru califul Abbasid, Al-Musta'sim.

Epilog

Unii oameni se pot întreba ce legătura are acest lucru cu noi astăzi și dacă este corect a-i considera vinovați pe toți Shia pentru ce au făcut Nasîrud-Dîn At-Tûs și Mohammed Ibn Al-'Alqamî. Cu siguranță nu îi putem considera vinovați pe toți Shia pentru ce au făcut acei doi oameni, dar aceia dintre sunniți ce au fost atrași de săbiile lui Khomeini, ce au răscolit inima multor musulmani cu promisiunea întoarcerii Ierusalimului și Afganistanului în conducerea

musulmanilor, trebuie să știe că el întotdeauna îl laudă pe Nasîrud-Dîn At-Tûs. El se roagă pentru el și Îl roagă pe Allah să aibă milă de el [\[203\]](#) și chiar spun că At-Tûs a avut un rol important în victoria islamului.

Khomeini mai spune: „Oamenii simt cu mare durere pierderea lui Nasîrud-Dîn At-Tûs și al altora (ca el) care au adus un serviciu atât de mare islamului.” [\[204\]](#)

Este o mare nefericire că musulmanii nu pot înțelege adevăratul înțeles al cuvintelor lui Khomeini. Nasîrud-Dîn At-Tûs a fost de fapt responsabil pentru moartea a două milioane de musulmani sunniți, iar acest lucru este considerat de Khomeini un serviciu

foarte mare adus islamului. Aceasta aduce în actualitate crimele lui Nasîrud-Dîn At-Tûs și Mohammed Ibn Al-'Alqamî, care și-au unit forțele cu tătarii tirani. Khomeini îi cere Mulțumirea lui Allah pentru Nasîrud-Dîn At-Tûsî, [\[205\]](#) dar aceeași invocare nu se extinde și pentru Omar Ibn Al-Khattâb, pe care îl blestemă. Poate exista vreo comparație între Omar și Nasîrud-Dîn? Îl putem compara pe cel care a eliberat Bagdadul și l-a luat de la necredincioși cu cel care l-a dat înapoi lor? De ce sunt atât de fericiți Shia cu Nasîrud-Dîn și disprețuitori cu Omar ibn Al-Khattâb și Abu Bakr? Este companionul lui Hûlâkû mai onorat la Allah, decât companionii

Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!)?

Dacă înțelegem trecutul, putem profita în prezent, luându-l drept exemplu. După tot ce s-a întâmplat, ar trebui să fim mai atenți atunci când colaborăm cu grupările ale căror istorie este plină de trădări, care s-au împrietenit cu inamicii Ummei (comunitatea musulmană).

Învățând istoria islamului, vom învăța multe lecții și experiențe. De multe ori aceste grupuri au adus mânie în inimile musulmanilor. Astăzi ei susțin aceleași afirmații și cheamă oamenii la doctrine deformate, ce de multe ori i-au făcut pe

predecesorii lor să îi trădeze și să-i persecute pe musulmani în trecut.

Druizii

Nu trebuie să-i uităm pe druizii din Liban, care îl neagă pe Al-Hâkim bi-Amrillâh[206] și cred în transmigrarea sufletului. Ei neagă învierea morților, îl insultă pe Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) și îl numesc un mincinos și un înșelător în cartea lor sacră și secretă „Mesaje ale Înțelepciunii”. Nu trebuie să uităm comportamentul lor rușinos față de musulmani și alianțele lor cu inamicii. Britanicii au apelat la ei pentru a-și implementa politicile în Levant, iar natura lor adevărată a ieșit

la iveală din nou atunci când Israelul a invadat Libanul în 1982. Mai mult, o brigadă israeliană a sectei druide a vizitat o dată districtul druid Al-Mukhtarah, unde s-au întâlnit cu frații lor, ocazie plină cu celebrări și festivități. În același an, druizii și Shia au conspirat împreună pentru a-i lovi pe sunniți în Beirut și i-au subjugat și lovit.

Mai mult, nu trebuie să uităm istoria lui of An-Nusayriyyah (**Urmașii lui Mohammed Ibn Nusayr**), care este plină de trădare. Ei l-au sfidat pe Ali ibn Abu Talib [\[207\]](#) și cred într-un Coran fabricat și scris de liderii lor, care este complet diferit de Coranul cunoscut de toți musulmanii. [\[208\]](#)

Deși Shia celor douăsprezece imami aparent îi consideră pe An-Nusayriyyah și ismailiți necredincioși, de fapt, există și a existat o armonie între cei trei.

Este bine cunoscută perioada lui Al-Hâkim bi-Amrillâh, care a ordonat ca orașul Cairo să fie distrus. A omorât un număr uriaș de musulmani în mod justificat și nejustificat, inclusiv miniștrii lui și consilierii lui până la punctul în care i s-a spus că nu mai sunt oameni care să conducă. Mai mult, nu putem uita rolul jucat de majoritatea shiitilor al muntelui Amil, care în mod trădător i-au ajutat pe cruciați.

Regretabil, inamicii islamului citesc istoria și află care sunt acele secte și culte cu credințe distructive și deviate, care au jucat un rol important în îngreunarea expansiunii islamice și au stat în calea jihadului. Este dureros că și astăzi se întâmplă aceste lucruri.

Astăzi, există oameni care lucrează pentru islam și ne îndeamnă să uităm aceste lucruri. Unii dintre ei spun că aceste fapte sunt fabricații; alții spun că nu mai sunt relevante astăzi și că doar stau în calea unității islamice. Dar alții susțin că Shia de astăzi s-au schimbat, și că shiții iranieni și alții care îi urmează pe cei doisprezece imami reprezintă o a cincea „școală de Fiqh” (numită școala Al- Ja'farî)

alături de școlile imamilor As-Shâfi`î, Abû Hanîfah, Ibn Hanbal, și Mâlik. Ei nu fac niciun efort în a citi nici măcar o carte de istorie pentru a vedea adevărul scopurilor acestor secte și credințele eretice ale lor. Unii oameni care lucrează pentru islam astăzi încearcă să justifice falsa doctrină a shiiților. Se aliază cu ei, stau cu ei și le caută ajutorul. Aceasta este ceea ce ei numesc unitate!

Unitatea este doar cu cei care recunosc Unitatea Divină

Cu siguranță, Cel care le-a ordonat musulmanilor să se unească este Același care le-a ordonat să se diferențieze de cei care adoră alte

zeități în afară de Allah. Ne-a spus cum Ibrahim (Avraam) și-a sfidat poporul pentru că aceștia adorau pe altcineva împreună cu Allah. Allah spune:

„ Ați avut voi o pildă frumoasă în Avraam și în aceia care au fost alături de el, atunci când ei au zis către neamul lor: «Noi ne lepădăm de voi și de cele pe care voi le venerați în locul lui Allah. Ne lepădăm de voi. Dușmănia și vrajba s-au ivit între noi pentru totdeauna, până când voi veți crede numai în Allah!» Dar (nu vă țineți) de cuvântul lui Avraam către tatăl său: «Mă voi ruga de iertare pentru tine cu toate că eu nu voi avea nicio putere pentru tine la

Allah!» Doamne, în Tine ne încredem, și la Tine ne întoarcem cu căință și la Tine este întoarcerea (în Ziua de Apoi)!” [Traducerea Sensurilor Coranului cel Sfânt, 60:4]

Cum este posibil să ne unim cu oameni care sanctifică morminte și îi invocă pe imamii morți și le cer lor iertare? Cum putem să ne unim cu oameni care scriu cărți întregi cu minciuni despre Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), atribuindu-i minciuni lui și familiei sale, în timp ce Allah i-a onorat? Cum ne putem uni cu oameni care afirmă că Nobilul Coran a fost schimbat și care îi insultă pe companionii Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra

sa!), îi acuză de distorsionarea Coranului și resping hadith-urile relatate de ei?

Cum am putea să ne unim cu oameni care le blestemă pe soțiile Profetului, în special Aishah și Hafsa (Allah sa fie mulțumit de ele!) și consideră căsătoria temporară și sexul anal cu femeii drept permise?

Religia lui Allah este mult mai deasupra unei astfel de unități atât de fragile cu oameni ale căror credințe sunt deviate. [\[209\]](#)

Islamul este unificat în jurul unei doctrine unice

Unitatea islamului este legată de unitatea Doctrinei Adevărate. Este astfel, posibil să unim două grupări, una care se roagă către Mecca și alta care se întoarce înspre un mormânt? Între un om care își ridică mâinile către Cer și celălalt care își ridică mâinile către mormintele imamilor la Karbala și Samara?

Tawheed, doctrina unității divine, este baza unității musulmane. Unitatea pe care o căutăm nu este cu inimi moarte și cu corpuri fără viață. Unitatea cu Shia, chiar dacă este posibil, nu ar rezista niciodată. Unitatea adevărată se bucură de Binecuvântarea lui Allah și trebuie să fie bazată pe supremația Coranului și a Sunnei, nu sacrificându-

le și nici sacrificând onoarea soțiilor Profetului și a companionilor. [\[210\]](#)

Unitatea este o binecuvântare de la Allah

Unitatea inimilor este un dar de la Allah. Este un rezultat natural al unității doctrinelor, surselor și a metodelor. Cu aceste lucruri, Allah a legat inimile predecesorilor pioși (**salafi**) împreună; Allah spune:

„Însă dacă ei vor voi să te înșele, atunci Allah îți va fi de ajuns. El este Cel care te-a susținut cu ajutorul Său și prin dreptcredincioși ~ Și care a unit inimile lor. De ai fi cheltuit tu tot ceea ce se află pe pământ, tot nu ai fi unit

inimile lor, însă Allah i-a unit, căci El este ‘Aziz (Invincibilul, Cel Atotputernic), Hakiim (Înțelept).”

[Traducerea Sensurilor Coranului cel Sfânt, 8:62-63]

Allah le reamintește adoratorilor Săi despre aceste binecuvântări spunând:

„Și țineți-vă cu toții strâns de Frânghia lui Allah și nu vă scindați! Și aduceți-vă aminte de îndurarea lui Allah pentru voi, căci ați fost dușmani (înainte de islam) și a făcut pace între inimile voastre (la primirea islamului) și prin Harul Lui ați devenit frați și ați fost pe marginea prăpastiei Focului, iar El v-a salvat de la el. Așa va face Allah semnele sale limpezi, pentru ca voi să

fiți bine călăuziți.” [Traducerea
Sensurilor Coranului cel Sfânt, 3:103]

Este obligația noastră să luăm o poziție definită cu privire la cei care inovează în religie și cu cei care promovează credințe distorsionate, fie că sunt din afara națiunii islamice sau sunt afiliați cu națiunea islamică. Trebuie să dezaprobăm orice este greșit și să nu închidem ochii doar pentru unitate, care ar însemna de fapt înclinarea către ei. Acțiunile noastre trebuie să se bazeze pe interzicerea a ce este greșit și nu asupra ipocriziei.

Atunci când neascultarea, inovația și necredința au început să apară în rândul evreilor și a creștinilor, Allah a

întors inimile lor, una împotriva alteia, ceea ce a adus dușmănie între ei. Acesta a fost rezultatul distorsionării a ceea ce Allah i-a învățat. După aceasta nu au mai avut nicio șansă în a cere Victoria de la Allah, nici să conducă în Numele Lui și nici să comande în baza nici unei Revelații ce au venit la ei până când nu s-au supus la ce au fost învățați și nu au aplicat. Nu au avut nicio speranță în a câștiga unitatea până când nu au respins distorsionările ce le-au introdus în religie.

Este absolut necesar ca oamenii să sprijine adevărul, chiar dacă asta înseamnă ca cei care preferă să își urmeze propriile dorințe să lase adevărul și să-i cheme pe alții de a se

opune. Profetii și-au confruntat oamenii lor spunându-le ce le-a cerut Allah de la ei, iar oamenii lor s-au divizat între cei care au crezut mesajul profetilor și cei care l-au refuzat. De exemplu, tribul Quraish l-au acuzat pe Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) de a fi divizat comunitatea și familiile și la fel au respins credința pe care a adus-o el.

Chemarea nemusulmanilor la islam de către shiiți

Shiiții realizează că le este imposibil să-i cheme pe nemusulmanii la cultul lor. Aceștia știu că nimeni nu poate accepta islamul bazându-se pe doctrinele Shia. Ar putea fi oamenii

convinși de insultele asupra
companionilor? Vor face ei pelerinaje
la mormintele imamilor și se vor bate
ei cu lanțuri și săbii? Vor accepta ei
faptul că Nobilul Coran a fost alterat și
apoi să le creadă Cartea lor divină? În
mod normal, nimeni nu acceptă
islamul prin Shia. Shia nu pot chema
nemusulmanii la islam. Din contră, ei
abordează islamul dintr-o perspectivă
negativă. Aceștia distorsionează
frumusețea islamului. Actele lor de
răpire și asasinare, bătăile lor cu
lanțuri, pumnale și cuțite în fața
camerelor de luat vederi este suficient
să îi îndepărteze de islam

Dialog shiit-creștin

Atunci când un Shia cheamă un creștin la islam, **creștinul ar putea întreba:**

„La ce mă chemi cu exactitate?”

„Vreau să te chem la islam și să nu exagerezi cu privire la Mesia (Isus)”
răspunde Shia.

„Dar voi exagerați cu privire la Al-Husayn și la imami până la punctul în care susțineți că aceștia au fost făcuți dintr-o lumină din Cer înaintea creării Universului”[\[211\]](#) spune creștinul

„Dar voi îl chemați pe Mesia pentru ajutor și îl invocați pe el în locul lui Allah și o chemați pe Maria în ajutor”
continuă Shia

„Dar și voi îi chemați pe Al-Husayn și pe Al-Mahdi pentru ajutor spunând , 'O Husayn!', 'O Mahdî!' și noi facem același lucru, dar spunem, 'O Mesia!', 'O Maria!', deci care este diferența dintre noi și voi?” întreabă creștinul

„Vă chem să încetați adorarea Mesiei și să nu vă numiți copii Abd Al-Masih (servitorul Mesiei),[\[212\]](#) pentru că Mesia este servitorul lui Allah”, protestează Shia.

„Dar voi nu vă numiți fii Abd Al-Hasan și Abd Al-Husayn[\[213\]](#) în timp ce sunt doar servitorii lui Allah?” observă creștinul

„Îi cereți Mesiei în timp ce nu îi cereți lui Allah. Și îl chemați pe el în locul lui Allah și vizitați mormintele sfinților și ale călugărilor.” Spune Shia.

„Voi mergeți în jurul mormintelor imamilor voștri și îi chemați pe ei în ajutor în locul lui Allah și le dați bani întreținătorilor mormintelor în scop de căință și aceasta este exact ce facem și noi cu Mesia și cu mama lui, cu apostolii și cu sfinții. ”

„Voi i-ați lăudat pe Al-Husayn și pe imami și ați mers mult mai departe de limitele considerării lor de i-ați considerat mai importanți decât profeții. Ați spus că aceștia au un loc special în Paradis, mai sus chiar și de

cei mai apropiați îngeri și mesageri ai lui Allah[214]. Susțineți că aceștia nu pot uita și că știu toate lucrurile conținute în Paradis și pe pământ și că știința lor este precum înțelepciunea Coranului. Așadar Mesia pentru noi este precum imamul pentru voi. Noi spunem că, credința în Mesia și iubirea pentru el sunt suficiente pentru noi să intrăm în Paradis, iar voi ați spus că simpla iubire pentru familia Profetului este un mijloc de a primi iertare și salvare, și că dragostea voastră pentru ei nu poate fi atinsă de fapte rele.”

Shia spun „Cărțile voastre au fost distorsionate, unele versete au fost scoase, iar altele au fost adăugate.”

Creștinii spun drept replică: „Dar voi afirmați că Coranul a fost distorsionat, și că companionii au adăugat și au scos lucruri din el. Spuneți că nu există nicio copie completă și adevărată al Coranului decât cea pe care o are Invizibilul Mahdi în peșteră.”

Astfel, Shia au fost fericiți cu încercarea convertirea ignoranților și a celor slabi de credință la shiism, dar care sunt învățați slabi ce susțin că sunt servitorii lui Allah, dar de fapt sunt doar servitorii propriilor dorințe și ambiții.

Capitolul 14

Shia de astăzi

Credințele distorsionate trebuie să dăuneze comportamentului celor care le urmează. Comportamentul shiiților, în schimb, afectează în mod negativ națiunea musulmană. Pentru mulți oameni astăzi, islamul a devenit sinonim cu omor și răpire, ceea ce este exact ce inamicii islamului își doresc. Ei, inamicii islamului umplu pagini întregi din ziare cu titluri despre ultimele crime comise de „musulmani Shia”.

Fructul credințelor distorsionate

Dacă o singură vizită la mormântul unui imam este egală cu o sută de

pelerinaje la Mecca și este suficientă pentru a garanta intrarea în Paradis a unei persoane, atunci de ce să ne mai preocupăm cu Mecca? Astfel inimile ignoranților sunt golite de dragostea pentru orașul sacru și pentru pelerinaj

Shia au înlocuit Casa Sacră cu un mormânt, diminuându-i respectul primei, până la punctul în care mulți au comis acte criminale în incintele sacre. Aceștia au fost chiar capabili de a aduce explozive în Mecca, așa cum în 1986 au fost găsite explozive plastice C4 în bagajul unor pelerini iranieni. Acești iranieni Shia pot fi folosiți de a distorsiona pelerinajul așa cum în 1987 aceștia au organizat proteste în care sute de pelerini au murit. Scuza

iranienilor a fost de a arăta opoziția lor către America și Israel. Dar, după aceste evenimente, „opoziția lor” a devenit și mai divulgată cu descoperirea de schimburi secrete de arme dintre Israel și America pe o parte și Iran și Israel pe de cealaltă parte, cu statul evreu jucând rolul de intermediar dintre America și Teheran.

În ianuarie 1983, la televiziunea Germană a fost arătat pașaportul lui Sheikh Sâdiq Tabâtabâ'î, care avea ștampile israeliene. Polițiștii de frontieră germani au mai găsit 1.8 kg de heroină în bagajele lui. Tabâtabâ'î a ajuns în Israel în 6 decembrie, 1980 pentru a se întâlni cu Joseph 'Âzâr, contactul israelian cu americanii pentru

aranjarea de arme către Teheran. Schimburile secrete de arme dintre Isran și America au fost relatate în Herald Tribune, în ziarul britanic The Middle East și în editorialul egiptean October. Apoi, din nou în 1989, un grup kuweitian Shia a adus pe ascuns explozive în Mecca, atacându-i pe pelerini, omorând pe unii și rănindu-i pe alții.

Ce este important aici nu este de a preveni și de a interzice cuiva de a aduce arme de unde dorește acesta, ci de a arăta ipocrizia shiiților care amenință viețile pelerinilor pentru a-și arăta opoziția lor pentru America și Israel în aceeași zi în care arme

americane au fost trimise în „republica islamică” prin Israel.

Toată această este dovada că vechea ură pe care Shia p manifestă în cărțile lor nu a dispărut, ci a continuat și astăzi. Distorsionarea trecutului, în doctrină și ideologie sunt responsabile pentru ascensiunea oamenilor precum Khomeini. Atâta timp cât aceste aberații continuă să fie implantate în mințile oamenilor, vom suferi de pe urma acestor oameni și în viitor.

Bibliografie

A. SURSE SHIA

§ Amîn, As-Sayid Muhsin al-, Iyân al-Shî'a, Ibn Zaidûn Press, Damascus, n.d.

§ Amîlî, Hussain al-, Wusûl Al-Akhiyâr ila Usûl Al-Akhiyâr, Maktabat al-Khiam, Qum, 1401.

§ Al-Ardabîlî, Bahâ'ud-Dîn Abul-Hasan `Alî Ibn `Îsâ Al-Ardabîlî Ibnul-Fakhr (d. 692),

- Kashful-Ghummah fî Ma`rifat Al-A'imma, Maktabat Bani Hashim, Tabrîz, 1381.. Ibn Bâbawayh Al-Qummî (d. 381 h.), `Uyûn Akhbâr Ar-ridâ, Rida Mashhadî Shahrâior, Iran, 1363.

- Kitâb At-Tawhîd, ` Aqâ'id Al-Imâmiyyah, Mohammed Ridâ Al-Mudhaffar (ed.) Dâr Az-Zahra, Beirut, 1986.

§ Bahrânî, Sayyid Hâshim Al-, Al-Burhân fî Tafsîr Al-Qur'ân, Al-Maktabah Al-`Ilmiyyah, Qumm, 1393.

§ Barjardî, `Alî Asghar, `Aqîdat Ash-Shî'ah, n.d.

§ Ibn Abû Hadîd, `Abdal-Hamîd Ibn Hibatul-Lâh Al-Madâ'nî Ibnul-Hadîd (d. 586/1190), Sharh Nahjul-Balâghah, Dâr Ihyâ' Al-`Arabî, Beirut, n.d.

§ Hillî, Najmudl-Dîn Al-, Sharâ'i Al-Ahkâm, n.d.

§ Ibn `Inaba, Jam`alud-D`in Ahmad Ibn `Al`i Ibnul-Husayn Ibn Muhann`a Ibn `Inabah Ibnul-Hasan Ibn `Ali ibn Abu Talib (d. 828/1424), `Umdatut-T`alib f`i Ans`ab Ab`u T`alib, n.d.

§ Al-Isb`ah`an`i, `Al`i Ibnul-Husayn Ibn Mohammed Ibn `Al`i Al-Quraysh`i Al-Isb`ah`an`i (356/967), Maq`atil At-T`alibiyy`in, D`ar Al-Ma`arifah, Beirut, n.d

§ Jaz`a`ir`i, Ni`matul-L`ah Ibn Mohammed Ibn Hussain Ibn `Abdull`ah Al-Husayn`i Al-M`usaw`i Al-Jaz`a`ir`i (d. 1050/1640), Al-Anw`ar An-Nu`m`aniyyah f`i Bay`an Ma`rifat An-Nash`ah Al-Ins`aniyyah, Jab Press, Tabriz, n.d.

§ Kâshânî, Fathul-Lâh Ibn Shukrul-Lâh al-, (d. 978/1570), Minhâj As-Sâdiqîn fî Ilzâm Al-Mukhâlifîn, n.d.

§ Kâshânî, Mohammed Murtadâ Mullâ Muhsin Fayd Al-Kâshî (Al-Kâshânî) (d. 1090/1697), Tafsîr As-Sâfî, Dâr Al-`Alamî, Beirut, 1979.

- Rijal al-Kâshî, Dâr Al-`Alamî, Beirut, 1979.

§ Kâshif, Al-Ghitâ' Mohammed Hasan Âl, Asl Ash-Shî`ah wa Usûluhâ, Dâr Al-`Alamî, Beirut, n.d.

§ Khomeini, Ayatollah, Al-Hukûmah Al-Islâmiyyah, Maktabat Bazrûk, Iran, n.d. Al-Khû'î, Abul-Qâsim, Al-Bayân

fî Tafsîr Al-Qur'ân, Dâr Al-'Alamî,
Beirut, 1394.

- Mu`jam Rijâl Al-Hadîth, Dâr Al-
Âdâb, An-Najaf, 1390.

§ Al-Kulaynî, Mohammed Ibn Ya`qûb
Al-Kulaynî Ar-Râzî (d. 328/939), Al-
Kâfi including Al-Kâfi Ar-Rawdah and
Al-Usûl min Al-Kâfi, Dâr Al-Kutub
Al-Islâmiyyah, Tehran, n.d.

§ Majlisî, Mohammed Bâqir Ibn
Mohammed Taqiyy Ibn Maqsûd `Alî
Akmal al-Majlisî Al-Isfâhânî
(1110/1700), Mir'ât Al-Uqûl, Tehran,
1354.

- Bihâr Al-Anwâr, Dâr Ihyâ' At-
Turâth, Beirut, 1403.

- Hayât Al-Qulûb, n.d.
- Haqqul-Yaqîn, Intisharât
`Ilmiyyah Islamiyyah, Iran, n.d.
- Jalâ' Al-`Uyûn

§ Mamaqamî, `Abdullâh Al-
Mâmaqânî Al-Gharawî Al-, Tanqîh
Al-Maqâl fî Ahwâl Ar-Rijâl, n.d.

§ Mûsawî, `Abdul-Husayn al-, Al-
Murâja`ât, Dâr As-Sâdiq, Beirut, n.d.
Mashgharî, Mohammed Ibnul-Hasan
Ibn `Alî Ibn Husayn Al-Hurr Al-
`Âmilî Al-Mashjarî (d. 1099/1624),
Al-Fusûl Al-Muhimmah fî Usûl Al-
A'immah, Maktabat Basîratî, Qumm,
n.d.

§ Mudhaffar, Mohammed Ridâ al-,
`Aqâ'id Al-Imâmiyyah, Dâr Az-
Zahrah, Beirut, 1986. Mufîd,
Mohammed Ibn Mohammed Ibnul-
Nu`mân Ibn `Abdus-Salâm Al-`Ukbarî
Al-`Arabî Al-Hâritî Al-Baghdâdî Al-
Mufîd Ibnul-Mu`allim (d. 413/1022),
Al-Irshâd fî Ma`rifat Hujaj Allâh `alâ
Al-`Ibâd, Maktabat Basîratî, Qumm,
n.d.

- Al-Ikhtisâs, Mu'assasat Al-
`Alamî, Beirut, 1402. Muqaddas Al-
Ardabîlî, al-, Hadiqat Ash-Shî`ah,
Tehran, n.d. Murtadâ, Al-, Nahjul-
Balâghah, Dâr Al-`Alamî, Beirut, n.d.
An-Nubakhtî, Firaq Ash-Shî`ah,
Karbala, n.d.

§ Qazwînî, Mohammed Ibrâhîm al-,
As-Sujûd `ala At-Turbah Al-
Husayniyyah, n.d. Râsî, Mohammed
Ar-Râsî ar-, Kadhabû `alâ Ash-Shî`ah,
n.d.

§ Samâwî, Mohammed At-Tîjânî as-,
Thumma Ihtidaytu, Dâr Al-Fajr, Beirut
and London, n.d.

§ Tubrasî, An-Nûrî al-, Fasl Al-Khitâb
fî Ithbât Tahrîf Kitâb Rabil-Arbâb,
mss. Tehran. Tubrasî, Fadl Ibnul-
Hasan al-, (d. 548/1153), Al-Ihtijâj `alâ
Ahl Al-Lijâj, Dâr al- Murtadâ,
Mashhad, Iran, 1403.

- Majma` Al-Bayân li `Ulûm Al-
Qur`ân, Maktabat Al-Hayâh, 1380.

- ʾlâm Al-Warâ bi A`lâm Al-Hudâ, Dâr Al-Ma`arifah, Beirut, 1399.

§ Taqiyy, Mirza, Nâsikh At-Tawârîkh, n.d.

§ Thaqaî, Ibrâhîm Ibn Mohammed al-, (d. 283/896), Al-Ghârât, Dâr Al-Dawâ', Beirut, 1407.

§ At-Tirmidhî, Imam, Sunan.

§ Tâ'ûsî, `Abdullâh Ibn Mûsâ Ibn Ja`far Ibn Tâ'ûs At-Tâ'ûsî (d. 664/1266), At-Tarâ'if fî Ma`rifat Madhâhib At-Tawâ'if, Dâr Al-Khiyâm, Qumm, 1400.

§ Tûsî, Mohammed Ibnul-Hasan At-Tûsî (d. 459/1067), Tahdhîb Al-

Ahkâm, Dâr al-Kutub Al-Islâmiyyah,
Tehran 1390,

- Al-Istibsâr fîmâ ikhtulifa fîhi min
Al-Akhabâr, Dâr Al-Kutub Al-
Ialâmiyyah, Tehran, n.d.

- Al-Ghaybah, Maktabat Basîratî,
Qumm, 1385.

§ Ya`qûbî, `Alî Ibn Abû Ya`qûb Ibn
Ja`far Ibn Wahb Ibn Wâdih al-, (d.
284/897), Ta`rîkh, Dâr Sadir, Beirut,
n.d.

§ Zar`î, Rijâl Ash-Shî`ah fil-Mizân,
Dâr Al-Arqam, Kuwait, n.d.

B. SURSE SUNNI

§ Albânî, Nâsir Ad-Dîn al-, Silsilat Al-Ahâdîth As-Sahîhah, Maktabat Al-Ma`ârif, Riyadh.

- Irwâ' Al-Ghalîl; Al-Maktab Al-Islâmî, Beirut 1979.

- At-Targhîb, Maktabat Al-Ma`ârif, Riyadh, n.d.

§ Athîr, Ibnul-, Jâmi` Al-Usûl min Ahâdîth Ar-Rasûl, Maktabat Dâr Al-Bayân, Syria 1398. Al-Bukhârî, Imâm, Al-Adab Al-Mufrad, no. 273, Dâr Al-Bashâ'ir, Beirut.

§ Mas`ûdî, Abul-Hasan `Alî Ibnul-Husayn al-, (d. 345/956), Murûj Adh-Dhahab wa Ma`âdin Al-Jawâhar, Dâr As-Sa`âdah, Cairo, 1384.

- Al-Tanbîh wal-Ischrâf, n.d.

-

---

[1] Acesta este un termen folosit atunci când se vorbește despre creștini și evrei, care au un statut legal special. În cadrul Legislației islamice. Aceasta este o traducere directă a cuvântului arab „Ahl al-Kitab”, care apare deseori în Coranul cel Glorios

[2] Notă explicativă: În această carte, atunci când spunem Allah spune..., utilizăm traducerea sensurilor din versetele respective și nu o traducere literală, deoarece nimeni nu știe

traducerea lor completă, sub toate aspectele, cu excepția lui Allah

[3] An-Nuri At-Tubrasi, Faslul-Khitab fi Ithbat Tahrif Kitab Rabb Al-Arbab, a se vedea Al-Sayyid Hashim Al-Bahrani, Al-Burhan fi Tafsir Al-Quran, p.49; Baqir Al-Majlisi, Miratul-Uqul; Nimatul-Lah Al-Jazairi, Al-Anwar Al-Numaniyyah, 2:356

[4] An-Nuri At-Tubrasi, Faslul-Khitab fi Ithbat Tahrif Kitab Rabbul-Al-Arbab, p.30

[5] Muhammad Ibn Yaqub Ibn Ishaq Al-Kulayni Ar-Razi (d.328/939). Un important teolog și învățat Shia. Al-Kulayni este autorul cele mai influente

cărți Shia de fiqh, Al-Kafi, pe care Shia o consideră mai de încredere decât Sahih Al-Bukhari. Sheikh Abdul-Husayn Al-Musawi spune că Al-Kafi este cea mai bună și de încredere carte Shia (**Al-Murajaat, pp.110-311**). La fel, Sheikh Muhammad Sadiq As-Sadr în cartea sa As-Shiah (**Shia**) spune, „Se spune că Al-Kafi a fost arătat lui Mahdi (**al doisprezecelea imam**) care a spus, „Aceasta este suficientă pentru fracțiunea noastră,”

[6] În interpretarea sa a Coranului intitulată As-Safi (**Clar precum Cristalul**), Al-Kashani a spus, „Cât despre Al-Kulayni, Allah să îl binecuvânteze, era convins că

(Companionii) au schimbat Coranul și au scos părți din el. A spus asta în cartea sa Al-Kafi și și-a apărât întotdeauna părerea. În începutul cărții sale, Al-Kulayni de asemenea menționează că atât el cât și învățatul său mai în vârstă, Ali Ibn Ibrahim Al-Qummi, au fost convinși de relatări despre asta, și spun că comentariul lui Al-Qummi despre Coran este „plin de astfel de relatări”. (a se vedea Al-Kashani, Tafsir As-Safi, 47:1).

[7] Al-Kulayni, Al-Kafi, 1:427; Imamiile sectei Jafari, sau secta Imamiyyah, sunt 12: Ali Ibn Abu Talib, Al-Hasan, Al-Husayn, Ali Zayn Al-Abidin Ibnul-Husayn, Muhammad Al-Baqir Ibn Ali, Jafar As-Sadiq Ibn Muhammad, Musa

Al-Kazim Ibn Jafar, Ali Rida Ibn Musa, Muhammad Al-Jawad Ibn Ali, Ali Al-Hadi ibn Muhammad, Al-Hasan Al-Askari ibn Ali, Al-Mahdi Al-Muntazar (despre care se crede a fi în ocultație), a se vedea Sobhi Mahmasani, Falsafat At-Tashiri Al-Islami (Jurisprudența Legislației Islamice), p 45)

[8] Al-Kulayni, Al-Kafi, 1:240

[9] Al-Kashani, în introducerea sa către Al-Safi lui Al-Kulayni.

[10] Se referă la companioni atunci când se folosește termenul de „ipocriți”

[11] Al-Kashani, de asemenea Al-Kashshi, Muhammad Murtada Mulla Mushsin Al-Kashani (d.1090/1679), As-Safi, pp.14, 47.

[12] Abdul-Hamid Ibn Hibatul-Lah Al-Madaini Ibnul-Hadid (d.586/1190), Sharh Nahjul-Balaghah (Explicând metoda Elocvenței), 1:11 (Iran), un comentariu asupra colecției de spuneri atribuite lui Ali Ibn Abu Talib, Allah să fie mulțumit de el.

[13] Ali Ibn Ibrahim Ibn Hashim Al-Qummi, scris în continuare ca „Al-Qummi”, a fost un exeget Shia al Coranului, care a trăit în al 4-lea secol după Hijrah. Nu trebuie confundat cu faqih-ul Abu Jafar Muhammad Ibn Ali

Ibnul-Husayn Ibn Musa Ibn Babawayh Al-Qummi As-Sadiq, scris în continuare ca și Ibn Babawayh Al-Qummi, autorul cărții Uyun Akhbar Ar-Rida

[14] Al-Kulayni, Al-Kafi, 1:414

[15] Ibid. 2: 422

[16] Ibid.1:417

[17] Această „interpretare” depinde de o recitare a unui cuvânt în limba arabă originală. În limba arabă este „Kuntum khaira ummatin ukhrijat lin-nas.”

Pentru a întări această interpretare relatată mai sus este necesar a fi citit „Kuntum khaira aimmatin ukhrijat lin-nas.” Înlocuirea este cuvântul aimmah

(imami) cu cuvântul ummah (națiune). Aceste cuvinte se aud și se scriu similar.

[18] Tafsir Nurul-Thaqalayn

[19] Shah Muhammad, a condus între anii 1193/1779-1212/1797, primul Shah al dinastiei Qajar din Iran. Aceștia erau Turkmeni din tribul Qajar, răsturnat de Reza Khan, tatăl ultimului Shah al Iranului, Muhammad Reza, în 1924

[20] Ali Asghar Barjardi, Aqaid Ash-Shiah

[21] Se referă la al 12-lea Imam despre care Shia cred că a dispărut într-o pelteră acum 1000 de ani

[22] Ali Asghar Barjardi, Aqaid Ash-Shiah, p.27

[23] Muhammad Al-Baqir Ibn Muhammad At-Taqiyy Ibn Maqsud Ali Akmal Al-Majlisi Al-Isfahani (1110/1700). Învățat și teolog în hadith, autor al unor lucrări numeroase incluzând Bihar Al-Anwar (Marea de Lumină) și Miratul-Uqul (Oglinzi al Minților)

[24] Al-Khui, Al-Bayan fi Tafsir Al-Quran, p.259

[25] Hadit: Termenul se referă la tot ce a fost relatat de Profetul (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!): în faptele sale, spunerile sale și

orice a aprobat, în plus față de
relatările care descriu calitățile sale
fizice și caracterul său

[26] Un termen deseori utilizat care
înseamnă „Cei care aderă la Sunnah și
la Comunitatea Musulmană” și se
referă la „Musulmani Sunni”

[27] Abdul-Husayn Al-Musawi, Al-
Murajaat, p.110

[28] A se vedea Al-Kashi (**Al-
Khashani**), Rijal, pp.146, 160; Al-
Mamaqani, Tanqih Al-Maqal, 1:443,
444; Al-Khui, Mujam Rijal Al-Hadith
(**Dicționar de Relatatori de Hadith**)

[29] Ahlul-Bayt, vezi Capitolul
Patru, fn. 28.

[30] `Abdul-Husayn Al-Mûsawî, Al-Murâjî`ât, p. 312.

[31] Al-Kulaynî, Al-Kâfî, 1:104, 106; At-Tubrasî, Al-Ihtijâj `Alâ Ahl Al-Lijâj, 2: 155; As-Sadûq, At-Tawhîd.

[32] Pentru mai multe informații despre acest subiect, a se vedea Az-Zar`î, Rijâl Ash-Shî`ah fil-Mîzân, și cartea, Al-Bayanât fî Abâtîl Al-Murâja`ât.

[33] Al-Kulaynî, Al-Usûl min Al-Kâfî, 1:59, 70

[34] Al-Murtadâ, Nahjul-Balâghah, 2: 82.

[35] Radî Ad-Dîn At-Tubrasî, Al-Ihtijâj `alâ Ahl Al-Lijâj, p. 222

[36] Vom reveni asupra poziției lui Ali cu privire la oamenii din Kufa

[37] Al-Murtadâ, Nahjul-Balâghah, pp. 65, 70, 230.

[38] Ahlul-Bayt, a se vedea Capitolul Patru, fn. 28

[39] Muhammad Ibn Muhammad Ibn An-Nu`mân Ibn `Abdus-Salâm Al-`Ukbarî Al-`Arabî Al-Hâritî Al-Baghdâdî Al-Mufîd Ibnul-Mu`allim (d. 413/1022), Al-Irshâd fî Ma`rifat Hujaj Allâh `alâ Al-`Ibâd, 252; de asemenea `Abdullâh Al-Ansârî, Ma`a Al-Khatîb fî Khutûtih Al-`Arîdah, 81.

[40] Ibn Bâbawayh Al-Qummî, `Uyûn Akhbâr Ar-Ridâ, 255; de asemenea Al-Ansârî, op. cit., p.18.

[41] Ibn Bâbawayh Al-Qummî, `Uyûn Akhbâr Ar-Ridâ, 2:259; Muhammad Ibnul-Hasan At-Tûsî, Sheikh At-Tâ'ifah (d. 459/1917), Tahdhîb Al-Ahkâm (Regulile Abridging), 6:51; Al-Majlisî, Bihâr Al-Anwâr, pp.101, 105.

[42] Al-Majlisî, Bihâr Al-Anwâr, pp. 100, 257.

[43] Un principiu secundar al jurisprudenței Islamice, este procesul de a judeca un subiect anume în baza altui subiect datorită similarității dintre ele

[44] „Servitorul Mesiei” este un nume folosit de Creștinii Arabi

[45] Al-Majlisî, Bihâr Al-Anwâr, 26:82; și Al-Kulaynî, Usûl Al-Kâfî, 21:260-263.

[46] Muhammad Ridâ Al-Mudhaffar, `Aqâ'id Al-Imamîyah, 95.

[47] Ayatollah Khomeini, Al-Hukûmah Al-Islâmiyyah (**Guvernul Islamic**), pp. 91, 113.

[48] Khomeini spune „Nu ne imaginăm că toți Imamii ar putea să uite sau să fie neglijenți, credem că aceștia înglobează tot binele Musulmanilor.”

[49] Al-Majlisî, Hayâtul-Qulûb, 2:593.

[50] În cărțile shia, se numește wilayat

[51] Al-Kulaynî, Usûl Al-Kâfî, 2:18-20; de asemenea Al-Majlisî, Bihâr Al-Anwâr, 68:83-97 (capitolul este intitulat "Nicio faptă nu este acceptată decât cea făcută cu loialitate pentru Familia profetului").

[52] Al-Bahrânî, Al-Burhân fî Tafsîr Al-Qur'ân 3:228.

[53] Al-Majlisî, Bihâr Al-Anwâr, 68:1-83; 98-149 și 149-199.

[54] Al-Kulaynî, Usûl Al-Kâfî, 3:4; Al-Majlisî, Bihâr Al-Anwâr, 52:12.

[55] Lb Arabă: hasanah

[56] Fathul-Lâh Ibn Shukrul-Lâh Al-Kâshânî (d. 978/1570), Minhâj As-Sâdiqîn fî Ilzâm Al-Mukhâlifîn, 8:110.

[57] Rufî`a al-qalam este un cuvânt în limba Arabă care înseamnă „a nu fi tras la răspundere pentru păcatele lui”, apare într-un hadith foarte cunoscut unde profetul (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus Rufî`a al-qalam..., „Nicio faptă bună sau rea nu este înregistrată pentru o persoană bolnavă psihic până nu își revin, pentru un copil până nu devine adult și pentru cineva care doarme până ce acesta se trezește.”

[58] Al-Kulaynî, Usûl Al-Kâfî.

[59] Al-Bahrânî, Al-Burhân fî Tafsîr Al-Qur'ân, 1: 23.

[60] Al-Kulaynî, Usûl Al-Kâfî, p. 8.

[61] Scaun, nu trebuie confundat cu Al-Arsh (**Tronul**), care este mai mare și mai important decât Al-Kursi, [a se vedea Coran 2:255](#)

[62] Al-Bahrânî, Al-Burhân fî Tafsîr Al-Qur'ân, 4:226.

[63] Atunci când aceste atribuite sunt menționate într-un mod absolut, în special cu litere mari, se referă la Allah Preaînaltul

[64] Al-Kashshî, Ar-Rijâl, 184.

[65] Muhammad Ibn Muhammad Ibn An-Nu`mân Al-Mufîd, Al-Ikhtisâs (Specializarea); Khomeini îl laudă pe acest om și spune că a fost un faqih (un învățat al jurisprudenței islamice) și un mujtahid (un Jurist calificat să găsească o soluție pentru o problemă legală ne precedentă) (a se vedea Ayatollah Khomeini, Al-Hukumah Al-Islamiyyah,58).33

[66] Al-Kashshî, Ar-Rijâl, p.111.

[67] Al-Murtadâ, Nahjul-Balâghah, 2:8.

[68] Al-Kashshî, Ar-Rijâl, 257 and 259.

[69] Ahlul-Bayt; Există multă evidență pentru asta în Coran. De exemplu, soția lui Al-Aziz îi spune soțului său ce este în versetul următor: „Care este pedeapsa pentru acela care voiește familiei tale un rău, decât temnița sau osânda dureroasă?” [Coran 12:25] Similar, atunci când Îngerii au vorbit cu soția lui Ibrahim, aceștia i-au spus „, Îndurarea și binecuvântarea lui Allah asupra voastră, o, locuitori ai acestei case!” [Coran 11:73]. Allah mai spune adresându-se soțiilor Profetului „Allah voiește să țină departe de la voi, o, neam al [Profetului], (rușinea și să vă curățească pe voi întru totul.” [Coran 33:33]. Deși unii oameni au spus că aceasta nu se poate referi la soțiile

Profetului (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) deoarece forma gramaticală folosită în acest verset este masculin (**ankum**) și spun că dacă s-ar fi referit la soțiile profetului (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) ar fi fost mai bună forma (**ankumna**), se referă de fapt la ele. Aceasta devine clar atunci când vedem că verbele la genul masculin se referă la substantive feminine în alte versete din Coran. În **versetul 28:29**, Moise spune familiei sale ahl „rămâneți aici” (**imkuthu-a doua persoană masculin plural**). Conform surselor Shia, aceasta se referă la soția lui Moise, chiar dacă verbul este la masculin. A se vedea de asemenea Al-Fadl Ibnul-Hasan At-

Tubrasî, Majma` Al-Bayân li `Ulûm Al-Qur`ân, 4: 211, 4: 250; Al-Qummî's Tafsîr, 2: 139; Al-Kâshânî, Manhaj As-Sâdiqîn, 7: 95. Allah îi spune lui Lot (**Lut**) „, Noi te vom mântui pe tine împreună cu familia ta afară de muierea ta care va fi printre cei ce vor pieri.” [Coran 29:33].

Aceasta este evidența că cuvântul ahl include soția, pentru că dacă soția lui Lut ar fi crezut, ea ar fi fost salvată cu întreaga familie a lui Lut (**ahl**), iar dacă nu ar fi fost necredincioasă, ea nu ar fi fost exclusă din ei.

[70] Al-Husayn Al-`Âmilî, Wusûl Al-Akiyâr ilâ Usûl Al-Akhabâr, p. 79.

[71] Al-Majlisî, Hayâtul-Qulûb, 2:700.

[72] Emigranții de la Mecca la Medina
(Muhajirun)

[73] Sprijinitorii profetului (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) din Medina (Ansar), locuitorii Medinei care au acceptat Islamul și l-au sprijinit pe profet (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) și pe cei care au emigrat de la Mecca la Medina

[74] Al-Kulaynî, Usul Al-Kâfî, 2: 245; Al-Majlisî, Hayâtul-Qulûb, 2: 640; Al-`Ayashî's Tafsîr, 1: 199; Muhammad Murtadâ Al-Kâshânî, Tafsîr As-Sâfî, 1:389; Al-Sayyid Hâshim Al-Bahrânî, Al-Burhân fî Tafsîr Al-Qur'ân, 1:319; Tafsîr Nûr Ath-Thaqalayn, 1:396; Ja`far Ibn Muhammad Ibn Quluya, Al-

Ikhtisâs, 4,5; As-Sarâ'ir (Secrete), 468.
Tujjâr Al-Aswâr (Comercianții
Zidurilor) 22:345, 352, 44

[75] Al-Kulaynî, Usûl Al-Kâfî, 8:246.

[76] Se referă la Abu Bakr și Umar,
conform lui As-Safi în comentariul său
asupra cărții Al-Kafi

[77] Al-Kulaynî, Usûl Al-Kâfî, 240.

[78] Ibn Tâwûs, At-Tarâ'if fî Ma`rifât
At-Tawâ'if, 401; Ni`matul-Lâh Ibn
Muhammad Al-Jazâ'irî, Al-Anwâr Al-
Nu`mâniyyah fî Bayân Ma`rifat An-
Nash'ah Al-Insâniyyah, 1:61;
Muhammad Al-Hasan Al-`Alamî,
Dâ'irât Al-Ma`ârif Ash-Shî`iyyah,
29:23.

[79] At-Tâwûsî, `Abdullâh Ibn Mûsâ Ibn Ja`far Ibn Tâwûs At-Tâwûsî, At-Tarâ'if fî Ma`rifat At-Tawâ'if, p. 401; Al-Majlisî, Haqqul-Yaqîn (**Adevărul Absolut**), p. 204.

[80] Al-Maqdisî Al-Ardibîlî, Hadîqat Ash-Shî`ah (**Garden of the Shias**), p. 275.

[81] Al-Majlisî, Bihâr Al-Anwâr, 8:208-252.

[82] Al-Majlisî, Haqqul-Yaqîn, p. 270.

[83] Muhammad Ar-Radiyy Ar-Radawî, Kadhabû `alâ Ash-Shî`ah.

[84] Muhammad At-Tîjânî As-Samâwî, Thumma Ihtadayt.

[85] Muhammad At-Tîjânî As-Samâwî, Fas'alû Ahladh-Dhikr

[86] Muhammad At-Tîjânî As-Samâwî, Ma`â As-Sâdiqîn.

[87] Muhammad At-Tîjânî As-Samâwî, Thumma Ihtadayt, pp. 88-89.

[88] Muhammad At-Tîjânî As-Samâwî, Thumma Ihtadayt, pp. 96, 100, 101.

[89] Ibid., pp. 104-107.

[90] Nici măcar Khomeini nu a fost capabil de a-și liniști poziția către Companioni. El îl descrie fals pe companionul Samurah Ibn Jundub drept un mincinos care relatează

relatări ce îl denigrează pe Ali Ibn Abu Talib (a se vedea *Al-Hukûmah Al-Islâmiyyah*, p. 131).

[91] În limba arabă: bâya`

[92] Muhammad Hasan Âl Kâshif, *Asl Ash-Shî`ah wa Usûluhâ (Originea Shiitilor și sursele lor)*, p. 91.

[93] Unii dintre Shia susțin că Muhammad Ibnul-Hasan Al-Askari, cel de-al doisprezecelea Imam se ascunde într-o peșteră în Samara și se va întoarce până la sfârșitul lumii, în timp ce alții susțin că Ali însuși se va întoarce

[94] An-Nûbakhtî, *Firaq Ash-Shî`ah, (An-Najaf, Irak)*, pp. 44-45.

[95] Mirza Taqî, Nâsikh At-Twârîkh, 3:590.

[96] Âl Kâshif, Asl Ash-Shî`ah wa Usûluhâ, p. 58; Khomeini, Al-Hukûmah Al-Islâmiyyah, p. 39.

[97] Al-Kulaynî, Usûl Al-Kâfî, 1:45, 52; de asemenea Al-Majlisî, Bihâr Al-Anwâr, 23:390.

[98] Al-Huaizi, Tafsîr Nûr Ath-Thaqalayn, 1:653.

[99] Khomeini, Al-Hukûmah Al-Islâmiyyah, pp. 19, 23.

[100] Ibid. 24.

[101] Khomeini spune „Allah i-a spus profetului într-o revelație cine îl va

succeda și ce trebuie să facă; Profetul a făcut ce i s-a spus și l-a numit pe Ali, Comandantul Celor Drept Credincioși drept Calif. (Al-Hukûmah Al-Islâmiyyah, p. 43.)

[102] Al-Murtadâ, Nahjul-Balâghah, 3:8.

[103] Ibid., 3:7; Al-Mufîd, Al-Irshâd, 31.

[104] Asta se referă la rămânerea lui în Mecca cu profetul (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) după ce toți musulmanii au emigrat și la acompanierea profetului (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) atunci când a emigrat și s-a

ascuns cu el într-o peșteră în dealurile deasupra orașului Mecca în timp ce Quraysh îi căutau

[\[105\]](#) `Abdul-Hamîd Ibn Hibatul-Lâh Ibn Mohammed Ibn Abul-Hadîd, Sharh Nahjul-Balâghah, 1:132.

[\[106\]](#) Un oraș în Sudul Uzbekistanului, la vest de Samarkand. Este unul dintre cele mai vechi centre culturale și comerciale ale Asiei și a fost capitala fostului emirat al Bukhara din secolul 16 și până în secolul 19

[\[107\]](#) Al-Murtadâ, Nahjul-Balâghah, p. 159.

[\[108\]](#) Ibid. 181-182.

[109] Ibid. 222.

[110] Cuvântul ghadir în limba arabă este echivalent cu „izvor/pârâu”; este numele unui loc între Mecca și Medina unde este un „pârâu”

[111] Cuvântul sayyid este folosit astăzi ca un titlu onorific pentru descendenții direcți ai profetului (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!). Sensul original al cuvântului este „stăpân/maestru”

[112] Așa îi numesc Shia pe Sunniți, despre care spun că au conspirat împotriva Familiei Profetului. Ni`matul-Lâh Al-Jazâ'irî menționează că Shia îi consideră pe nawasib drept

necredincioși și impuri, conform consensului celor 12 imami shia. El merge mai departe și spune că nawasib sunt mai răi decât Evreii și Creștinii, și că una dintre caracteristicile lor este „preferința a altor oameni decât Ali pentru Imam (adică califat); (a se vedea Al-Anwâr An-Nu`mâniyyah, 2:207-207).

Forțele lui Muawiyah, el era [\[113\]](#) atunci guvernatorul Siriei

[\[114\]](#) Al-Murtadâ, Nahjul-Balâghah, 3:114.

[\[115\]](#) Al-Murtadâ, Nahjul-Balâghah, p. 235.

[\[116\]](#) Această căsătorie îi face mincinoși pe fabricanții răi care susțin că Umar Ibnul-Khattab a lovit-o pe Fatimah până când a avortat. Poate fi cineva de acord ca bărbatul care își bate soția însărcinată, cauzându-i un avort să se căsătorească cu fiica lui și să devina ginerele său?

[\[117\]](#) Al-Murtadâ, Nahjul-Balâghah, 2:18, 20

[\[118\]](#) Al-Murtadâ, Nahjul-Balâghah, pp. 182-189.

[\[119\]](#) Așa cum este cunoscut azi de unii dintre Shia

[\[120\]](#) Al-Murtadâ, Nahjul-Balâghah, 2:3.

[121] At-Tubrasî, Al-Ihtijâj, p. 230.

[122] Al-Kulaynî Mohammed Ibn Ya`qûb Al-Kulaynî Ar-Râzî (d. 328/939), Al-Kâfî, Ar-Rawdah, 8:101.

[123] Al-Arbilî, Bahâ'ud- Dîn Abul-Hasan `Alî Ibn `Îsâ Al-Arbilî Ibnul-Fakhr (d. 692), Kashful-Ghummah fî Ma`rifat Al-A`immah, 2:173

[124] Asta a fost relatat de " `Alî and Talhah, Az-Zubayr și Sa`d și alți Companioni ai Profetului.

[125] Al-Mas`ûdî, Abul-Hasan `Alî Ibnul-Husayn Al-Mas`ûdî (d. 345/956), Murûj Adh-Dhahab wa Ma`âdin Al-Jawhar, 2:344.

[126] A se vedea At-Tubrasî, ʾlâm Al-Warâ, p. 203, Al-Mufîd, Al-Irshâd, p. 186, Al-Ya`qûbî, Târîkh, 2:213, Abul-Faraj Al-Asfahânî, Maqâtil At-Tâlibiyyîn, p. 142, Al-Arbîlî, Kashful-Ghummah, 2:64, și Al-Majlisî, Jalâ' Al-`Uyûn, p. 182

[127] A se vedea At-Tubrasî, ʾlâm Al-Warâ, p. 213, Al-Ya`qûbî, At-Târîkh (History), 2:228, Abul-Faraj Al-Asfahânî, Maqâtil At-Tâlibiyyîn, pp. 78, 119, Al-Mas`ûdî, At-Tanbîh wal-Ishrâf, p.263, și Al-Majlisî, Jalâ' Al-`Uyûn, p. 582.

[128] Al-Arbîlî, Kashful-Ghummah, 2:217, and Abul-Faraj Al-Asfahânî, Maqâtil At-Tâlibiyyîn, p. 561

[129] Al-Arbîlî, Kashful-Ghummah, 2:90

[130] Al-Arbîlî, Kashful-Ghummah, 2:334, Mohammed Ibnul-Hasan Ibn `Alî Al-Mashgharî, Al-Fusûl Al-Muhimmah fî Usûl Al-A`immah, p. 283.

[131] Al-Arbîlî, Kashful-Ghummah, 2:334 and Al-Mashgharî, Al-Fusûl Al-Muhimmah, p. 283

[132] Abû Faraj Al-Asfahânî, Maqâtil At-Tâlibiyyîn, p. 123.

[133] Al-Ya`qûbî, Târîkh, 2:228, Jamâlad-Dîn Ahmad Ibn `Alî Ibn `Inabah (d. 828/ 1424), `Umdat Al-Tâlib fî Nasab Âl Abû Tâlib, p. 81, Al-

Qummî, Muntahâ Al-Âmâl, 1:240, and Al-Mashgharî, Al-Fusûl Al-Muhimmah, p. 166.

[134] Ibn `Inabah, `Umdat Al-Tâlib, 195, Al-Mufîd, Al-Irshâd, p. 186, and Al-Kulaynî, Kitâb Al- Kâfî, 1:472

Care în același timp era mama [135] lui Fâtimah Bint Qâsim.

[136] A se vedea Abul-Faraj Al-Asfahânî, Maqâtil At-Tâlibiyyîn, pp. 87, 142, 188, Al-Arbîlî, Kashful-Ghummah, 2:64, Al-Majlisî, Jalâ' Al-`Uyûn, p. 582, Al-Mas`ûdî, and At-Tanbîh wa Al-Irshâd, p. 263.

[137] Abul-Faraj Al-Asfahânî, Maqâtil At-Tâlibiyyîn, p. 119.

[138] Al-Arbîlî, Kashful-Ghummah, p. 2:78.

[139] As-Sayyid Muhsin Al-Amîn, A`yân As-Shî`ah, 1:34

[140] At-Tubrasî, Al-Ihtijâj, p. 145.

[141] Al-Mufîd, Al-Irshâd, p. 234 and At-Tubrasî, I`lâm Al-Warâ, p. 242.

[142] `Alî Ibn Abû Ya`qûb Ibn Ja`far Ibn Wahb Ibn Wâdih Al-Kâtib Al-`Abbâsî Al-Ya`qûbî (d. 284/897).

[143] Al-Ya`qûbî, At-Târîkh, 1:235.

[144] Al-Arbilî, Kashful-Ghummah, p. 540, Al-Mufîd, Al-Irshâd, p. 190, Al-Mashgharî, Al-Fusûl Al-Muhimmah,

p. 190, and Al-Mas`ûdî, Murûj Al-Dhahab, 2:431.

[145] N.t. – Musa – Pacea lui Allah fie asupra lui!

[146] Al-Murtadâ, Nahjul-Balâghah, pp. 68, 70.

[147] Ibid. p. 65.

[148] Ibid. part II, p. 100.

[149] Ibid. pp. 188-189.

[150] Ibid. pp. 65, 75, 38-82

[151] Ibid. p. 69.

[152] Ibid. pp. 90, 118.

[153] At-Tubrasî, Al-Ihtijâj, pp. 149-149.

[154] Al-Murtadâ, Nahjul-Balâghah, 3:18.

[155] Al-Kulaynî, Al-Kâfî, Ar-Rawdah, 8:228.

[156] Al-Murtadâ, Nahjul-Balâghah, p. 26.

[157] Ibn Bâbawayh Al-Qummî, Man lâ Yahduruhu Al-Faqîh, 3:366 şî Fathul-Allâh Al-Kâshânî, Tafsîr Manhaj As-Sâdiqîn, 2:495.

[158] Fathul-Allâh Al-Kâshânî, Tafsîr Manhaj As-Sâdiqîn, 2:493

[159] Ibn Bâbawayh Al-Qummî, Man lâ Yahduruhu Al-Faqîh, 3:463.

[160] Ibid. 3:366.

[161] Ibid. 3:366.

[162] At-Tûsî, Al-Istibsâr, 3:243 and Tahdhîb Al-Ahkâm, 7:514.

[163] Dotă: un fel de compensație specificată în care contractul de căsătorie ce trebuie plătită de soț

[164] Cf. At-Tûsî, Tahdhîb Al-Ahkâm, 7:253.

[165] Al-Kâfî fi Al-Furû`, 5:460 and At-Tûsî, Al-Istibsâr, 3:151.

[\[166\]](#) Dispensia este atunci când ceva ce în mod normal este interzis este făcut permis datorită necesității sau nevoii. Deși rigoarea este ceva ce Allah a legiferat inițial, ca o regulă generală ce nu este influențată de circumstanțele unuia sau altuia, sau al unui individ

[\[167\]](#) Khomeini, Al-Hukûmah Al-Islâmiyyah, p. 61.

[\[168\]](#) Imam Al-Mahdî, cel de-al doisprezecelea Imam conform Shiîților Ja`farî, mai numit și „Imamul invizibil”. A se vedea următorul capitol pentru o discuție detaliată despre rolul celui de-al doisprezecelea Imam în doctrina Shia.

[169] Ibn Bâbawayh Al-Qummî, Al-Îtiqâdât Al-Imâmîyyah, pp. 114-115.

[170] Al-Kulaynî, Al-Usûl Al-Kâfî, 2:217, 223.

[171] An-Nubakhtî, Firaq As-Shî`ah, p. 52, Al-Kulaynî, Al-Kâfî, 1:65 cu autoritatea Imamului Ja`far.

[172] Calif Abbasid, a condus între 170/786 până la 193/809. Imam Mûsâ Al-Kâzim a murit în 799

[173] Al-Kulaynî, Al-Kâfî, Ar-Rawdah, 8:292.

[174] Asta se numește qurs

[175] Sheikh Mûsâ Al-Mûsawî menționează aceasta. El a fost autorizat

ca un mufti și mujtahid (două nivele ale preoției Shia) de Sheikh Mphammed Al-Hasan Âl Kâshif Al-Ghitâ' la An-Najaf.

[176] At-Tubrasî, Majma` Al-Bayân fî Tafsîr Al-Bayân, 4:543.

[177] Adică Muhammad Ibn `Abd Allâh

[178] Haditul Mutawatir este un hadith relatat de un număr mare de relatatori a căror înțelegere asupra spunerii unei minciuni este de neconceput (această condiție trebuie îndeplinită de întregul lanț de la început la sfârșit

[179] Khomeini, Al-Hukûmah Al-Islâmiyyah, pp. 45-46.

[180] Al-Kâfî, Al-Hujjah, p. 505, Al-Mufîd, Al-Irshâd, p. 339, Al-Arbîlî, Kashful-Ghummah, p. 408, Al-Mashgharî, Al-Fusûl Al-Muhimmah, p. 289, Al-Majlisî, Jalâ' Al-`Uyûn, 2:762, şî At-Tubrasî, ʾlâm Al-Warâ p. 377.

[181] Al-Qummî, Al-Maqâlât wa Al-Firaq, p. 102 and At-Tubrasî, ʾlâm Al-Warâ, p. 377.

[182] Al-Mufîd, Al-Irshâd, p. 345 and At-Tubrasî, ʾlâm Al-Warâ, p. 380.

[183] Al-Kulaynî, Usûl Al-Kâfî, 1:285.

[184] At-Tûsî, Al-Ghaybah, p. 199 and Al-Kulaynî, Usûl Al-Kâfî, 1:338.

[\[185\]](#) Al-Kulaynî, Usûl Al-Kâfî, 1:258.

[\[186\]](#) Buwayhizii au condus Persia și Irak în al 10 lea și 11 secol. Primul Buwayhid conducător al Irakului a fost Mu`izzud-Dawlah Ahmad, care a condus din 334/945 în 356/967. Fiul lui `Adud Ad-Dawlah a unit posesiunile familiale din Irak, Persia de Sud și Oman. Dinastia a fost înlocuită de ocupația Seljuk din Baghdad în 447/1055 și a fost în final înlăturat șapte ani mai târziu.

(Bosworth, *Dinastia Isalmică*, p.97)

[\[187\]](#) A condus din 907/1501 în 930/1524. Shah Ismâ`îl a introdus Shiismul celor Doisprezecelea Imam ca și religie oficială a Persiei, care

până atunci au fost preponderent
Sunniți (Bosworth, Dinastii Islamice,
p.173)

[\[188\]](#) Numită Ar-Raj`ah în cărțile Shia

[\[189\]](#) Muhammad Murtadâ Al-
Kâshânî, Tafsîr As-Sâfî, 1:172.

[\[190\]](#) În limba arabă este 'As-Salâmu
`alaykumâ yâ man Badâ lil-lâhi fî-
Kumâ'

[\[191\]](#) Sunt multe cărți dedicate acestui
subiect al vizitelor la mormintele
Imamilor, acestea sunt cunoscute în
mod generic drept Kutub Al-Ziyarat.
Fragmentul anterior este citat dintr-o
carte Mafâtiḥ Al-Jinân, p 29.

[192] „Știința evidentă”, cunoscută Al-Bada în limba arabă, semnifică un fel de știință divină ce a venit la Allah doar recent și despre care el nu era cunoscător înainte. Această noțiune apare și în teologia Iudaică, este o idee de disprețuit ce neagă știința absolută a lui Allah despre toate lucrurile

[193] Bidah

[194] Ismâ`îl Ibn Haydar a condus Persia între 907/1501 și 930/1524. El a vorbit limba turcă, dar era probabil de origine kurdă. A instaurat dinastia Safavidă care a condus Persia pentru aproape 300 de ani. Această dinastie a fost numită pentru Sheikh Sâfiyyud-Dîn (d. 735/1334), care a stabilit un

ordin Sufi, As-Safawiyyah la Ardabîl în Azerbaijan. Shah Ismâ`îl, împreună cu succesorii săi, susțineau a fi nu numai descendenții lui Ali ibn Abu Talib, dar a mai spus că erau reîncarnarea Imamilor Shia. (A se vedea Bosworth, Dinastiile Islamice, (Edinburgh, 1967) pp. 172-173

[195] În limba arabă At-Turbah Al-Husayniyyah

[196] Muhammad Ibrâhîm Al-Qazwînî, As-Sujûd `alâ At-Turbah Al-Husayniyyah (Prosternarea pe pământul lui Al-Husayn), p. 34.

[197] Al-Murtadâ, Nahjul-Balâghah, 3:82.

[198] Khomeini, Tahrîr Al-Wasîlah, 1:231.

[199] Al-Qarâmitah; Qarmatiani: Erau membrii unei reforme sociale și politice. Această mișcare a fost coprodusă de Islamili în secolul 10 și a fost în final absolvită de ei înainte de Prima Cruciadă. A fost o mișcare „Shia”, într-un sens general, dar ei au tentați să creadă afirmațiile legitimității lui Ali ca un mijloc de a câștiga putere, și nu de a se termina. Metoda lor politică a fost o conspirație, și s-au bazat pe un caracter ascuns strict, în care numele liderului suprem nu era niciodată pronunțat. Au instituit un sistem de inițiere graduală și ritualuri, care ar fi ajuns în Vest și a influențat

dezvoltarea asociațiilor și a francmasoneriei. Au avut o doctrină filozofică care s-a bazat pe o interpretare alegorică a Coranului. Aceștia neagă toate atributele divine ale lui Allah. Doctrinile lor par a se asemăna cu multe din tradițiile pre-Islamice. Asasinii erau o altă sectă Ismaili. În timpul Cruciadelor, aceștia au adoptat asasinarea drept metoda lor favorită de a se comporta cu oponenții politici. Cuvântul vine din cuvântul în limba arabă hashshâsh (un folositor de hașiș). Aceștia nu se diferențiau de alți Ismaili în materie de doctrină, dar urmau un sistem politic de organizație într-o ligă secretă, ai căror membrii îi datorau ascultare completă către liderul

spiritual. Asta și faptul că foloseau crima drept o metodă politică este ce îi diferențiau. Al-`Abîdiyyûni este una dintre sectele lui Kharijite, acum restrânși în Oman și în unele oaze din Sudul Algeriei. Aceștia erau urmașii lui `Abdullâh Ibn `Ibâd Al-Murrî At-Tammîmî, care a părăsit principala ramură a Kharijiților în jurul anului 65/684. Aceștia diferă de cei mai extremi Kharijiți pentru că nu-i consideră pe non-Kharijiți drept necredincioși. Aceștia nu cred că existența Imamatului este o necesitate necondiționată. În anii următori, Ibadiții s-au mai diferențiat în cel puțin 12 mici secte și schisme. (Enciclopedia Mică a Islamului, (Brill, 1974),

intrările pentru Asasini și Al-`Abîdiyyûn, și Qarmatiani).

Buwayhizii erau o dinastie Shia care a condus Irakul și Persia în cel de-al 11 și 12 secol. (Bosworth, *Dinastii Islamice*, p.97)

[200] În dicționarul său biografic, Al-A`lâm (*Figuri Proeminente*), Az-Ziriklî a spus, „El (*At-Tusi*) era mult mai respectat de Hûlâkû care obișnuia să îi ceară sfatul și să îl urmeze. At-Tusi a fost un filozof care obișnuia să consulte astrologii și a făcut chiar și un cont pentru a le acoperi nevoile materiale. El l-a omorât pe Calif (*Al-Mustasim*), a pătat judecătorii, învățații de hadisuri și faqih, în timp ce nu le-a făcut niciun rău filozofilor și

astrologilor. O citire atentă a cărților lui va scoate la iveală că el a fost foarte interesat de filozofie și a fost foarte influențat de ideile lui Ibn Sînâ (Avicenna) și Ptolemy. A mai fost implicat în magie și ocult și a fost un student al vrăjitoriei, a fost inițiat drept vrăjitor și mai târziu a adorat idoli.” (Az-Zarkalî, Al-A`lâm, vol. 7, p. 30). În ciuda acestui fapt, Khomeini insistă a-l lăuda (pe At-Tusi) și îi urează binecuvântări așa cum vom vedea mai târziu.

[201] Asta a fost menționat de Ibn Kathîr, Adh-Dhahabî și Qutbud-Din Al-Yunînî

[202] Ibn Kathîr, Al-Bidâyah wan-Nihâyah, 7:13, 200, 204, 212, 215, 219, Imam Adh-Dhahabî, Diwal Al-Islâm, p. 159.

[203] Khomeini, Al-Hukûmah Al-Islâmiyyah, p. 142.

[204] Khomeini, Al-Hukûmah Al-Islâmiyyah, p. 128.

[205] Allah l-a lovit cu o boală și a murit de epilepsie

[206] Al șaselea calif al Dinastiei Fatimide Egiptene

[207] Este un paradox ciudat că în timp ce membrii sectei Shiite, An-Nusayriyyah, ei îl sfidează pe `Ali ibn

Abu Talib și în același timp îl sanctifică pe `Abdur-Rahmân Ibn Muljim, ucigașul lui Ali și `Abdullâh Ibn Saba', Evreul care a plantat semințele Shiismului.

[208] Coranul recitat și folosit de An-Nusayriyyah cuprinde multe capitole și sunt complet diferite de cele ale Coranului Glorios, cu excepția unor titluri de capitole derivate din cele ale Coranului Glorios. De exemplu, au capitolele intitulate Ad-Dustûr, Taqdîsat Labbayka, Taqdîsat Abû Sa`d, An-Nisbah, As-Sujûd, As-Salâm, Al-Ishârah, Al-`Ayn, Ashhadu Annâ Allâha Haq, As-Sûrah Al-Kabîrah, Al-Imâmiyyah, Al-Khayr, At-Tûr (spre deosebire de capitolul cu același nume

în Coranul Glorios), Al- Hijâbayn, An-Nuqabâ. Toate aceste capitole nu au nicio legătură cu Coranul Nobil revelat Profetului Mohammed (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!); nu sunt decât niște mijloace politeistice prin care îl invocă și se roagă lui `Ali ibn Abu Talib pentru ajutor.

[209] Khomeini a dat o fatwa (o lege islamică) confirmând legalitatea uciderii apostatului Salman Rushdie, autorul cărții „Versetele Satanice”. În cartea sa, Rushdie minte cu privire la Allah și râde de companiile profetului (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) și insultă onoarea soțiilor sale. În principiu nu avem nicio

obiecție despre această fatwa, dar totuși obiectăm faptul că învățații Shia neglijează să menționeze și refuză să recunoască că cea mai importantă sursă pentru Shia, precum Al-Kafi, susține clar că Coranul Glorios a fost distorsionat și îi insultă pe companioni și pe soțiile profetului (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!). Aceste cărți sunt atât de importante pentru ei, încât Khomeini a spus despre Al-Kafi „Toate principiile și legile juridice se află în Al-Kafi, crezi că am putea să o lăsăm pe raft?” (Al-Hukûmah Al-Islâmiyyah). Nu există prea multă diferență între Salman Rushdie și An-Nûrî At-Tubrasî, autorul cărții Fasl Al-Khitâb fî

Ithbât Tahrîf Kitâb Rabil-Arbâb (Dovada Distorsionării Cărții lui Allah) care caută să demonstreze că Coranul Glorios a fost distorsionat. Orice carte care ridică dubii despre Coran este o carte satanică. Bazându-ne pe asta, spun că nu există nicio diferență între Rushdie și At-Tubrasi pentru care Khomeini cere iertare lui Allah în cartea sa Al-Hukûmah Al-Islâmiyyah (p. 68). Amândoi (Rushdie and At-Tubrasî) susțin că Coranul Glorios a fost falsificat și îi insultă sanctitatea și neagă promisiunea lui Allah de a-l proteja și păstra așa cum a fost revelat: „Într-adevăr, Noi am pogorât Coranul și Noi îi vom fi păzitori!” [Coran 15:9]

[\[210\]](#) Ar putea să-i cheme Shia pe Sunni la unitate cu ei în timp ce își insultă părinții? Sunt părinții lor mai dragi lor decât companionii profetului și mamele credincioșilor?

[\[211\]](#) Khomeini, Al-Hukûmah Al-Islâmiyyah, p. 52.

[\[212\]](#) A se vedea nota 210, p. 28 [sus].

[\[213\]](#) Servitor al lui Al-Hasan și Al-Husayn sunt două nume folosite de Shia

[\[214\]](#) Khomeini, Al-Hukûmah Al-Islâmiyyah, p. 52.